ជ្រោះភ្នំគូលែន

និពន្ធដោយ : ស៊ុំ ឈុំ

រឿងនេះនិយាយអំពីប្រវត្តិនារីកំសត់ម្នាក់ឈ្មោះ យ៉ាហាន ធ្លាក់ខ្លួនដោយសារឪពុកចុងចិត្តបិស្សា ហើយបានមកជាជួបនិងលោកអធិការ ស៊ុំ ឈឿនដោយចៃដន្យនៅចំការដូង ខេត្តសៀមរាប ។ ស៊ុំ ឈឿន និង យ៉ាហាន ក៏ចាប់ផ្តើមស្រឡាញ់គ្នាយ៉ាងខ្លាំង... ។ ស៊ុំ ឈឿនក៏នាំនាងមករស់នៅ ភ្នំពេញ ។ នាងបានប្រកបរបរក្រៅម៉ោងជាអ្នកចម្រៀងក្នុងរង្គសាល "រំចង់ទិព្វ" ហើយតស៊ូរៀនយកឯកទេសផ្នែកខាងពាណិជ្ជកម្ម ប៉ុន្តែមុនប្រឡងយក សញ្ញាប័ត្រ ១ ខែ រឿងមួយក៏បានផ្ទុះឡើង...

រឿង ជ្រោះភ្នំគូលែននេះ អ្នកនិពន្ធយើងបានរៀបរាប់អំពី ភូមិសាស្ត្រ និងទេសភាពដ៏ស្រស់ត្រកាលនៃភ្នំគូលែនយ៉ាងក្បោះក្បាយ ។ សូមអញ្ជើញអានដោយមេត្រីភាព ។

មាតិការឿង

ជំពូក ១ : ចំការដូង

ជំពូក ២ : បំណុលវាស្នា

ជំពូក ៣ : ភ្នំគូលែន

ជំពូក ៤ : រំចង់ទិព្វ

ជំពូក ៥ : អាថ៌កំបាំង

ជំពូក ៦ : ពលិកម្ម

ជំពូក ៧ : ភ្លេងបើករាំងនន

ជំពូក ៨ : ជ្រោះភ្នំគូលែន

ជំពូក ១
ចំការដូង

ខែវិច្ឆកា ឆ្នាំ ១៩៦២.... រឿងជំពាក់ចិត្តមួយបានចាប់កំណើតឡើង កណ្ដាលទឹកដីដ៏ស្រងេះស្រងោចនៃខេត្តសៀមរាប ដែលបរិបូណ៌ទៅដោយសម្បត្តិអារ្យធម៌បុរាណ...

ក្នុងរាត្រីជ្រៅមួយនៃខែនោះ ព្រះចន្ទ១៤កើតអណ្ដែតខ្ពស់នៅលើមេឃ ចោលរស្មីព្រាតមកលើទឹកដែលនៅដក់សងខាងផ្លូវថ្នល់កាត់ស្រុងស្រែ លាតសន្ធឹងតាមចន្លោះដើមឈើពីរជួរដែលឈរស្ងប់ទ្រឹង ។

រថយន្តតូចច្រឡឹង ពណ៌សមួយបរសន្សឹម បើកតែចង្កៀងតូចពីរនៅខាងមុខ ហាក់ដូចជាមិនចង់ឱ្យខូចលំអរបស់ធម្មជាតិ ។ រស្មីព្រះចន្ទចាំងចូលតាមចន្លោះមែកឈើមកលើតួឡានភ្លឺផ្លេកៗម្ដងៗ ។ យប់ថ្មើរណោះមានអ្នកឯណាក្រៅពីតួកំសត់ខ្លះ ដែលតែងតែបណ្ដែតអារម្មណ៍តាមអាកាសត្រជាក់ឆ្ងាយអំពីទីក្រុងសៀមរាប ។ មិនសូវមានទេសចរណ៍ឯណាដើរលេងដល់យប់ជ្រៅយ៉ាងនេះទេ ។

លុះទៅដល់វាលមួយធំល្វឹងល្វើយ រថយន្តបង្ហង់អែបទៅស្ដាំ ហើយឈប់បន្តិចម្ដងៗ ។ បុរសម្នាក់មានឧស្ដើង រូបរាងស្អាតបាត បើកទ្វារខាងមុខចេញមកក្រៅ ស្លៀកខោក្រមៅពាក់អាវសឺមិស័ម្ពរវែង ឫកពារស្រគត់ស្រគុំខ្ពង់ខ្ពស់ទំនងជាមានវ័យក្មេងគួរសមនៅឡើយ ។ មិនឃើញមានអ្នកឯណាមកជាមួយសោះ ! ។ បុរសឡើងទៅលើចិញ្ចើមថ្នល់ខាងស្ដាំ ឈរស្ងៀមមួយស្របក់ ហើយផ្អែកខ្នងទៅលើទ្វារឡានខាងមុខ សម្លឹងមើលទៅព្រះចន្ទ ។ ពពកស្ដើងៗរសាត់ខ្ពស់ទៅលើអាកាស ដូចជាជិតជាប់នៅនឹងលោកខែ ។ ខ្យល់ជំនោរត្រជាក់ផ្លាក់រំភើយ ម៉ោងជិតដប់ពីរអាធ្រាត្រហើយ ។ លេចពន្លឺ "ហ្វា" ឡានមួយចាំងរន្ធាលអំពីចម្ងាយ មកពីខាងក្រោយ ។ បុរសងាកមុខទៅរកពន្លឺ សង្កេតមើលមួយសន្ទុះហើយបើកទ្វារចូលទៅអង្គុយនៅមុខចង្កូតឡានរបស់ខ្លួនវិញ ។ ពន្លឺ "ហ្វា" កាន់តែដាលមកជិតយ៉ាងលឿន ។ ឡានទីពីរបង្អង់ល្បឿន ហើយឈប់ជ័ក់នៅជាប់ពីក្រោយឡានទីមួយ ។ ប្រុសពីរនាក់ចេញអំពីរថយន្តដែលទើបនឹងមកដល់ហើយដើរឆោះទៅកាន់អ្នកបើកឡានទីមួយ ។

- ខ្ញុំបានបើកឡានរក "តេជៈគុណ" ពេញតែក្រុងសៀមរាប ឥតស្មានថាតេជៈគុណមកខាងណេះសោះ !
- ម៉េចក៏សុតជងដឹងថាខ្ញុំមកឯណេះ ?

- ប៉ូលីសនៅដើមស្ពាន ប្រាប់ខ្ញុំបាទថា ឃើញឡានតូចសមួយមានអ្នកបើកតែម្នាក់ឯងបានចេញមកតាមផ្លូវនេះ ។ ខ្ញុំបាទនឹកសង្ស័យក៏នាំគ្នាបើកតាមមកលមើល ប៉ុន្តែមិននឹងស្មានថាតេជៈគុណអញ្ជើញមកឆ្ងាយដល់ម្លឹងសោះ !

- ខ្ញុំបើកលេងៗមក ខ្យល់ក៏ត្រជាក់ ទេសភាពក៏ល្អ ជ្រុលមកដល់វាលនេះមិនដឹងខ្លួន ។ ចុះសុតឯងនាំគ្នាមកតាមខ្ញុំធ្វើអ្វី ?

- លោកសុតឈរអឹមអៀមអើតកទៅជិតទ្វារឡាន ងើបទៅចៅហ្វាយធំវិញដោយស្ញើស្នាក់

- ខ្ញុំបាទនាំក្មេងស្រីពីរនាក់មកជាមួយ ក្រែងតេជៈគុណអញ្ជើញដើរលេងតែម្នាក់ឯងមិនសូវសប្បាយ !

បុរសអស់សំណើច លូកដៃទៅទះស្មាសុត ហើយលាន់មាត់ថា ៖

- ខ្ញុំផ្ដាំថាកុំឱ្យសុតឯងរវល់នឹងខ្ញុំអី ។ បើខ្ញុំប្រាថ្នាយ៉ាងហ្នឹង តើខ្ញុំទៅណាក់ធ្វើអ្វី ខ្ញុំក៏ធ្លាប់ដើរលេងដែរ សុតឯងក៏ធ្លាប់ដឹងមកស្រាប់ហើយ ។

- ខ្ញុំបាទក៏យល់យ៉ាងដូច្នេះដែរ ប៉ុន្តែខ្ញុំបាទហៅគេមកនេះដើម្បីគ្រាន់តែកុំឱ្យតេជៈគុណស្ងាត់ពេក ។

បុរសមិនចេញស្ដី សំដីចុងក្រោយបំផុតរបស់សុតហាក់ដូចជាធ្វើឱ្យចិត្តនឿយណាយរបស់អ្នកចូលស្លុងទៅក្នុងសេចក្ដីពិចារណា. . . " ដើម្បីគ្រាន់តែកុំឱ្យតេជៈគុណស្ងាត់ពេក !. . . រូបទាំងនេះគ្រាន់តែជាគ្រឿងបណ្ដោតចិត្ត. . . រឿងរាវដដែលៗ បម្រុងនឹងកើតមានឡើងមិនចេះចប់. . . " ។ ប៉ុន្តែក្រោយនោះមួយភ្លែតមក អ្នកនឹកឃើញភ្ញាមឡើងវិញថា សុតនៅឈរជិតខ្លួន ទើបប្រញាប់តបទៅវិញដោយរួសរាន់ ។

- ចិត្តសុតឯងពិតជាគាប់ប្រសើរ ខ្ញុំអរគុណហើយ ប៉ុន្តែខ្ញុំសព្វថ្ងៃកាន់តែពិបាកនឹងដើរលេងជាមួយនឹងពួកស្រីទាំងនេះណាស់

- នៅក្មេងដូចតេជៈគុណ ដូចជាគ្មានខ្លងអ្វីទេ យូៗទៅតេជៈគុណ បានអញ្ជើញមកសៀមរាបម្ដង, ការដើរលេងនៅពេលក្រៅម៉ោងរដ្ឋការ ជារបស់ធម្មតាទេ ។

ម្យ៉ាងទៀតទីកន្លែងសប្បាយក៏មានច្រើន ហើយនៅឆ្ងាយៗពីទីក្រុងផង មិនអាចនឹងអ្នកណា គេចាប់ធ្វើកបានឡើយ ។

ភ្ញៀវពិសេសរបស់លោកសុត មិនសូវយកចិត្តទុកដាក់នឹងសំដីទាំងនេះទេ ប៉ុន្តែឈានជើង ចុះពីឡានបណ្តើរនិយាយបណ្តើរ ៖ " ល្អើយចុះខ្ញុំសុំទៅមើលមុខបន្តិចមើល តើកូនក្រមុំរបស់សុតឯងទាំងពីរនៅឆើតឆាយយ៉ាងណាទៅ ? "

ភ្ញៀវនេះ ដើរទៅជិតឡានខាងក្រោយ ខំឱនមុខទៅក្នុងរថយន្ត ឃើញនារីពីរនាក់នៅ ក្មេងប្រហែលៗគ្នា នៅស្ងៀមចាំមិនចេញស្តី ម្នាក់អង្គុយខាងមុខ ម្នាក់អង្គុយខាងក្រោយ ។ នាងទាំងពីរជិះរាបសួរតួថ្មីដោយសោះកក្រោះ តួនេះក៏វាចារាក់ទាក់ ទៅរកនាងខាងក្រោយ ៖

-នាងឯណោះរាងមាំល្អណាស់ មើលទៅមុខដូចជាសប្បាយ យើស ! កាត់សក់ខ្លីមើល តែប្រុសតែម្តង !

នាងនោះងាកមុខចិញ្ចាចមករក ហើយតបមកវិញដោយអង់អាច

- ខ្ញុំចាំសប្បាយជាមួយតែលោកមួយទេ !

អ្នកប្រុសអស់សំណើចព្រួសខឹក ហើយលាន់មាត់ថា ៖ " ខ្ញុំក៏ចាំតែនាងមួយដែរ !" រួចក៏ភ្ញាក់មាត់សើចលាន់ទាំងអស់គ្នា ។

នារីដែលអង្គុយខាងមុខមិនតបតសម្តីអ្វីសោះ ។ លុះអ្នកប្រុសដើរទៅជិតនាង នាងងើប មុខឡើងទទួលដោយផម្មតា ។

អ្នកប្រុសយកដៃអង្អែលសក់វែងរបស់នាងបន្ទើរពីលើមកដល់ស្មា នាងគ្រាន់តែញោចខ្លួន បន្តិចហើយញញឹមមិនចេញស្តី ។ បុរសបើកទ្វារឡាន ដឹកដៃនាងឱ្យចេញមកក្រៅ

- ហេតុអ្វីក៏នាងដូចជាស្រងូតស្រងាត់ជាងគេ ?

- ចាស៎ ! ខ្ញុំឥតមានស្រងូតស្រងាត់អ្វីទេតេជ:គុណ

សម្លេងនេះស្រាល ហើយដូចជាផុសចេញមកអំពីអារម្មណ៏ដែលនៅឆ្ងាយ ។ សំពត់ខ្មៅ រលោង និងអាវសដាក់ខ្សែរពីក្រោយខ្នង បញ្ចេញរាងខ្លួនរៀវស្តើង លើកលំអដោយ សាច់សស្រអែម ឬត់ខៃរបស់នាង នាងឈរទៅទ្រង់ទាប ជាងអ្នកប្រុសបន្តិច ។

អ្នកនិយាយចំអន់លេងនឹងនាង

- ទឹកមុខហ្នឹងគួរឱ្យស្រឡាញ់ណាស់ ! ប៉ុន្តែបើខ្ញុំស្រឡាញ់ គេគ្រប់គ្នាក៏ស្រឡាញ់ដែរ ហេតុដូច្នេះខ្ញុំមុខជាគ្មានសំណាងទេ ។

នាងសម្លឹងមើលមុខគេមិនចេញស្តី គេបន្ថែមសំដី ទៅឱ្យនាងទៀត

- ខ្ញុំជាមនុស្សក្រៅបញ្ជីទេ មែនទេ ! ពីព្រោះនាងទាំងពីរនាក់បានគ្រប់គ្នាជាមួយនឹងលោកសុត និងលោកថៃទៅហើយ ដូច្នេះក្នុងពេលនេះខ្ញុំសុំដលខ្លួនចេញទៅចុះ ខ្ញុំគ្រាន់តែទៅជាមួយដើម្បីនឹងជួយអបអរសាទរបានហើយ ។

លោកសុតនិងលោកថៃ ស្រែកតវ៉ាព្រមគ្នាថា សូមប្រគល់នាងខាងមុខនេះជូនលោកប្រុសហើយ ។ លោកប្រុសទាល់គំនិតក៏ងាកបែរមកសួរចំអន់នាងទៀត

- ចុះនាងវិញមិនគួចចិត្តនឹងផ្លាស់ប្តីមួយទៀតទេឬអ្វី ?

នាងតបទៅវិញដោយសម្លេងស្ទើរតែស្តាប់ពុំឮ

-ចាស៎ ! ខ្ញុំជារូបឥតវិញ្ញាណ តាមតែផ្លាស់ប្តូរទៅឯណាក៏បានដែរ !

សំដីរបស់នាងប៉ះទង្គិចជាខ្លាំងដល់ចិត្តរបស់អ្នកប្រុស, ប៉ុន្តែអ្នកមិនចេញស្តីគ្រាន់តែដោះដៃចេញពីនាង ហើយដើរឆ្ពោះទៅកាន់រថយន្តរបស់ខ្លួន ។ មិនដឹងជាអ្នកត្រូវខឹង ឬអាណិតរូបស្រីនេះ ។ នាងដើរតាមពីក្រោយហើយចូលទៅជិះខន្ទឹមនឹងគេទៀត ។

នាងឮគេសួរទៅឡានខាងក្រោយ

- ម៉េចសុត ! ទៅខាងណាវិញ ?

ឮសំលេងលោកសុត ឆ្លើយមកវិញដោយស្និទ្ធនិងគោរព ៖

- បាទស្រេចតែតេជៈគុណទេ អញ្ជើញទៅបារាយណ៍ទឹកថ្លាវិញក៏បាន ទៅចំការខ្ញុំបាទក៏បាន សូមតេជៈគុណអញ្ជើញមុនខ្ញុំបាទបើកតាមក្រោយ ។

រថយន្តទាំងពីរបត់ត្រឡប់មកក្រោយវិញ ។ ក្នុងឡានខាងក្រោយឮសួរមាត់សើច ។ ឯឡានខាងមុខស្ងាត់មាត់ឈឹង អ្នកប្រុសក៏ស្ងៀម នាងក៏ស្ងៀម បរិយាកាស

ដូចជាធ្ងន់ ។ គេបិទ "ហ្វា" ហើយបើកតែចង្កៀង "ឌីមី" មើលពីក្នុងឡានទៅ ហាក់ដូចជារសាត់សូន្យ ។ នាងអត់ទ្រាំសួរមិនបាន

- បើបិទភ្លើងអស់យ៉ាងហ្នឹង តើមើលផ្លូវឃើញដែរបង ?

- ខ្ញុំបើកព្រាវៗទៅណា៎ ! នាងភ័យឬ ? បើភ័យនាងទៅជិះបានខាងក្រោយវិញក៏បានដែរ ល្ងាចនេះខ្ញុំនិងនាងមិនបាច់ជួបគ្នាទេ ជួបធ្វើអ្វីបើរូបនាងជារូបឥតវិញ្ញាណ

ពន្លឺព្រះចន្ទចាំងលើកញ្ចក់ឡានខាងមុខ ចោលរស្មីមកឃើញសម្រស់ភ័ក្ត្រនាងក្មេងខ្ចីរីងរីតតែល្អ និងភ្នែកស្រឡះថ្លាឈ្វេង ។ នាងកើយក្បាលទៅលើពូកបង្អែកសម្លឹងមើល ទៅទេសភាពខាងក្រៅ ។ ទ្រូងនាងដូចជាដង្ហើមញាប់ជាងធម្មតា ។ ក្រោយបន្តិចមក សម្លេងស្រាលរបស់នាងលេចឮឡើង

- អូនដូចជាចម្លែកក្នុងខ្លួនណាស់ ! ចំពោះប្រុសនានា អូនរូបឥតវិញ្ញាណ គេនិយាយថាអ្វីឱ្យអូនក៏អូនឈប់ចាប់អារម្មណ៍ទៅហើយ ។ ប៉ុន្តែសំដីរបស់បងតែបន្តិចមុន ហេតុដូចម្តេចក៏ធ្វើឱ្យអូនខ្មាសនិងតូចចិត្តដល់ម្ល៉ឹង ? សូមបងអភ័យទោសឱ្យអូនផងចុះ សំដីរបស់អូនបម្យាញ់មិញនេះស្ទុះចេញមក រកតែទប់មិនបាន អូនមិនត្រូវហ៊ានវាចាដូច្នេះទៅរកបងឡើយ ។

រួចក៏ស្ងាត់ស្ងៀតទាំងអស់គ្នានៅវិញ ។ អ្នកប្រុសមិនចង់យល់អ្វីច្រើនអំពីនាងទេ អ្នកចេញមកដើរលេងតែម្នាក់ឯងសោះ ហេតុអ្វីក៏លោកសុតទៅនាំនាងមកជួបនឹងអ្នក ។ អ្នកកាត់ចិត្តនិយាយរឿងនេះឱ្យបានខ្លី

- ខ្ញុំមិនដែលប្រកាន់អ្វីនឹងស្ត្រីដូចនាងឡើយ ។ ប៉ុន្តែបើនាងប្រកាន់នឹងខ្ញុំ ខ្ញុំសុំបញ្ជាក់ថែមទៀតថា ខ្ញុំមិនមែនបកកេរ្តិ៍នាងកណ្តាលផ្សារទេ ខ្ញុំនិយាយសប្បាយតែរង្វង់មិត្តយើងដែលជិតស្និទ្ធ ដែលបានដឹងការទាំងអស់គ្នា ដែលស្គាល់នាងជាក់ច្បាស់ណាស់ទៅហើយ ។ ម្យ៉ាងទៀត នាងទៅចង់លាក់ធ្វើអ្វីជាមួយនឹងពួកខ្ញុំ ដែលតែងតែបានដឹងថាពួកនាងរាល់គ្នារមែងផ្លាស់ប្តីជាច្រើនដងពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ ។ បើនាងសុខចិត្តទទួលកាន់មុខរបរនេះទៅហើយ រឿងខ្មាសរឿងអៀននេះវាគ្មានឱ្យសម្បើមអ្វីដល់នាងទេ !

ពាក្យរបស់អ្នកប្រុសរណ្ដំដាច់ពីគ្នាម៉ាត់ៗ អ្នកប្រុសក៏នឹកឆ្ងល់នឹងខ្លួនឯងដែរថា ហេតុអ្វី ក៏ខ្លួនមកប្រកាន់ខឹងនឹងនាងនេះ ។ ឡានខាងក្រោយតិតតែសើចសប្បាយ ឯឡានខាង មុខតិតតែពីឈ្លោះគ្នាតឹងឡើងៗ ។ នាងរកឆ្លើយអ្វីមួយម៉ាត់ក៏ពុំរួច ចំពោះសំដីចុងក្រោយ បំផុតរបស់ប្រុស ដែលខុសពីគេឯងនេះ ។
លុះនាងយកកន្សែងមកផ្ចិតទឹកភ្នែក ទើបគូជម្លោះរបស់នាងដឹងថានាងយំ
ហើយយល់រឿងនេះមានទំនងប្លែកពីប្រក្រតី ។ ប្រហែលជាគូនេះគេអាណិត នាងខ្លះដែរមើលទៅ, ពីព្រោះគេស្រវាកៀកនាងឱ្យខិតមកជិត ។ ឯនាងវិញ ក៏ដូចជាត្រេកអរចម្លែកនឹងសេចក្ដីមេត្តាប៉ុណ្ណឹងរបស់គេ ។ ក្លិនទឹកអប់ក្រអូបស្រាល សាយអំពីសក់វែងរលួនដែលខ្យល់ឡានបក់ផាត់មកម្ដងៗ មកប៉ះនឹងខ្លួនអ្នកប្រុស ។

រឿងឈ្លោះក្លាយទៅជារឿងអាណិត ទឹកភ្នែកបង្កើតជាអនុស្សាវរីយ៍ដែលគួរឱ្យស្រណោះ ។ ប៉ុន្តែឋានៈនិងជីវភាពរបស់អ្នកទាំងពីរមានសភាពឆ្ងាយគ្នាស្រឡះ !

រំលងប្រហែលជាប្រាំបីគីឡូម៉ែត្រមក រថយន្តទាំងពីរបង្អង់ល្បឿន
កាច់ចេញពីផ្លូវជាតិ ចូលទៅខាងឆ្វេង ឆ្លងកាត់ចង្អូរទឹកមួយតូច តាមស្ពានមួយខ្លី ធ្វើដោយមែកឈើក្រង ភ្ជាប់គ្នា បរកាត់ទ្វាររបងដែលបើកចំហ,
ហើយចូលជ្រៅទៅក្នុងចំការដូងដែលមាន ឯផ្ទៃដីរាបស្មើ ដុះស្មៅខ្ចី ៗ ។

ចម្ងាយប្រហែលមួយរយម៉ែត្រពីផ្លូវចូល លេចឃើញតួរាងផ្ទះឈើមួយតូចល្មម សង់ខ្ពស់ស្រឡះពីដី ។ រថយន្តទាំងពីរឈប់ចតតំរៀបគ្នានៅមុខផ្ទះ ។ លោកសុត ស្ទុះទៅរោងខាងក្រោយដាស់កម្មករយកកូនសោ ។ មនុស្សប្រុសពីរនាក់មាឌមាំៗ ភ្ញាក់ក្រោកសើងម៉ើង រត់ឡើងទៅបើកទ្វារបណ្ដើរស្រែកសួរគួរសមមកកាន់អស់លោក បណ្ដើរ... ដោយសម្លេងយ៉ាងរងីន

- ចុះតេជៈគូន "អ៊ុយ" អញ្ជើញមក "ពា" ឯណាបានជាថ្មើរណោះទើប នឹងមកដល់ ?

លោកសុតឆ្លើយកំប្លែង

- ទើបនឹងមកពីចាប់កណ្ដូបណាំពូ "អ៊ុយ !"
- ចុះចាប់បានប៉ុន្មានដែរ ? ហ្អឹង !

លោកសុតតបថា ចាប់បានតែពីរទេ ប៉ុន្តែធំៗណាស់ ។

ចៅហ្វាយលោកសុតសើចកាច់កកាច់ស្រង់ ហើយលាន់មាត់ថា ៖

- យីស ! ចង្រៃសុតនេះ ! ចេះតែរកឃើញប្លែកៗមិនចេះចប់ ! អញចង់តែ បន្ថែមអីឡូវហ្នឹង ! ។ នេះចេះចាប់បានពីរ, ចុះបើចាប់បានតែមួយវិញ តើគេត្រូវ ថាយ៉ាងដូចម្ដេចទៅ ?

លោកសុតចង្អុលទៅនាងសក់ខ្លីដែលជិះឡានក្រោយ

- បាទត្រង់ហ្នឹងខាល់តែអានីទើបចេះនិយាយ ។ អានីមិនទាន់យល់អីច្បាស់លាស់ដែរ ប៉ុន្តែដោយវាចេះតែរអិល វាក៏បំពងសម្លេងឡើងភ្លាម ៖

- យី ! ទៅពិបាកអ្វី ! គេត្រូវថាចាប់បាន "កណ្ដុបមួយ" ទៅណា៎ !

ប្រុសសើចតឹល ទាំងពួកអស់លោក ទាំងពួកកម្មករ ។ ស្រីៗធ្វើភ្នែកឡឹងឡង់ ប៉ុន្តែបន្តិចមក មិនដឹងថាគាត់យល់ថាយ៉ាងដូចម្ដេចដែរ ស្រាប់តែអានីស្ទុះមកគក់លោកសុតថ្នក់ៗ នាំឱ្យពួស្សរមាត់សើចលាន់ម្ដងទៀត ។ ភ្ញៀវទាំងអស់នាំគ្នាឡើង

ខ្សៀវខ្សាវទៅខាងលើ ។ រានហាលខាងក្រៅទូលាយល្វឹងចែកជាពីរថ្នាក់ ថ្នាក់ទីមួយជាប់នឹងផ្ទះធំជារានហាល មានដំបូល មានគ្រែនាមបួស្សីមួយធំដាក់ជាប់ទៅនឹងជញ្ជាំង ។ ថ្នាក់ទីពីរនៅខាងមុខបំផុត ទាបជាងបន្តិចឥតដំបូលហើយមានរៀបកៅអីផ្ដៅបីបួនធំៗសម្រាប់អង្គុយលេង ។ នៅជុំវិញផ្ទះសុទ្ធតែដើមដូង ។

អស់លោកលាន់មាត់ព្រមគ្នា

- យី ! ផ្ទះសុតជងហ៊ឺហាមែន ! មានសព្វមានគ្រប់ ! ... អស្ចារ្យហើយ ! មានទាំងអង្រឹងថែមទៀតផង ចង់ឱ្យយ៉ាងស្រេច ! ... ។

ទាំងប្រុសទាំងស្រី ប្រសេចប្រសាច ខ្លះរត់ទៅអង្គុយលើកៅអីលមើល ខ្លះទៅឈរលេង តាមបង្កាន់ដៃរានហាល ដើរចុះដើរឡើង មើលទៅខាងនេះបន្តិច មើលទៅខាងនោះ បន្តិច... ចេះតែសរសើរថាផ្ទះនេះស្រួលណាស់ ។

លោកសុត គូសឈើគូសអុជចង្កៀងប្រេងកាតមួយឆេះព្រឹមៗនៅកៀនសសរទ្រូង រួចចាក់សោបើកបន្ទប់ខាងក្នុង ប្រគល់ជូនចៅហ្វាយ ៖ ពូកខ្នើយមានហើយស្រេច ព្រមទាំងភួយដែលយកមកតាមឡាន ។ នារីសក់វែងជួយរៀបចំគ្រែ ផ្លាស់កំរាលថ្មី ទុកដាក់អីវ៉ាន់និងខោអាវអ្នកប្រុស ។

រួចគេនាំគ្នាទៅអង្គុយលេងនៅរានហាលខាងមុខបង្អួស់ ។ ខែជ្រេទៅទិសខាងលិច ចោលរស្មីត្រជាក់មកលើធម្មជាតិ សន្សើមធ្លាក់ចុះបន្តិចៗ ។ នៅក្រោមពន្លឺព្រះចន្ទ អ្នកប្រុសសង្កេតមើលមុខនារីដ៏ល្អចម្លែក ដែលនៅអង្គុយជិតអ្នកលើកៅអីផ្តៅ គន់ឱ្យសព្វៗទៅឃើញហាក់ដូចជាកូនកាត់លាវ ។ ទើបអ្នកសួរទៅនាង

- អូនឯង មុខដូចកូនកាត់លាវ ?

នាងសើចហើយជំរាបទៅវិញ

- ចាស អូនខ្មែរទេបង ម៉េចក៏បងឆ្ងល់អីចឹង ?
- មកអំពីខ្ញុំធ្លាប់ស្គាល់លាវខ្លះដែរ
- ប្រហែលជាបងធ្លាប់ស្គាល់ស្រីលាវច្រើនហើយ មើលទៅ !
- ស្រីក៏ស្គាល់ប្រុសក៏ស្គាល់
- ស្រីលាវយ៉ាងណាដែរបង ?
- ស្រីលាវដូចអូនឯងអីចឹង !

សំដីនេះហាក់ធ្វើឱ្យនាងទើសទាល់បន្តិច

- ដូចអូនត្រង់ណាខ្លះទៅបង ?
- ខ្ញុំពិបាកនឹងនិយាយណាស់

ថាហើយអ្នកប្រុសក្រោកទៅឈរនៅបង្កាន់ដៃរានហាល ជិតមាត់ជណ្តើរចុះទៅដី ។ នាងក្រោកទៅតាម

- បងមានប្រសាសន៍អម្បាញ់មិញមិនទាន់ចប់នៅឡើយទេ...សូម...
- អូនចង់ដឹងធ្វើអ្វី បើអូនមិនមែនជាកូនលាវទេ !

នាងដើរកំព្រួទៅជិត ហើយញញឹមសម្លឹងគេដោយទឹកមុខដែលពិបាកនឹងសន្និដ្ឋាន

- បងឯងចម្លែកណាស់ !
- ចម្លែកយ៉ាងម៉េច ?

នាងមិនឆ្លើយ ហើយផ្អែកក្បាលទៅលើទ្រូងប្រុសដែលងឹចឱ្យនាងតាមអង្វរ ។ នាងក៏ពេញចិត្តនឹងអង្វរគេដែរ, ហើយបណ្តោយខ្លួនឱ្យគេឱប ឱ្យគេរិត គេថ្នាក់គេថ្នម ពីព្រោះប្រុសហ្នឹងចេះធ្វើឱ្យនាងចូលចិត្តប្លែកពីគេពីឯង ។ នាងមិនអាចនឹងប្រកែក អ្វីបានឡើយ គេថើបថ្ពាល់នាង នាងអៀនសប្បាយ គេថើបមាត់នាង នាងស្ទើរតែបាត់ព្រលឹង ។ គេថើបរួចម្តងៗ នាងស្រវាបបោសអង្អែលគេដោយ

ត្រេកអរ ហើយភ្លេចនេត្រាននៀលសិរសាទៅលើស្មាគេ ប្រាថ្នាឱ្យគេថ្នាក់ថ្នមនាងឱ្យយូរជាងនេះទៅទៀត ។

បន្តិចក្រោយមក នាងលាន់មាត់សាជាថ្មី

- បងឯងអឺចម្លែកអ្វីម្លេះទេ !

សម្លេងប្រុសឆ្លើយថ្នមទៅវិញ

- អូនឯងចេះតែថាចម្លែក បងដូចជានឹកអៀនខ្លួនណាស់ មិនដឹងជាបងធ្វើឱ្យអូនធុញទ្រាន់នឹងបងចម្លែកជាងគេយ៉ាងម៉េចក៏មិនដឹង !

នារីយាត់បង្អាក់វាចាប្រុសសម្លាញ់ ជាសញ្ញាថាមិនមែនដូច្នោះទេ ហើយនាងឆ្លើយបញ្ជាក់ទៅអ្នកវិញដោយសម្លេងស្រាល

- ចម្លែកត្រង់រូបបង ចេះធ្វើឱ្យរូបអូនមានវិញ្ញាណឡើងវិញ ឱ្យអូនចេះឈឺចាប់នឹងសម្តីបង ឱ្យអូនចេះភ័យខ្លាចបងមិនពេញចិត្តនឹងអូន....... ។

អ្នកប្រុសនឹកអាសូរដល់សំដីទាំងនេះណាស់ ពីព្រោះជាសម្តីមិនទាន់ដឹងក្តីដែលហូរចេញ មកដោយស្មោះ ។

រសជាតិវាចារៀបរាប់ឆ្លើយឆ្លង បានជ្រាបចូលដោយស្ងប់ស្ងាត់ទៅក្នុងដួងចិត្តអ្នកទាំងពីរ ។ នាងស្រីចាប់អារម្មណ៍ទៅលើបូកពាខ្ពង់ខ្ពស់របស់អ្នកប្រុសចម្ងាយដែលនាងមិនស្គាល់ នាងទន់ចិត្តនឹងឃើញគេរាប់រកនាងគ្មានសេចក្តីមើលងាយ ។ គេក៏នៅក្មេងនៅឡើយផង មុខគេក៏ស្រស់ សម្តស្សគេក៏ល្អ គេសើចរួសរាយរកនាងជានិច្ច គេ-ង គេងិច បន្តិចបន្តួចធ្វើឱ្យនាងចេះតែនឹងភ័យ ។ បុណ្យស័ក្តិរបស់គេក៏ប្រហែលជាមិនតូចឡើយ នាងនឹកអៀនខ្មាសនឹងមាយាទឯងដែលជាស្ត្រីផ្កាមាស ។

នៅក្រុមម្ខាងទៀតឯណោះ គេកំពុងតែជជែកគ្នាហ៊ឹមៗដែរ ។ ស្រាប់តែឮស្នូរមាន់ស្រែក ខ្ញក! ខ្ញក! នៅក្រោមផ្ទះ ។ សម្លេងលោកថៅលាន់ឮឡើង

“ ចោរលួចមាន់ ! ចោរលួចមាន់ ! ”

សម្លេងមួយទៀតសើចខ្ញិំរ ហាស់ ! ហាស់ ! តមកពីក្រោម ។ អ្នកប្រុសស្គាល់សម្លេងក៏បន្ថែមទៅឱ្យ

- “ សុតទៀតហើយ ! ចុះសុតឯងទៅធ្វើអ្វីវាហ្នឹង ? ឬមួយក៏នាំគ្នាទៅធ្វើអី ! អី ! នៅជិតវាបានជាវាស្រែកម្ល៉ឹងៗ !

- បាទ ! ខ្ញុំបាទកំពុងតែឱ្យឆ្កួតង់តាត់ចាត់ចែងបបរមាន់មួយឆ្នាំង

- ម្ល៉ឹងៗ ចា៎ !

លោកសុតនិងកម្មករពីរនាក់កំពុងតែពព្រួសប៉ប្រាស់រំជុំៗ ជាមួយនឹងមាន់

- “ អាចង្រៃ ! ឯងចង់ឱ្យវាស្លាត់ វាចេះតែស្រែក ! ”

បន្ទាប់មកឮស្នូរជើងមនុស្សដើរស្រឹបៗ ចូលទៅរោងចង្ក្រានខាងក្រោយ ។ មិត្តនារីអ្នកប្រុសដកដង្ហើមធំ

- ដោយសារតែយើង បានជាគ្នាត្រូវស្លាប់ ណ៎ាបង

អ្នកប្រុសតបទៅវិញដោយសង្វេត

- បើសិនជារូបយើង មានវាសនាជាមាន់វិញ...

នាងស្រវាំរឹតអ្នកដោយស្មោះ

- សំដីរបស់បង អីក៏ដូចគ្នានឹងចិត្តរបស់អូនអីម៉្លេះទេ !

រាត្រីកាន់តែកន្លងចាកអាធ្រាត្រទៅហើយ អ្នកទាំងពីរបណ្ដើរគ្នាចូលទៅក្នុងបន្ទប់ ។ នាងផ្លាស់សារុងបត់ខោតូនាងដាក់ទៅចុងជើង លើងអាវព្យួរទៅបង្គោលគ្រែ ។ តួនាងបិទទ្វារដាក់កន្លឹះពីក្នុង ហើយលើកត្រកងនាងផ្ដេកទៅលើគ្រែ

- អូនឯងកាត់លារមែនឬទេ ?

- ចា៎សបង ថាមិនមែនក៏ដូចជាមែនដែរ ។ បងប្រសប់សង្កេតណាស់ អូនមិនចង់លាក់នឹងបងទេ ពិតមែនតែអូនមិនដែលហ៊ានប្រាប់អ្នកឯណាសោះ ។

- អូនខ្លាចអ្វី ?

- អូនខ្លាចគេស្គាល់ភូមិកំណើត និងត្រកូលសាររបស់អូន

- អូនធ្លាប់មានប្ដីហើយឬនៅ ?

- ចា៎ស អូនមិនដែលមានប្ដីទេ

- អូននៅស្រុកណាដែរ ?

- អូនឈ្មោះ ខាន់-យ៉ាហាន ។ អូននៅក្រចេះ ឪពុកអូនខ្មែរ, ម្ដាយអូនក៏ខ្មែរដែរ ប៉ុន្តែកាត់លារ ។ សូមបងកុំមានប្រសាសន៍ប្រាប់អ្នកឯណាឱ្យសោះណ៎ាបង !

- ចុះបើបងជ្រុលនិយាយប្រាប់គេទៅ ?

- នោះអូននឹងត្រូវរលាត់ឆ្ងាយ អំពីទីនេះទៅទៀតហើយ ។ រាល់ថ្ងៃគេហៅអូនតែ “អារ៉ុម” ដែលមិនមែនជាឈ្មោះពិតរបស់អូនឡើយ ។

- អូនជងខំលាក់ម៉ឹងៗ គឺដើម្បីឱ្យរស់នៅបានសប្បាយយូរក្នុងជីវភាពសព្វថ្ងៃនេះមែនទេ ?

ទឹកមុខនាងប្រែជាស្រពោន

- ពីផ្ទុយស្រឡះណាបង សព្វថ្ងៃអូនស្អប់អូនខ្ចើមរូបខ្លួនជងណាស់ អូនមិនចង់ឱ្យរូបថោកទាបរបស់របស់អារ៉ុមនេះរស់នៅតទៅទៀតទេ ។ រូបនេះអូនបានផ្តាច់ចេញស្រឡាស់អំពីរូបយ៉ាហាន ដើម្បីកុំឱ្យកេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់យ៉ាហានដាមប្រឡាក់កខ្វក់ដោយសាររូបអារ៉ុម ។ លុះថ្ងៃមួយ រូបអារ៉ុមនេះរលាយបាត់ទៅ កេរ្តិ៍ឈ្មោះល្អរបស់យ៉ាហាន នឹងបានឋិតថេររយូតតទៅ ។ អូនខំលាក់បាំងយ៉ាងនេះគឺ ដើម្បីការពារកិត្តិយសដ៏ល្អពិតរបស់យ៉ាហានតែប៉ុណ្ណោះ ! ។

អ្នកប្រុសផ្អែកខ្លួនត្រកងនាងនរឹងនឹងទ្រូង

-បងនឹកអាសូរដល់យ៉ាហានណាស់ បងចង់ឱ្យបុព្វបុរិលខ្សែរជីវិតសាដើមវិញដើម្បីឱ្យបងបានទៅជួបនឹងយ៉ាហាន ។

នារីត្រេកអរនឹងសំដីសប្បុរសរបស់គេដែលបន្ទន់ចិត្តនាង បិទភ្នែកស្រមៃវិស័យដូចកាលនាងនៅក្រមុំ ។ នាងសប្បាយនឹងដៃគេថ្នាក់ថ្នមខ្លួននាងស្និទ្ធឥតមានល្អងត្រេកត្រអាល នឹងគេបបោសអង្អែល ស្ទាបច្របាច់សាច់ឈាមនាងឱ្យស្រៀវស្រាញគ្រប់កន្លែង ធ្វើឱ្យនាងហត់ ឱ្យនាងដង្ហក់ ឱ្យនាងភ័យផងអរផង ។ មាត់គេថើបបន្ទើរមក សសៀរមកដល់មាត់នាង ។ បន្ទាប់ពីនោះមកនាងដូចជាភាន់អស់រលីង គ្រាន់តែដឹង ច្បាស់ថា ខ្លួននាងទាំងអស់ជារបស់គេ ថាខ្លួនគេទាំងអស់ជារបស់នាង ។

លុះគេធ្លាញ់ខ្លាំងនឹងកំដៅសម្ផស្សរបស់នាង នាងស្រវាឱបរឹតគេវិញចេញវាចារវើរវាយ៖ “បង !... បងមកដល់យ៉ាហានហើយ បងយកចិត្តយ៉ាហានទាំងអស់ចុះចិត្តហ្នឹងអូនមិនទាន់ដែលប្រគល់ឱ្យអ្នកជណាឡើយ... ”

នាងមិនដែលស្ងួងទៅជាមួយប្រុសណាយ៉ាងដូច្នេះទេ សព្វដងនាងធ្លាប់តែធុញធ្លាប់តែ បណ្តោយកេរ្តិ៍ខ្មាសឱ្យប្រុសទាំងទើសទាល់ ធ្លាប់តែប្រុសធ្វើឱ្យនាងទ្រាន់ចុះម្តងនេះ ហេតុអ្វីក៏នាងមិនចេះគ្រប់ចិត្តនឹងសេចក្តីអាណិតរបស់គេសោះ ! ។ គេរឹតរួតនាង កាន់តែហួសកម្រិត នាងរឹតតែពេញចិត្តអណ្តែតអណ្តូងរមួលញ័រសព្វសាច់ភ្លេចអស់របស់ដែលនៅជុំវិញខ្លួន... ។ ... មិនដឹងជារយៈពេលប៉ុន្មានបានកន្លងផុត

ទៅហើយទេ, ប៉ុន្តែលុះប្រុសគេរំសាយដៃចេញពីនាង នាងចាប់ហាត់គេមិនឱ្យឃ្លាតចេញពីខ្លួននាង ហើយថ្ងូរអង្វរញ៉ាំរញ៉ៃប្រាប់នៅជាប់នឹងខ្លួនគេ ៖ " ម្ដេចក៏បងឆាប់អស់ចិត្តនឹងអូនម៉្លេះ ! ... បងអាណិតអូនទេ ... "

សម្លេងប្រុសឆ្លើយថ្នមនៅជាប់នឹងថ្ពាល់នាង

- "បងអាណិតអូនណាស់... រូបកាយយើងទាំងពីរមាននិស្ស័យនឹងគ្នាពិត" ។

នាងស្រឡាំងស្រងុតនឹងចម្លើយនេះ ពីព្រោះនាងស្រវាឱបគេ ហើយវាចាល្ងើយដូចជំនោរដែលបក់ស្រាលទៅឆ្ងាយ ។

- " ឱបង ! អូនដូចជាវង្វេងអស់ហើយមិនដឹងជារូបអូនចប់ត្រឹមណា មិនដឹងជារូបបងផ្ដើមឡើងត្រឹមណា ! អូនច្រឡំច្រលូកគ្នាអស់ហើយ ! ឱបង ! ម្ដេចក៏បងមានប្រសិទ្ធិភាពអ្វីម៉្លេះមកលើរូបអូន អូនមិនដែលដូច្នេះទេ ! មិញហ្នឹងខ្លួនអូនញ័រទាំងអស់ ខ្លួនអូនដូចជាស្រាលហាក់ដូចជាបងបានដកយកព្រលឹងរបស់អូនទៅអស់រលីង ! " ។ នាងនៅទៀលក្បាលទៅនឹងអ្នក ហើយមិនយូរប៉ុន្មានក៏គេងលក់ឈឹងនៅជិតនោះទៅ ។ អ្នកប្រុសលាក្លួយដណ្ដប់ឱ្យនាងហើយក្រោកចេញថ្នមៗទៅអង្គុយម្នាក់ឯងនៅក្រោមពន្លឺព្រះចន្ទ : " យ៉ាហាន... អារ៉ុម... ការពិតនៅត្រង់ណា... ម្ដេចក៏រឿងយ៉ាហានឱ្យកំណើតមកដល់រឿងអារ៉ុម... រូបតែមួយហេតុអ្វីក៏ជាប់រឿងគ្នាជាពីរ ?... ចំពោះរូបខ្ញុំ តើនាងជាអារ៉ុម ឬជាយ៉ាហាន ! " ។

អ្នកប្រុសភ្ញាក់ព្រើតដោយភួយមួយមកលបថើបអ្នកពីខាងក្រោយ ហើយសើចកក្អឹក

- បងភ័យឬទេ បើស្រីលបស្រឡាញ់អីចឹង ?

- បងរិសតែលោះព្រលឹងដោយត្រេកអរពេក

រួចនាងមកអង្គុយលុតចង្កង់ នឹងថ្ពាល់នៅមុខកៅអីរបស់អ្នក ដៃនាងទាំងពីរស្រាក់ឱបចង្កេះប្រុសសម្លាញ់

- បើបងឥតគេងសោះយ៉ាងហ្នឹង ស្អែកឡើងអស់កម្លាំងស្លាប់ហើយ !

- គេងទៅក៏មិនបានប៉ុន្មានដែរ ពីព្រោះមាន់រងាវទៅហើយ ។ បន្តិចទៀតបងត្រូវរៀបចំវិលទៅភ្នំពេញវិញហើយ ។

នាងដកដង្ហើមធំ ទ្រោបក្បាលទៅលើភ្លៅបុរស

- អូនដូចជាទើបនឹងភ្ញាក់ពីយល់សប្ដិ រូបបងនឹងត្រូវរបូតផុតអំពីដៃរបស់អូននៅពេលដែលព្រះអាទិត្យរះឡើងវិញ ។ អូននឹងត្រូវស្រវាចាប់តែស្រមោលដែលរលាយបាត់ទៅជាមួយនឹងរាត្រី ។

អ្នកអង្អែលសក់នាង

- ថ្ងៃមួយគង់តែបងត្រឡប់មកវិញទេ ។

សំដីនេះ ធ្វើឱ្យនាងក្រោកឡើងអោបកស្វាមីបញ្ឈក់ទៅអ្នកវិញ ៖

- ប្រាកដមែនបង ? ថ្ងៃណា ! ទើបបងអញ្ជើញមកវិញ ? អូននឹងនៅរង់ចាំបង ។

អ្នកត្រវីក្បាលតិចៗ

- ទំរាំតែបងត្រឡប់មកវិញ ប្រហែលជាខ្ទេចខ្ទីអស់ទៅហើយ ! មិនដឹងជាអូនយល់សប្តិសប្បាយជាមួយនឹងស្នេហាប៉ុន្មានរយនាក់ទៀតទៅហើយ !...។

សម្លេងកំប្លែងធ្វើជាចិនរត់តុរបស់លោកសុតនិងលោកថៃ លាន់ឮបន្តួតមកពីខាងក្រោយ

“ បបរមាន់ក្តៅៗអាមួយអើយ... ហោជាក់ចោណាំងចាយ ជាមីកាយ ជាក់នំធំរបស់អាទី ”

ឮសូរអាទីពក់ក្អកៗ ឮសូរលោកថៃ ថែមទៅវិញ ៖

“ កុំអាលធ្វើមុខស្អែតយ៉ាងហ្នឹង អាទីអើយ ចាំអញដកមេឱ្យ ! ឯងញុំាតែបបរមាន់មួយចានទៅ មុខជាញញឹមដាក់អញទៀតហើយ ” ។

អាទីជួយលើកបបរឡើងមកលើ ។ នាងវ៉ុមក្រាលកន្ទេលរៀបចានឆ្នាំងកែវ ។ បបរមាន់មួយចានដែកធំ នៅហុយចំកណ្តាលរង់បណ្តែតក្លិនក្ឈុរឱ្យចង់សាកមួយចាន ។

នាងវ៉ុមញញឹកញញ័កនឹងអ្នកប្រុសជាច្រើន ថែមបបរហើយតឿនគេឱ្យញុំា

“ បងញុំាបន្តិចទៀតទៅ ! បងឥតបានពេងផង តែខំមុខជាអស់កម្លាំងហើយ ”

លោកសុតងាកមើលមកឃើញយ៉ាងនេះ ចេះតែញញឹម ប៉ុន្តែមិនហ៊ានថាអ្វី ។ លោកធំសង្កេតយល់ដល់ចិត្តកូនចៅក៏ជំរុញឱ្យ

- ម៉េចសុត ! ចេះតែញញឹមទុកធ្វើអ្វីហ្នឹង ? ចង់ថាអ្វីក៏ថាទៅ ។

លោកសុត យកដៃឱបចង្កង់ធ្វើអឹមអៀនហើយកំប្លែងថា ៖

- តេជ:គុណអើយ លាក់បាំងអ្វី បើខ្ញុំបាទបានតែប៉ណ្ណឹងមុខជាសុខចិត្តលក់គោមួយនឹមហើយ ! ។

ចៅហ្វាយអស់សំណើចចង់ឈ្លក់បបរ នាងវ៉ុមអៀនមុខឡើងក្រហម ទើបលោកសុតបន្តទៅទៀត

“ អាទីរបស់ខ្ញុំបាទវាមិនអីចឹងសោះ ! មួយថ្ងៃៗ ខ្ញុំបាទត្រាំខ្លួននឹងដៃវាពក់ ” រួចលោកសុតបែរទៅបញ្ឈក់នឹងអាទីទៀត

- ម៉ែមីនាងឯង ចង់ឱ្យអញឆាប់ងាប់ណាស់ទៅឬអី ? ប្រញាប់ទៅរកអ្នកណាឱ្យមកដកមេទៀតឬអ្វី ?

- ចាស ពីព្រោះ “ជួស” បងឯងខ្ញុំញុំាទៅវាមិនស្រវឹងសោះ !

- ធ្វើម្តេចនឹងស្រវឹង បើអាទីឯងវាដុះមេខ្លាំងណាស់ទៅហើយ !

ពួកប្រុសៗ ហោទះដៃគ្រេវ ។

“ ឆ្ងាញ់ណាស់សុត ! សុតឯងសងឆ្ងាញ់ណាស់ ! អានីដូលដូចពោដឹងសៀង ! ”

ទទួលទានបបររួច បែបផ្លូន់ពោះផង ហើយអស់អស់កម្លាំងណាស់ផង ស្រាប់តែនាំគ្នាដួលរដ្ឋកស្រមុកកខេរ, ខ្លះនៅលើគ្រែឫស្សី ខ្លះនៅលើអង្រឹង ។ នាងវ៉ុមទាញដៃប្រុសសម្លាញ់ទៅកាន់បន្ទប់ : “ បងជិតបែកពីអូន ហើយ, ឱ្យអូនសុំនៅជិតបងឱ្យបានយូរបន្តិច ”

ទ្វារក៏បិទជិតទៅ ។

អាកាសកាន់តែត្រជាក់រងាកាន់តែខ្លាំង ។ ខ្យល់បក់ស្លឹកដូងលាន់ស្រើបៗ ច្រឡំនឹងទឹកភ្លៀង ។ ខែជ្រេទាបទៅលិចណាស់ទៅហើយ ។ នាឡិកាប៉ោលកញ្ចាស់លោកសុត វាយម៉ោងបួនបង្អួសដូចចង់ដាច់ខ្យល់ ។

មាន់រងាវជិតភ្លឺហើយ ប៉ុន្តែយប់នៅវែងឆ្ងាយណាស់នៅឡើយ ។ លោកធំដាស់លោកសុតឱ្យរៀបចំឥវ៉ាន់ស្លាត់ៗដាក់ឡានលោក

“ សុតឯងកុំចាំបាច់ដាស់ពួកហ្នឹងធ្វើអ្វី ទុកឱ្យគ្នាដេកចុះអាណិតគ្នា ។ បើអាវ៉ុមភ្ញាក់ឡើងសួររកខ្ញុំ សុតឯងប្រាប់វាផងថា កុំឱ្យទឹកនាដល់រូបខ្ញុំធ្វើអ្វី ពីព្រោះខ្ញុំមានសង្សារបញ្ចាំជីវិតរួចទៅហើយ ឈ្មោះ យ៉ាហាន បើទោះជាយ៉ាងណាក៏ខ្ញុំមិនអាចបំភ្លេច យ៉ាហាន បានឡើយ ” ។ លោកសុតធ្វើ មុខមីងមាំង ពីព្រោះដូចជាមិនសូវយល់រឿងបណ្តាំរបស់លោកនេះសោះ ។ លោកធំឃើញយ៉ាងហ្នឹងក៏បញ្ជាក់ថែមទៅទៀត

“ សុតឯងប្រាប់វាតែតាមពាក្យខ្ញុំផ្តាំហ្នឹងទៅបានហើយ គង់តែវាយល់ ទេ កុំឆ្ងល់អ្វី ! ហើយសុតឯងទុកប្រាក់ប្រាំរយរៀលនេះឱ្យវាផង ”

រួចលោកបញ្ឆេះរថយន្តចេញឆ្ពោះទៅកាន់ផ្លូវភ្នំពេញ ។ បន្ទាប់នោះភ្លាម នាងវ៉ុមរត់ចុះមកដល់ក្រោម :

លោក ! ឯណាឡានលោកធំ ?

លោកអញ្ជើញទៅភ្នំពេញហើយ

នាងវ៉ុមបាត់មាត់ឈឹង ទឹកភ្នែកនាងមិនដឹងជាហូរចេញភ្លាមមកពីណា ហូរស្រក់រហាមមកលើកំភ្លួ ។ នាងអត់ទ្រាំមិនបាន ខាំមាត់យកកន្សែងខ្ទប់មុខយំទៅនឹងតល់ដូង

“ ហេតុអ្វីក៏មុននឹងចេញទៅ បងមិនសម្លាប់អូនតែម្តងទៅ ! ពីព្រោះគង់តែអូនស្លាប់ដដែល ! . . . . ”

លោកសុតទប់ទឹកភ្នែកមិនបាន ក៏យំតាមនាងដែរ :

- លោកបានផ្តាំនឹងខ្ញុំថា . . .

នាងស្ទុះមករកលោកសុត

- ផ្តាំថាម៉េចខ្លះ ? លោក !

- ថាលោកមានសង្ខារបញ្ចាំជីវិតហើយ ឈ្មោះយ៉ាហាន សុំនាងកុំខឹង ដល់លោកធ្វើអ្វី ពីព្រោះលោកមិនអាចនឹងភ្លេចនាងយ៉ាហានបានឡើយ ។

មុខនាងរីកស្រស់បន្តិចឡើងវិញ នាងសួរបញ្ជាក់ទៅលោកសុតថែមទៀត ពិតជាលោកបានផ្តាំយ៉ាងហ្នឹងមែនឬលោក ?

ឃើញកិរិយាចម្លែករបស់អារ៉ុមបែបនេះ លោកសុតរឹតតែលែងយល់ ទៅទៀត ហើយយកដៃញីថ្ងាស

“ ចៅហ្វាយអញ យូរៗទៅបែបនាំអញទៅតាខ្មៅហើយមើលទៅ ! ”

ជំពូក២ : បំណុលវាសនា

រថយន្តឈ្នួលអ៊ំពូនៃនារីអនាថា បរលឿនសំដៅទៅភ្នំពេញ ។ អ្នកប្រុសបណ្ដោយឱ្យអ្នកបើកបរកាន់ចង្កូត ដើម្បីឱ្យអ្នកបានសម្រាកបន្តិច នៅនឹងពូកបង្អែកខាងមុខ ។ គួរឱ្យនឹកស្ដាយទឹកដីសៀមរាប ដែលកាន់តែឃ្លាតទៅឆ្ងាយ ស្ដាយចំការដូង រញ្ជួកទៅដល់យ៉ាហាន ។ ខ្យល់បក់ចូលតាមកញ្ចក់ចំហៀង សួរសំព្ញាត្រសៀកមកបំពេរអារម្មណ៍ ដែលនៅសោកស្ដាយ ។ រឿងដែលកន្លងផុតទៅកំពុងតែរត់ប្រាសសាដើម ឡើងវិញច្របូកច្របល់គ្នា

" ដល់យ៉ាហានភ្ញាក់ឡើង ប្រហែលជានាងខឹងនឹងខ្ញុំទេដឹង ?... ចាំបាច់លាគ្នាធ្វើអ្វី ពីព្រោះថ្ងៃនេះគង់តែគេបានប្ដីថ្មីទៀតទៅហើយ " ។ រឿងនាងជាមួយនឹងអ្នក គ្រាន់តែជារឿងតូចមួយនៅក្នុងចំណោមរឿង "មួយពាន់មួយយប់" របស់នាងតែប៉ុណ្ណោះ ! ប៉ុន្តែចម្លែកត្រង់ស្ត្រីនេះ ហាក់ដូចជាទើបនឹងភ្ញាក់ស្គាល់ស្នេហាជាគ្រាដំបូង ! ។

ទៅដល់ភ្នំពេញ រថយន្តបត់ចូលទៅក្នុងភូមិគ្រឹះមួយស្អាតតូចល្មម ប្រកបទៅដោយរុក្ខជាតិម្លប់ទ្រូឈឹងទ្រូឈៃ ។ នារីម្នាក់សក់វែងដល់ចង្កេះ ពាក់អាវរ៉ូបយ៉ាងខ្លីបំផុត រត់ចេញមកក្រៅហើយស្រែកប្រាប់ទៅក្នុងផ្ទះ

" ម៉ាក់អើយ ! បងស៊ី ឈឿន ត្រឡប់មកវិញហើយ " រួចនាងខ្ទេតទៅរកបងជីដូនមួយដែលទើបនឹងមកដល់ ៖

" បងឯងរវល់តែនឹង "គួរណោ" ខ្ញុំចោលសំបុត្រគេអញ្ជើញអស់ពីរបី កុំឱ្យបានចេញមុខ ចេញមាត់អ្វីនឹងគេកើត ! "

ស៊ី ឈឿន កំពុងតែមិនស្រួលក្នុងចិត្តផង ក៏តបដោយខ្នោះទៅវិញ

- យី ! ចុះជើងចំនីឯងមកជាប់អ្វីនឹងខ្ញុំ ចង់ទៅណាក៏មិនទៅៗ យើងមិនមែនជាប្ដីប្រពន្ធនឹងគ្នាឯណា ? !

ចំនី ង ខ្ទើតចូលទៅក្នុងវិញ

- ម៉េច ! ម៉ាក់ឯង ជួយលុយឱ្យគេទៅរៀនស្រុកបារាំង ឥឡូវគេសង គុណវិញយ៉ាងហ្នឹងណ៎ា !

ស៊ី ឈឿន ចូលទៅក្នុងជំរាបសួរម្ដាយមីង ហើយយួរ "វ៉ាលីស" ឡើងហួសទៅបន្ទប់ខ្លួននៅជាន់ខាងលើ ចាក់សោ បើកទ្វាររួចបិទមកវិញ ដាក់ឥន្ទ្រីះពីក្នុង ហើយប្រះពេងសន្ទឹងសន្ធៃនៅលើគ្រែ : " ចុះអញត្រូវសងគុណគេប៉ុន្មានទៅទៀតទើបគ្រប់ ? ជំពាក់អ្វីក៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ម្ល៉េះ ? សងរាប់ឆ្នាំមិនចេះចប់ " ! " សោហ៊ុយទៅរៀនឯស្រុកបារាំង

ជាអាហារូបករណ៍ ដែលរដ្ឋាភិបាលបានផ្ដល់អោយអញទេ ។ ក្នុងរយៈពេលប្រាំមួយឆ្នាំ ដែលអញនៅឯបារាំង ក៏ដូចជាមិនបានទទួលប្រាក់អ្វីក្រៅពីលុយដែលម្ដាយមីងផ្ញើទៅឱ្យទិញឥវ៉ាន់ឱ្យនាងចន្ទីនោះដែរ .... ”

“កាលពីម្ដាយខ្លួនឈឺ ហើយទទួលអនិច្ចកម្មទៅសោតទៀត សោហ៊ុយពេទ្យនិងធ្វើបុណ្យធ្វើទានទាំងប៉ុន្មាន ក៏ខ្លួនបានសងគេរួចអស់ទៅហើយ ។ ឥឡូវនេះវានៅជំពាក់ត្រង់ត្រូវរៀបការជាមួយនឹងចន្ទី ដែលអញធុំក្លិនមិនបាននេះថែមទៀត ” ។ “ បើនៅផ្ទះតប់ប្រមល់យ៉ាងហ្នឹង ដើរ “គួរណេ” ទៅវាចំណេញការវង្គការជាង ហើយធូរទ្រូងផង ! ដេកនៅលើផ្ទះគេធំទូលាយ ប៉ុន្តែគ្មានទូលាយចិត្តសោះ ! ”

លុះដល់ម៉ោងដប់ ស៊ី ឈឿន មុជទឹកស្លៀកពាក់ស្អាតបាត កាន់កាបូបយួរចុះទៅក្រោម ។ ចន្ទីរង់ចាំឱ្យតែឃើញអ្នកចុះមកវិញ

- ម៉េច ! អញ្ជើញទៅណាទៀតហើយ !

- បងទៅមើលប៉ុយវ៉ូមួយភ្លែត ទៅពិនិត្យសំណុំរឿងនិងដាក់ការឱ្យគេធ្វើខ្លះ ពីព្រោះចោលបុគ្គលិកពីរបីថ្ងៃទៅហើយ ។

- បើមិនគួរណេ ! ប៉ុយវ៉ូ ! បើមិនប៉ុយវ៉ូ ! គួរណេ ! ល្ងាចហ្នឹង០ចង់ទៅរាំនៅរង្គសាល ម៉េចជូនទៅបានទេ ?

- ជំរាបប្រសាសន៍ បាន

- ព្រឹកនេះប្រញាប់មកញ៉ាំបាយវិញផង ធ្វើការហួសម៉ោងច្រើនពេក ដល់ឈឺទៅគ្មានអ្នកណាអាសូរទេ !

- បើចាំយូរ អូនឯងញ៉ាំមុនចុះ

- កុំកាច់រាងពេក ! បងឯងនេះចូលចិត្តឱ្យស្រីអង្វរណាស់ !

ទៅដល់កន្លែងធ្វើការនាយកការិយាល័យពីរបីនាក់កណ្ដៀតសំណុំរឿងមួយគរៗ ម្នាក់មកជូនលោក ស៊ី ឈឿន ដែលសន្ទនារួសរាយជាមួយនឹងអស់លោកក្រោមបង្គាប់

- បើចេញទៅប្រតិបត្តិការតែមួយអាទិត្យ ប្រហែលជាសំណុំរឿងឡើងដល់ចង្កេះហើយមែនទេ លោកសឿន ?

- ប្របាទ ប្រហែលជាដល់ហើយ មើលទៅ ។

ស៊ី ឈឿន ចាត់ការមិនបង្អង់យូរ ។ ដល់ម៉ោងជិតមួយរសៀល គំនរក្រដាសដូចជាស្ទើយតួរសមអំពីលើតុ ។ ទូរស័ព្ទរោទិ៍រ៉ឹង លោកចាប់លើកឡើងសួរ,

- អាឡូ ! អ្នកណាហ្នឹង ? ... សៀមរាបឬ ... អ្នកណា ! ? ។

សម្លេងពីសៀមរាបឆ្លើយតបមកវិញ

- អាឡ៉ូ ! តេជះគុណអធិការឬ ?

- បាទ ខ្ញុំហ្នឹងហើយ

- អាឡ៉ូ ! ខ្ញុំបាទ... សុត

- អ្ហ៎ ! សុត... ម៉េចទៅសុត ! មានការអ្វី ?

- បាទ ! ខ្ញុំបាទសូមជំរាបបន្តិច ៖ ក្រោយដែលតេជះគុណអញ្ជើញចេញផុតបន្តិចមក ដើមដូងខ្ញុំបាទមានសំណាងផល់ហើយ ! ត្រូវបានស្រោចសុទ្ធតែនឹងទឹកភ្នែក

- ខ្មោច ! ខ្ញុំមិនយល់ទេ ! ចង់ថាអីហ្នឹង ?

- បាទ កូនចៅស្រីផ្ទាល់របស់តេជះគុណ យំសម្ញើមណាស់ ឡើងត្រជាក់ខ្លួនទាល់តែគ្រាហ៍យកទៅផ្ទះ ។

ស៊ី ឈឿនភ្ញុកក្ដួលក្នុងចិត្ត

- រួចចុះ យ៉ាងម៉េចទៅសុត ?

- បាទមិនអីទេ ប៉ុន្តែទឹកមុខដូចជាអស់សង្ឃឹមខ្លាំងណាស់

- សុតឯងឧស្សាហ៍ទៅមើលគ្នាផង គួរឲ្យអាសូរដែរ ! ចុះសុតឯងមានប្រាប់តាមបណ្ដាំខ្ញុំទេ ?

- បាទប្រាប់ហើយ ប៉ុន្តែខ្ញុំបាទឆ្ងល់ណាស់ ផល់ប្រាប់យ៉ាងហ្នឹងទៅស្រាប់តែដូចជាមុខរីកបន្តិចឡើងវិញ ។

ស៊ី ឈឿន អស់សំណើចនឹងលោកសុត

- សុត ឯងកុំយល់ធ្វើអ្វីច្រើនពេក គ្រាន់តែទៅប្រាប់នាងវិញថារលឹកណាស់ ។

សម្លេងលោក សុត ឆ្លើយកខិបកខុបអំពីចម្ងាយមកវិញ

- ឱ ! មុខជាគ្នាអរស្លាប់ហើយតេជះគុណអើយ សូម្បីតែខ្ញុំបាទក៏ដូច ជាត្រេកអរដែរ ... ។

យប់ម៉ោងប្រាំបី ស៊ី ឈឿនស្លៀកពាក់ជូននាងប្អូនចៅហ្វាយម្ចាស់ទៅរាំ ។ ច័ន្ទីលាបបបូរមាត់លឿងស្វាំង រង្វង់ភ្នែកខៀវស្លែត គូររោមភ្នែកវែងខ្មើត ហើយលើកសក់ដូចកំពូលចេតិយ ។

ស៊ី ឈឿន តឹងទ្រូងជិតដាច់ខ្យល់ នឹកឆ្ងល់ថាចុះម្នាក់ហ្នឹងម្ដេចក៏ឈ្លើយហួសហេតុម្ល៉េះ ?

ច័ន្ទីបញ្ឆេញឡាន "ហ្វីយ៉ាត់" បើកដំបូលរបស់គេមករោទ៍ព្ហស្សូរង៉ោងៗ

ហើយសើចស្នាញមករកបងជីដូនមួយ

- ថ្ងៃហ្នឹងឲ្យអូនកាន់ចង្កូតណាំបង ? អូនសុំបណ្ដើរបងឯងម្ដង ។

ស៊ី ឈឿន តបមកវិញដោយទ្រាន់

- កាន់ទៅចុះ គ្មាននរណាគេជៀតជ្រែកទេ កុំតែបើកពារគេពារឯងដូចថ្ងៃមុនទៀត !

- ចុះបងឯងនៅជិតអូនស្រាប់ហើយ ម្ដេចមិនជួយមើលអូនផង !

- មើលយ៉ាងម៉េច បើខ្លួនធ្វើស្រេចតែនឹងក្បាលចិត្តយ៉ាងហ្នឹង !

រោងរាំត្រជាក់យ៉ាងប្រណិត មានភ្ញៀវពេញ ទាំងខ្មែរទាំងបរទេស ។ ភ្លើងពណ៌ចោលរស្មីស្រគាំ មើលទៅរូបស្រីៗ ឃើញដូចជាសុទ្ធតែស្រស់គ្រប់គ្នា ទាំងអស់ ។ ភ្លេងប្រគំរងំពិរោះ នាំជំហានគូរាំដែលកំពុងតែរំពើននៅលើផ្ទារាំ ។

ច័ន្ទី កៀកដៃ ស៊ី ឈឿន បណ្ដើរជិតមួយជុំសាល នៅតែមិនទាន់រកកន្លែងបានអង្គុយ ! ... ត្រង់នេះមិនស្រួល... ត្រង់នោះមិនត្រូវចិត្ត... នាំឲ្យភ្ញៀវឯទៀតចាប់អារម្មណ៍ ងាកមកមើលច្រើនគ្នា ... ខ្លះជំរាបសួរនិងហៅរករាក់ទាក់ទៅកាន់ ស៊ី ឈឿន ។

ច័ន្ទីមិនទាន់គ្រប់គ្រាន់ក្នុងចិត្ត ក៏ក្តិកក្តក់ដាក់អ្នកប្រុសទៀត

- បងឯងគេស្គាល់ច្រើនណាស់ ប៉ុន្តែបងឯងគ្មានបង្ហាញអូនទៅអ្នកណាម្នាក់សោះ ធ្វើម៉េចគេនឹងបានស្គាល់អូនដែរ ... ប្រយ័ត្នគេច្រឡំថាអូនជាស្រីអ្នកស៊ីណាំ !

ស៊ី ឈឿន ហួសចិត្ត

- នែ៎ ! ស្រីឯងដូចជាល្មមហើយណាំ ! កុំធ្វើដូចនៅក្នុងផ្ទះខ្លួននោះ ! តិចថាមិនប្រាប់ !

ត្រូវមាត់ប៉ុណ្ណឹងទៅ ច័ន្ទីដូចជាអន់សាច់គួរសមដែរហើយរកកន្លែងបានអង្គុយនៅជិតទីរាំ ។

ឆា-ឆា-ឆា ក៏នាងរាំ តង់ហ្គោក៏រាំ ទ្វីសក៏រាំ គិតទៅគ្មានខាតពេលបន្តិច សោះ ។ ស៊ី ឈឿន មិនជាចិត្តអាក្រក់ទេក្នុងរឿងនេះ ។ រូបឆោមរបស់ ច័ន្ទីក៏មិនមែនជាអន់ដែរ ផុំនឹងឬកជុំកជីកបន្តិចទៅ មិនសូវខុសគ្នានឹងអ្នកចម្រៀង ប៉ុន្មានទេឡើយ ។

មកដល់បទ "ស្លូ" អ្នកប្រុសដឹកដៃនាងឡើងរាំទៀត ។ គូទាំងពីរវឹតគ្នាយ៉ាង ស្និទ្ធ ច័ន្ទីពេញចិត្តណាស់

" បងឯងរឹតអូនឲ្យខ្លាំងជាងហ្នឹងបន្តិចទៀតមក អូនធ្លេចភ្នែកហើយ ... បងឯងនាំអូនទៅចុះ " ។

នាងផ្ដេកថ្ពាល់ទៅលើស្មាគូរាំ បណ្ដែតទៅតាមរលកបទភ្លេង ។

យប់កាន់តែជ្រៅទៅ មិនដឹងជានៅឯសៀមរាប រាត្រីនេះមានសកម្មភាពយ៉ាង ណាដែរទេ ... ។ ដើមដូងត្រូវបានជោកទៅដោយទឹកភ្នែក ... នារីម្នាក់បានយំ ដោយស្ងប់ស្ងាត់ ។ ឯសៀមរាប ជាស្ត្រីដើរលេង ... ឯភ្នំពេញជាស្ត្រីវង្វេងនឹង សម័យ ... ឯណោះទាក់នឹងចិត្ត ... ឯណេះទាក់នឹងករណីកិច្ច ... ស៊ី ឈឿន ឯងដោះស្រាយចុះ ! ពីព្រោះដូចជាមាននិស្ស័យនឹងស្រីៗគ្រាន់បើ ។

ថ្ងៃអាទិត្យ ។ ប្រាំមួយថ្ងៃកន្លងទៅហើយ តាំងពី ស៊ី ឈឿន ត្រឡប់មកពីសៀមរាបវិញ ។ រាល់ថ្ងៃ ស៊ី ឈឿន ធ្វើការទាំងព្រឹកទាំងល្ងាចសឹងតែឥតមានពេលសម្រាក ។ រាល់អាទិត្យ អ្នកតែងតែទៅរកកន្លែងស្ងប់ស្ងាត់មានធាតុអាកាសល្អនៅឯចំការភូមិកំណើតរបស់អ្នកខាងស្រុកស្អាង ប្រហែលជាងម្ភៃគីឡូម៉ែត្រពីភ្នំពេញ នៅតាមផ្លូវកោះធំ ស្ងួចត្រីក៏សប្បាយ អុំទូកលេងក៏សប្បាយ ។

ថ្ងៃនេះ តាំពីម៉ោងប្រាំបីព្រឹក ស៊ី ឈឿន ស្លៀកពាក់ស្អាតបាតចេញពីបន្ទប់ចុះមកក្រោម ហើយសួរទៅក្មេងស្រីបំរើដែលកំពុងតែជូតឥដ្ឋ

- អាម៉ុន ! ម៉ាក់មីងអញ្ជើញទៅណាទៅ ?

- ចាំស អុំស្រីគាត់នៅឯក្រោយ កំពុងតែធ្វើស្វាធម៏ ។

ស៊ី ឈឿន ដើរចេញទៅក្រោយ ជួបនឹងម៉ាក់មីង

- ម៉ាក់មីង ! ធ្វើស្វាធម៏អ្វីទៀតហើយហ្នឹង ?

- អើ ! ថ្ងៃហ្នឹង មីងគិតទៅវត្តបន្តិចណាំ !

- ក្រែងមិនមែនថ្ងៃសីលទេ ថ្ងៃហ្នឹង ! ម៉ាក់មីង !

- អើ ! ចាំបាច់តែថ្ងៃសីលអ្វីលោកក្មួយ ។

ម៉ាក់មីងពាក់វ៉ែនតាសធ្លាក់ដល់ចុងច្រមុះ កំពុងតែស្ពាបអង្កែលម្លូរដោតដាក់ ស្វាធម៏ ។ គាត់គ្មានប្រញាប់ប្រញាល់អ្វីទេ ពេលវេលាគាត់មានគ្រប់គ្រាន់ជានិច្ច គាត់ទុកដាក់រៀបចំមិនចេះចប់ ចេះតែមានការធ្វើរហូត រើពីនេះដាក់ទៅឯណោះ រើពីណោះដាក់មកឯណេះ មួយថ្ងៃៗ ស្ទាប់តែនឹងចន្លើរអ្វី ។

ស៊ី ឈឿន នឹកឆ្ងល់នឹងបាត់មិនឃើញ ចំន្ទី

- ចំន្ទី ទៅឯណាទៅហើយ ម៉ាក់មីង ?

- វាថាទៅធ្វើសក់ ។

ស៊ី ឈឿន ភ្ញាក់ប៉ុនគេចោល

- ធ្វើសក់អ្វីទាំងព្រហាមអុលយ៉ាងហ្នឹង ម៉ាក់មីង ! គេប្រុងនឹងទៅណា គេហ្នឹង ?

- ចុះក្មួយឯងមិនដឹងទេឬ ! ប្អូនឯងនោះ ! ក្មួយឯងមិនសង្កេតឃើញអ្វីប្លែកឬទេសព្វថ្ងៃ ?

- បាទ ម៉ាក់មីង ខ្ញុំឃើញកាន់តែប្លែកឡើងៗដែរ

- ប្លែកជាមួយនឹងក្មួយឯងហ្នឹងណ៎ា

- ខ្ញុំដូចជាមិនច្បាស់លាស់ដែរម៉ាក់មីង !

- អើ សព្វថ្ងៃហ្នឹង វាដូចជាកាន់តែប្រចណ្ឌខ្លាំងណាស់នឹងរូបក្មួយឯងនេះ ។ ព្រឹកមិញ មីងប្រាប់វាថា ឲ្យវានឹងក្មួយឯងទៅវត្តជាមួយនឹងមីង ដើម្បីឲ្យលោកស្រោចទឹកឲ្យទាំងពីរនាក់ ។ ស្រាប់តែវាថារត់ទៅធ្វើសក់សិន ពីព្រោះវាត្រូវទៅជាមួយនឹងបងឈឿនវាផង ! វាប្រឹងតែងខ្លួនក៏ដោយសារតែចង់ឲ្យពេញចិត្តក្មួយឯងប៉ុណ្ណោះ ។

ស៊ុ ឈឿន រង់ចាំកន្លែងនេះយូរហើយ អ្នកដឹងថាគង់តែមកដល់ត្រង់ហ្នឹង   ទេ ។ ហើយក៏ជំរាបម្ដាយមីងដោយស្រងូតស្រងាត់ថា ៖

- ម៉ាក់មីងជាអ្នកមានស្ដុកស្ដម្ភ ចន្ទ្នីក៏មានរូបឆើតឆាយ របៀបតែងខ្លួនរបស់គេក៏ទាន់សម័យ ។ ខ្ញុំជឿថា មិនមែនមានតិចទេ អស់លោកធំៗ ដែលចង់ស្ដីដណ្ដឹងចន្ទ្នី ។ ប៉ុន្តែវាទាស់គេមកឃើញខ្ញុំមកទៅខាំក្រាបលើផ្ទះម៉ាក់មីងជាហេតុនាំឲ្យគេទើសទាល់មិនសូវហ៊ានប្រថុយ ។

ម្ដាយមីងងើបមុខឡើងមើលក្មួយដោយញញឹម

- ទេ ! ម៉ាក់មីងមិនចង់ឲ្យវាទៅលោកណាទេ ម៉ាក់មីងចង់ផ្ញើវាស្នារបស់វាមកលើក្មួយឯង ដើម្បីកុំឲ្យខុសបណ្ដាំរបស់ម្ដាយឯង ដែលមុននឹងស្លាប់បានផ្ដាំឲ្យ មីងថែរក្សាក្មួយឯង ហើយឲ្យផ្សំផ្គុំជាមួយនឹងចន្ទ្នី ។

ស៊ុ ឈឿន ដញ្ជឹងគិតមួយស្របក់ធំ អ្នកដូចជាមិនដែលបានឮអ្នកឯណាម្នាក់និយាយអំពីបណ្ដាំនេះសោះ ។ អ្នករកស្មានមិនដល់ទេ ត្រង់ថានៅថ្ងៃមួយអ្នកនឹងបានទៅជាប្ដីរបស់ចន្ទ្នី

- ម៉ាក់មីង ! ខ្ញុំនឹងចន្ទ្នី ដូចជាមានគំនិតនិងការរស់នៅផ្ទុយពីគ្នាច្រើនណាស់ណ៎ាអ្នកមីង ! ក្រែងមិនស្រួលទេដឹង ?

- ប្រពន្ធវាស្រេចតែនឹងប្ដីទេ ក្មួយអើយ ក្មួយឯងបុណ្យស័ក្ដិធំម្ល៉ឹងៗនោះ ! នំវាមិនធំជាងនាលិទេ

ស៊ុ ឈឿន រកទុកចិត្តមិនបានសោះ

- នំមិនដែលធំជាងនាលិឯណា ! បើសព្វថ្ងៃចន្ទ្នីធំជាងម៉ាក់មីងឯងណាស់ ទៅហើយ

- អើ ! ម៉ាក់មីងវាល្ងង់ បានជានិយាយទៅ វាមិនស្ដាប់ ។ ក្មួយឯងជាអ្នកចេះដឹងច្រើន មុខជាវាខ្លាចមិនខាន បើបានប្ដីក្រៅពីក្មួយឯង ក្រែងវាមិនស្ដាប់គេនាំឲ្យឈ្លោះប្រកែកបាក់បែកគ្នា ។ ក្មួយឯងអាចចេះអត់ឱនអោយវា អាចជេរស្ដី ឲ្យវាបានអាចកែវាបាន អាចសុខនឹងគ្នា ។ ហេតុនេះហើយ បានជាម៉ាក់មីង

មិនចង់ឲ្យវា ទៅអ្នកណាក្រៅពីក្មួយឯងសោះឡើយ ។

ស៊ី ឈឿន ពិចារណាឲ្យសព្វៗទៅ ឃើញថាសំដីម៉ាក់មីងដូចជាសមណាស់ ដែរ

- បើអីចឹង ម៉ាក់មីងឯងគិតប្រគល់គុណវិបត្តិរបស់ច័ន្ទីទាំងស្រុងមកឲ្យខ្ញុំទទួលខុសត្រូវទាំងអស់ទៅ ?

- ចុះវាទាស់អ្វី ? បងប្អូនឯងនុ៎ះ ! វាមួលទ្រព្យសម្បត្តិផង !

- ទេម៉ាក់មីង ក្មួនពេទ្យថាមិនស្រួលសោះណា៎ ដែលមកយកបងប្អូនឯងសាច់ជិតគ្នាអីចឹងនោះ ពីព្រោះដល់បានជាកូនមកវាកាត់ទៅ កំហុសម៉ែកំហុសឪទាំងអស់ !

ម៉ាក់មីងយកដៃរឹតទ្រូង

" ព្រះអើយព្រះ ! បើអីចឹងមីងនិងពូឯង យកគ្នាជាប្ដីប្រពន្ធកើតឬទេសុទ្ធតែជាជីដូនមួយនឹងគ្នាដែរ ! "

ស៊ី ឈឿន នឹកក្នុងចិត្តថា

" ព្រោះតែអីចឹងហើយ បានជាច័ន្ទីវាទឹកកន្ទះក្លមយ៉ាងហ្នឹង. ម៉្លឹងហើយនៅតែមិនទាន់ដឹងខ្លួនទៀត ! " ។

ឮស្បែកជើងស្រីកិបៗចូលមក

- យី ! បងប្រុសខ្ញុំថ្ងៃនេះស្រស់ណាស់ហ្ន៎ !

- ស្រស់មិនដល់ច័ន្ទីឯងទេ ពីព្រោះបងគ្មានទៅផ្ញុំសក់ ផ្ញុំអីឯណា !

ម៉ាក់មីងតឿនកូនស្រី ៖ " នែ ! មីនាង មើលរូតរះឡើង រៀបចំឥវ៉ាន់ទៅថ្ងៃណាស់ហើយ បងឯងគេមកចាំយូរបន្តិចហើយ " ។

ច័ន្ទីចាប់ច្បិចត្រកដាក់កន្សែង សារុង និងដបទឹកពីរបីយូរទៅក្រៅដៃម្ខាងស្ទាបក្បិតសក់ រួចពិនិត្យមើលក្រចកដៃដែលទើបនឹងដុសខាត់លាបថ្មីៗ ។ ស៊ី ឈឿន ឈរសម្លឹងដោយទើសចិត្ត

" ហ្នឹងហើយ លោកស្រី ស៊ី ឈឿនក្នុងអនាគត ! "

ស៊ី ឈឿនឡើងទៅបន្ទប់ខ្លួនខាងលើវិញ ដុតធូបបីសរសៃដោតបួងសួងធាតុម្ដាយនៅលើខ្នងទូ

" អ្នកម្ដាយជាទីស្រឡាញ់ បើអ្នកម្ដាយបានផ្ដាំឲ្យកូនយកច័ន្ទីមែនកូននឹងទទួលធ្វើតាមទាំងអស់ពិតមែន តែអាពាហ៍ពិពាហ៍នេះ មិនអាចនឹងមានសុភមង្គលដល់យើងទាំងពីរអ្នកកើតឡើយ ។ ប៉ុន្តែបើរឿងបណ្ដាំនេះជានយោបាយអកុសលនៃអ្នកមីង ដើម្បីនឹងចងភ្ជាប់ជាមួយនឹងកូនស្រីត្រាសកន្ទងរបស់គាត់ទេនុ៎ះសូមឲ្យកូនរកឃើញនូវសេចក្ដីស្នេហាពិតប្រាកដ ទោះបីស្នេហានោះនៅក្នុង ទីណាឬក្នុងឋានៈណាក្ដី ។ សូមឲ្យសេចក្ដីបួងសួងរបស់កូនបានសម្រេច

ដូចក្ដីប្រាថ្នា " ។

ឮសូរមាត់ហៅរន្ថើនមកពីខាងក្រោម :

- បងឈឿន ! នៅធ្វើអ្វីខាងលើហ្នឹង ! ក្រែងទៅវត្តឬ ?

- ឈប់ ! ចាំបងបិទបង្អួចបន្ទប់ឲ្យស្រួលបួលមួយភ្លែតក្រែងភ្លៀងសាច ។

រួចអ្នករត់ចុះមកក្រោមវិញ

- ម៉េចចន្ទី រៀបចំឥវ៉ាន់សព្វគ្រប់អស់ហើយឬនៅ ?

- ដឹងអីបងឯង ចំណែកឯងខ្ញុំៗបានយកត្រកមួយនេះចេញមកក្រៅរួច ហើយ ។

ស៊ី ឈឿន អត់ទ្រាំមិនបាន ក៏ទ្រគោះទៅឲ្យវិញ ៖

- យីអើ ! មួយព្រឹកទៅហើយ នៅតែត្រកមួយផដែលហ្នឹង ! គិតថា មួយជីវិតហ្នឹង កុំឲ្យបានការអ្វីសោះទៅឬអ្វី ?

អ្នកកំលោះយកត្រកបោះព្រួសទៅក្នុងឡាន ហើយយកឥវ៉ាន់ឯទៀតៗរៀបដាក់ទៅក្នុងឃ្លុបក្រោយបណ្ដើរ ស្ដីបន្ថែមទៅឲ្យចន្ទីបណ្ដើរ ៖

- បើសិនជានាងឯងទៅនៅជាមួយនឹងខ្ញុំវិញ ខ្ញុំនឹងឲ្យនាងឯងដើរកាត់វាលស្រែកណ្ដាលថ្ងៃក្ដៅឲ្យបានយ៉ាងតិចប្រាំមួយប្រាំពីរគីឡូម៉ែត្រឲ្យបានដឹងខ្លួនម្ដង ។

ចន្ទីឆាល់មករកវិញដោយសម្លេងតឹង ៖

- ទៅ ! ទៅ ! ទៅឲ្យស្រីឯណាទៀតគេដើរទៅ ! បងឯងមិនបានជាមកប្រើខ្ញុំយ៉ាងហ្នឹងកើតទេ ខ្ញុំមិនបានជាទៅលន់តួសុំនៅបម្រើបងឯងយ៉ាងហ្នឹងទេ !

ស៊ី ឈឿនអត់ទ្រាំមិនបាន ៖

- ខ្ញុំក៏រឹតតែអរ ពីព្រោះខ្ញុំមិនមែនកើតមកសម្រាប់នៅបម្រើចន្ទីឯងដែរ ។

- គ្រាន់បើណាស់ហើយ បានជាជៀសផ្ទះខ្ញុំមិនរួច !

ស៊ី ឈឿនក្ដៅណាស់ស្ទុះទៅចាប់ដៃចន្ទីទាញមកជិតចង់តែដាក់មួយកំផ្លៀងឲ្យផ្ទប់ទៅនឹងឡាន ប៉ុន្តែដូចជានឹកគិតទាន់ថា ឋានៈប្រហែលអ្នក មិនត្រូវទៅតបតនឹងស្ត្រីគ្រោសកន្ទ្វងយ៉ាងនេះឡើយ ទើបអ្នកកំលោះគ្រាន់តែចំអកយ៉ាងធ្ងន់ ទៅឲ្យវិញ ៖

- នែ ! នាងចន្ទី ! បើនាងឯងជាស្ត្រីថ្ងៃថ្នូរ អំពីថ្ងៃនេះតទៅ តោងតែនាងឯងជៀស ស៊ី ឈឿនឲ្យរួច ។ ចំណែកឯង ស៊ី ឈឿនវិញ មុខជានឹងជៀសដំបូលផ្ទះរបស់នាងឯងឲ្យទាល់តែផុតជាមិនខាន ។

ឮសំឡេងឈ្លោះគ្នាខ្លាំងៗ ម៉ាក់មីងប្រវេប្រវារត់ចេញមកក្រៅ ។ ក្មួយប្រុសក៏ជំរាបទៅគាត់ភ្លាម ៖

" ម៉ាក់មីងឯងអញ្ជើញទៅវត្តជាមួយនឹងចន្ទីចុះ មិនចាំបាច់ជ្រោចទឹកឲ្យខ្ញុំទេ

ពីព្រោះខ្ញុំឥតមានវិកលចរិតអ្វីឡើយ ” ។

ម៉ាក់មីងស្ទីសស្ទាស មិនដឹងជាត្រូវធ្វើដូចម្ដេច ណាកូនស្រីវារុញស្លាធម៍របស់គាត់ដួលច្រងាប់ច្រងិលពេញតែឡាន ណាក្មួយប្រុសគេខឹងគេ គេដើរតយង៉ឹយបាត់ទៅខាងក្រោយ ។

“ មីហ្នឹងវាចង់ឲ្យជងងាប់ឆាប់ហើយមើលទៅ ! ហងឯងទាល់តែម៉ែស្លាប់បាត់ទៅ ទើបដឹងខ្លួន ” ។ គាត់រើសស្លាធម៍យកទៅតំរៀបក្នុងឃ្លុបឡានខាងក្រោយហើយរអ៊ូទៀត ៖

“ ក្មេងឥឡូវវាមិនដឹងបាប មិនដឹងបុណ្យទេ ! ស្លាធម៍ឯងខំធ្វើមួយព្រឹកមើលចុះបាក់ស្លាបាក់ម្លូរអស់រលីង ! ” ។ គាត់ខឹងផង រកកលចង់យំបន្តិចផង ។ ស៊ី ឈឿន មិនដាច់ចិត្តក៏ត្រឡប់ចូលមកជួយរៀបចំគាត់ដែរ ហើយពន្យល់គាត់ថា ៖

- ម៉ាក់មីងឯងកុំថ្នមចំន្ទីជ្រុលពេក មនុស្សយើងទាល់តែបណ្ដោយឲ្យវា ធ្លាក់លំបាកធ្លាប់ប៉ះនឹងគេធ្វើបាបខ្លះផង ទើបវាដឹងខ្លួនខ្លះ ! បើម៉ាក់មីង ឯងចេះតែតត្រុកបំរើវាបំពេញចិត្តវាសព្វយ៉ាងហ្នឹង វានៅតែគ្មានដឹងអីដូច សព្វថ្ងៃតទៅទៀត ! មិនដឹងជាអ្នកណាមកយកស្រីរបៀបហ្នឹង ទៅធ្វើប្រពន្ធ យ៉ាងដូចម្ដេចកើតទេ មិនដឹងជាឲ្យវាជួយធ្វើអ្វីកើតទេ ! ខ្ជិលក៏ខ្ជិល ! សប្បាយក៏សប្បាយ ! ដូចជាគ្មានដឹងអ្វីទាល់តែសោះ ! បើនៅជាមួយនឹងខ្ញុំមើលទៅខ្ញុំអត់មិនបានទេ ! ” ។

ម្ដាយមីងដឹកដៃក្មួយប្រុសនិងកូនស្រីឲ្យចូលក្នុងឡាន គាត់អង្គុយនៅខាងក្រោយជាមួយនឹងអាម៉ុន ឯក្រមុំកំលោះទាំងពីរជិះទន្ទឹមគ្នានៅខាងមុខ ។ ស៊ី ឈឿន បរឡានចេញមិនបង្អង់ មិនខ្ចីងាកមើលមុខអ្នកអង្គុយជិត ។ ក្នុងអារម្មណ៍អ្នកមានកំនិតមួយផុសឡើង ៖ “ មើលទៅមុខក្រញូវ ត្រូវនឹងសំលៀកបំពាក់តែងខ្លួនឈ្លើយទៅទៀត ឃើញប្រហែលគ្នានឹងស្វា ! ” ។ អ្នកចង់តែថាឲ្យឮៗ តែម្ដងប៉ុន្តែណ្ដើយចុះទុកចាំសាក្រោយ ។

រថយន្តឆ្លងស្ពានព្រះមុនីវង្ស ទៅតាមផ្លូវអ្នកលឿងផុតជ្រោយអំពិល ហួសឃុំដីឥដ្ឋ រហូតទៅដល់ច្រកចូលវត្ត “ ចន្ទរង្សី ” ទើបបត់ទៅស្ដាំ តាមផ្លូវលើកថ្មីមួយធំចម្ងាយប្រហែលជាពីរគីឡូម៉ែត្រ រួចទៅឈប់នៅនឹងស្ពានឈើមួយវែងខ្ពស់ប្រកបទៅដោយជណ្ដើរថ្មនៅចុងទាំងសងខាង ។ ខ្យល់បក់ខ្លាំងមនុស្សដើរឆ្លងស្ពានតោងយកដៃទប់សំពត់ ទប់សក់កុំឲ្យប៉ើង ខាំងពេក ។ ទឹកព្រែកនៅជ្រៅសន្ធឹង ខាងក្រោមមានរលកវេញៗ ។ ក្រឡេកទៅនាយឃើញវិហារបុរាណមួយចាស់ទ្រុឌទ្រោម លេចឡើងស្គឹមស្គៃលើកំពូលដីទួលខ្ពស់ត្រដែតចោតត្រេងនៅចំកណ្ដាលស្រះមួយក៏ធំជ្រៅ ។

ទីអារាមស្ងាត់ជ្រងំ ស្ករស័ព្ទកណ្តឹងលាន់ឮព្រមគ្នាម្តងៗ ទៅតាមសន្សាប ព្រះវិហារ ។ យាយជីបីបួននាក់ស្លៀកពាក់ស អង្គុយប្រជុំគ្នាដោយស្ងប់ស្ងាត់ រៀបចំបង្ហាន់ នៅលើសាលាឈើគ្រាំគ្រា ធំស្រឡះល្វឹងឥតជញ្ជាំង ។ សភាពទូទៅហាក់ដូចជានៅឆ្ងាយដាច់សង្វែងអំពីស្រុកភូមិរបស់មនុស្ស ។

គ្រួសារម៉ាក់មីង ដើរត្រសងធំដៅទៅកុដិលោកតាសារ៉ាយ នៅជិតដើមពោធិ ខាងជើងព្រះវិហារ ហើយនាំគ្នាឡើងទៅអង្គុយនៅរានហាលខាងក្រៅ ។ ក្មេងម្នាក់ស្លៀកខោខ្លី បង់កសំពត់ឆូតលឿងប្រផេះ យកទឹកតែមួយប៉ាន់ចេញមក ជូនភ្ញៀវ ។ បន្ទាប់មកលេចឃើញលោកតានិមន្តចេញមកគង់នៅនឹងមាត់ទ្វារ ដែលបើកចេញមកកាន់រានហាលក្រៅ ។

បន្ទាប់ពីភ្ញៀវបានថ្វាយបង្គំនិងប្រគេនចង្ហាន់មក, ការសំណេះសំណាល រវាងលោកតានិងញាតិញោមក៏ចាប់ផ្ដើមឡើង !

- ញោមស្រី ថ្ងៃនេះលោតែបានគ្នាច្រើន !

- នេះក្មួយប្រុសខ្ញុំព្រះករុណា នេះកូនស្រី នោះក្មេងនៅជាមួយ

- ចម្រើនពរ អាត្មាប្រហាក់ប្រហែលថាជាកូនស្រីរបស់ញោមដែរ ពីព្រោះមុខមាត់ដូចញោមណាស់ ។

- ខ្ញុំព្រះករុណាបានតែកូនមួយហ្នឹង តាំងពីឪពុកវាស្លាប់ទៅ ខ្ញុំព្រះករុណាឡេះឡះតែម្នាក់ឯង ទល់គ្នានឹងក្មួយប្រុសវិស្វករនេះ គេត្រឡប់មកពីស្រុកបារាំង វិញទើបបានធូរគ្រាន់បើ ។

- ឱ ! លោកចៅឯណេះជាវិស្វករផង ! អញ្ជើញមកពីស្រុកបារាំងវិញ ប៉ុន្មានឆ្នាំហើយ ?

- ពិតព្រះពុទ្ធដីកា ប្រាំឆ្នាំហើយ

លោកតាញញឹម សំឡឹងទៅចៅប្រុស

- ចៅមានគ្រួសារបានកូនបានចៅប៉ុន្មានទៅហើយ ?

- ព្រះករុណា មិនទាន់មានគ្រួសារនៅឡើយទេ លោកតា ។

លោកតាភ្ញាក់ព្រើត

- យី ! ចុះម៉េចអីចុះ ? ប្រាំឆ្នាំទៅហើយ !

ម៉ាក់មីងឆ្លើយកាត់ ៖

- លោកតាអើយ ! រឿងរ៉ាវនោះវាយ៉ាងដូច្នេះ ៖ កាលពីម្ដាយក្មួយឯណេះ ស្លាប់ទៅ បានផ្ដាំថាឲ្យខ្ញុំព្រះករុណារៀបការក្មួយនេះនឹងមីនាងកូនខ្ញុំព្រះករុណា ។ កាលពីឆ្នាំដែលក្មួយឯណេះទើបនឹងត្រឡប់មកអំពីស្រុកបារាំង, មីនាងវាទើបនឹង អាយុបានជាងដប់បីឆ្នាំ ។ ក្មួយគេថានៅក្មេងពេក ក្បួនពេទ្យគេហាមមិនទាន់ ឲ្យរៀបការទេ ។ ដល់មកឥឡូវនេះ ក្មួយគេជាក្បួនពេទ្យហាមថា មិនឲ្យយកបង

ប្អូនជីដូនមួយមួយជាងទៀតហើយ ។ ឥឡូវវាចេះតែរកាំរកូសមិនចេះចប់ បានជាមកសុំលោកតាឲ្យជួយសូត្រមន្តស្រោចទឹកបង្រួបបង្រួមចៅទាំងពីរឲ្យចេះតែពេញចិត្តនឹងគ្នារហូតតទៅ ។

លោកតាងក់ព្រះកេសតិចៗ ប្អូនប្រាំផង ហើយសម្លឹងមើលទៅចៅទាំងពីរ ឃើញចៅប្រុសឱនមុខមិនចេញស្តី ឃើញចៅស្រីមើលមិនដាក់ភ្នែកទៅលើចៅប្រុស ។ លោកតាដូចជាយល់អាការៈនេះគួរសមដែរ ទើបមានព្រះពុទ្ធដីកាថា ៖

- ញោមមករកអាត្មាហើយ អាត្មាចេះតែជួយ ជួយឲ្យបានសេចក្តីសុខទាំងពីរនាក់ ។ ប៉ុន្តែត្រង់ចិត្តគំនិតរបស់គេអាត្មាមិនអាចនឹងសន្យាថាដូចម្តេចកើតឡើយ ។

រួចហើយលោកតាឲ្យក្មេងដងទឹកមួយក្អម អុជទៀននិងធូបមួយសំណុំ រួចសូត្រកួរទឹកបែកពពុះមាត់ ជិតកន្លះម៉ោងទើបឲ្យចៅប្រុសចៅស្រីផ្លាស់សារុងមកអង្គុយទន្ទឹមគ្នា ឲ្យលោកតាស្រោចទឹកឲ្យ ។

មុននឹងថ្វាយបង្គំលាត្រឡប់ទៅវិញ ម៉ាក់មីងសុំលោកតាទាយលេខឲ្យយុវជនទាំងពីរនាក់ ។ លោកតាស្រង់លេខឆ្នាំខែនិងថ្ងៃ គួសវាសៗអស់ពីរក្តារឆ្នួន រួចទំនាយថា ៖

" ចៅប្រុសមាននិស្ស័យធំណាស់ ឯចៅស្រីក៏មានសេរីភាពច្រើនដែរ ។ លេខទាំងពីរគួបគ្នាទៅ ត្រូវចំព្រះពោធិសត្វនឿយណាយនិងរាជសម្បត្តិ បានសេចក្តីថា ៖ ខាងផ្លូវចិត្តដូចជានៅឆ្ងាយពីគ្នាបន្តិច ។ លេខទំនាយថា និស្ស័យរបស់ចៅប្រុសបានត្រូវទេពអប្សរយកទៅថែរក្សា ចំរើនបារមី នៅលើភ្នំហេមពាន្ត " ។

ដំណើរត្រឡប់មកវិញមានសភាពស្ងប់ស្ងាត់ ពីព្រោះទំនាយរបស់លោកតានាំអោយកើតពិចារណាគ្រប់ៗគ្នា ។

តមក ស៊ី ឈឿន មិនដាច់ចិត្តចោលម្ដាយមីងទៅរកផ្ទះដទៃនៅ ពិតមែនតែអ្នកមានប្រាក់កាសគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីនឹងចាត់ចែងការនេះបាន ។ ម្ដាយមីងអ្នកសោតទៀតក៏តែងតែអង្វរអ្នកកុំឲ្យទៅណា ពីព្រោះគាត់ដូចជាគ្មានសង្ឃឹមទៅលើកូនស្រីរបស់គាត់សោះ ។ គាត់កាន់តែចាស់ណាស់ទៅហើយ ពេលឈឺថ្កាត់, យប់អាធ្រាត្របាន ស៊ី ឈឿន ជាប្រុសម្នាក់កំដរផ្ទះសំបែងចាត់ចែងរកពេទ្យរកហ្ន
ដែលច្រើនតែជាមិត្តភ័ក្តិរបស់អ្នកថែមទៀតផង ។ អ្នកប្រុសគ្មានខ្លាចអ្វីដល់ចិត្ត ច័ន្ទីទេ ប៉ុន្តែអ្នកមិនសូវបន្ទុកបង្អាប់នាងពេកដែរ ដោយអាសូរទៅដល់ម្ដាយមីង ពីព្រោះកូនស្រីនេះមិនសូវហ៊ាននឹងបងជីដូនមួយមែនពិត ប៉ុន្តែពេលងងិត ច្រើនតែទៅធ្វើទុក្ខម្ដាយ
រំអុកឲ្យគាត់បង្អាប់ ស៊ី ឈឿន ឲ្យបំពេញចិត្តរាយមាយ របស់ខ្លួន ។ ស៊ី ឈឿន អាណិតម្ដាយមីងក៏ច្រើន តែប្រតិបត្តិតាមទាំង ទើសទាល់ ។
តាមពិតច័ន្ទីស្រឡាញ់និងប្រច័ណ្ឌបងជីដូនមួយជាច្រើន
ប៉ុន្តែសេចក្ដីស្នេហារបស់នាងនេះមានសភាពជាវិកលចរិត ។ យូរៗទៅ ស៊ី ឈឿនកាន់តែទ្រាន់ក្នុងចិត្តដែរ ។ អ្នកអាចជួយថែទាំច័ន្ទីបាន ប៉ុន្តែបើឲ្យអ្នកទៅរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ជាមួយនឹងនាងគឺប្រាកដជាទទួលមិនកើត ។ ត្រង់នេះ
ម៉ាក់មីងដូចជាគ្មានចិត្តមេត្តាដល់អ្នកសោះ ។

រាត្រីបន្ទាប់មក ពេលអាធ្រាត្រ ស៊ី ឈឿន គេងមិនលក់នៅសំកុកនឹងមាត់បង្អួចកេះចាប៊ុល្លសូររងំៗ ។ ទំនាយរបស់លោកតាច័ន្ទរស្មី ធ្វើអ្នករសាប់រសល់ក្នុងចិត្ត ។ រឿងសៀមរាបក៏ចេះតែវិលវល់ត្រឡប់មកវិញមិនឈប់ឈរ ។
អ្នកដូចជានឹកខឹងនឹងខ្លួនឯងថា មិនសមបើនឹងរពួកទៅដល់ពួកស្រីដើរលេងអនាថាយ៉ាងហ្នឹងសោះ ។ បើទោះជាច័ន្ទីមិនសូវដឹងអី ក៏នាងជាស្ត្រីមានត្រកូលត្រឹមត្រូវ មិនដែលដើរលេងរាយប៉ាយផ្ដេសផ្ដាសទេ ។ ពាក្យវិកលចរិតជាពាក្យអ្នកបន្ថែមខ្លួនឯងទៅលើនាង ដើម្បីឲ្យវាកាន់តែធ្ងន់ទៅទៀតតែប៉ុណ្ណោះ
តាមពិតច័ន្ទីគ្រាន់តែមានពួកពារនៅក្មេងពេក ប៉ុន្តែនាងជាក្រមុំបរិសុទ្ធសាច់ឈាមនៅណែនតឹងកំពុងពេញវ័យដប់ប្រាំបីឆ្នាំ ។ អ្នកប្រុសប្រហែលជាមានសមត្ថភាពនឹងអាចកាច់ពុតស្ត្រីនេះតទៅថ្ងៃមុខបាន ។

កំពុងតែអារម្មណ៍ ទៅក្នុងការពិចារណាយ៉ាងនេះ ស្រាប់តែឮសូរស័ព្ទគោះទ្វារតិចៗពីខាងក្រៅ ៖

" តុក ! តុក ! តុក ! "

ស៊ី ឈឿន ឆ្ងល់ណាស់ ងាកចេញពីបង្អួចផ្ទៀងត្រចៀកស្ដាប់

" តុក ! តុក ! តុក ! " សាជាថ្មីទៀត ។

អ្នកដើរថ្មមៗទៅជិតទ្វារ ផ្ទាប់ក្បាលទៅជាប់នឹងជញ្ជាំង ហើយប្រថុយសួរតិចៗ

- អ្នកណាហ្នឹង ?

- ខ្ញុំ ណា៎ បង ! ខ្ញុំ ! ច័ន្ទី
- ចុះអូនឯងឡើងមកធ្វើអ្វីថ្មើរហ្នឹង ?
- បងបើកទ្វារឲ្យអូនសិន សឹមអូនប្រាប់
- អូនឡើងមកជាមួយនឹងអ្នកណា ?
- ចាស អូនមកតែម្នាក់ឯងទេ
- ទេ ! អីចឹង មិនកើតទេ !

សំលេងខាងក្រោយតឿនដោយអង្វរ

- អាណិតបើកទ្វារឲ្យអូនផងបង ! អូនវិលមុខណាស់

ស៊ី ឈឿន ដាច់ចិត្តបង្ហើបទ្វារ ខ្លួនច័ន្ទីដួលផ្អែកទាំងស្រុងមកលើអ្នក ។ អ្នកត្រូវតែត្រកងនាង ដើម្បីកុំឲ្យដួលទៅលើឥដ្ឋ ។ ខ្លួននាងដែលមានសារុងសូត្រនិងអាវត្រនាប់ស្តើង ក៏ស្រាប់តែមកឱបនៅជាប់នឹងខ្លួនអ្នក ។ អ្នកលើកនាងទៅផ្អែកលើគ្រែ ហើយបញ្ជាក់សួរ

- ចុះអូនឯងវាម៉េចក្នុងខ្លួន ?
- អូនតឹងទ្រូងណាស់ បងរឹតទ្រូងអោយអូនសិន

ស៊ី ឈឿន ភ័យណាស់ស្ទុះទៅបើកភ្លើង ។ នាងប្រញាប់ស្រែកឃាត់ទៅវិញដោយថ្ងូរ ៖

- ទេ ! ទេ ! កុំបើភ្លើង វិលមុខណាស់ ។

អ្នកបិទភ្លើងហើយស្ទុះមករកនាងវិញ ៖

- បើអីចឹង បងទៅដាក់ម៉ាក់មីងសិន

នាងរឹតតែថ្ងូរថែមទៅទៀត

- ទេ ! ទេ ! កុំដាក់គាត់ធ្វើអ្វី គ្មានបានការអ្វីទេ ! បងជួយអូនសិនឆាប់ឡើង អាល័យតែច្រូលច្រាលអីចឹងដាច់ខ្យល់អូនឥឡូវហើយ រឹតទ្រូងអោយអូនសិន !

អ្នកប្រុសយកដៃលាបទឹក "អាល់កុលដឺម៉ង់" ល្មករឹតទ្រូងនាងខាងក្រោមអាវ ។ សាច់នាងណែនរលីងនៅផ្ទាល់នឹងដៃអ្នក ។ អ្នកគោងតែរឹងឲ្យបានសព្វកន្លែង កន្លែងខ្លះធ្វើឲ្យអ្នកព្រឺព្រួចក្នុងខ្លួន ធ្វើឲ្យនាងស្រៀវសរសៃចេញវាចា ៖

- អូនបានធូរបន្តិចហើយ សូមបងរឹងឲ្យអូនទៀត ប៉ុន្តែបងទៅបិទទ្វារឲ្យជិតសិន កុំឲ្យម៉ាក់គាត់ឮ ក្រែងគាត់យល់ច្រឡំ គាត់ថាយើងផ្តេសផ្តាស ។

ស៊ី ឈឿនបិទទ្វារចាក់សោ ហើយចូលមកជិតនាងវិញ ។ នាងអង្វរថែមទៀត

- សូមបងដោះអាវអូនចេញទៅ រឹតទាំងអាវអីចឹងពិបាកណាស់ !

យប់ងងឹតស្ងាត់ ពន្លឺភ្លើងឯថ្នល់ឆ្ងាយខាងក្រៅចាំងចូលព្រាលៗ បាំងនឹងស៊ុក

ឈើមកតាមបង្អួច មើលរូបរាងមនុស្សឃើញស្រមោល ។ ដងខ្លួនច័ន្ទីដែលនៅទទេដូចអង្គសប្បរាកំពុងញ័រក្តៅក្នុងដៃអ្នកប្រុស ។ សារុងសូត្ររបស់នាងក៏នាំឲ្យតែពិបាកដែរ ដូច្នេះនាងបណ្តោយឲ្យអ្នកបងទាញហូតរបូតដោយថ្នមឲ្យកាន់តែស្រឡះចុះទៅក្រោមទល់គ្នានឹងផុតចុងជើង ។ ដឹងចក់យំម្តងៗ ! យប់ហ្នឹងវាចម្លែកនឹងក្លិនមនុស្សដែលវាមិនធ្លាប់ស្គាល់ ... ។

ពេលម៉ោងបួនជិតភ្លឺ ទ្វារបន្ទប់ស៊ុ ឈឿន របើកហើយបិទទៅវិញ ។ ស្រមោលស្ត្រីម្នាក់ ចុះស្រាលតាមជណ្តើរមកជាន់ខាងក្រោម ហើយចូលទៅក្នុងបន្ទប់ច័ន្ទី ។ រូបនេះឡើងទៅប្រះខ្លួនគេងលើគ្រែ ហើយស្រវាខ្នើយឱបមកគេងរឹតដោយក្តាញ់ ។

តាំងអំពីថ្ងៃនោះមក ច័ន្ទីហាមឃាត់នាង ម៉ុន មិនឲ្យចូលទៅបោសច្រាសក្នុង បន្ទប់ស៊ុ ឈឿនទៀតឡើយ សុខចិត្តទៅរៀបចំផ្ទាល់ដោយខ្លួនឯង ។ ហើយបើជួនជាមានអ្នកប្រុសនៅជាមួយក្នុងនោះដែរ ការរៀបចំនេះច្រើនតែប្រព្រឹត្តទៅដោយបិទទ្វារបន្ទប់ជិតក្នុងរយៈពេលយូរៗផង ។

ភ្នំគូលែន

សៀមរាប រាត្រីមួយនៅមាត់ស្ទឹង ។ នៅក្នុងក្នុងផ្ទះសម្រាប់កំសាន្តមួយ ឆ្ងាយបន្តិចពីទីក្រុង គេឮស្ករមាត់មនុស្សហោកញ្ជៀវចំអេសចំអាសលាយឡំសម្លេងប្រុសនិងសម្លេងស្រី ។ ទ្វារបន្ទប់នាងនោះបើកឡើង ប្រុសនិងស្រីមួយគូដើរចេញមកធ្វើងើយដាក់គ្នា ហើយយកដៃរៀបសក់ឲ្យស្រួលបួលឡើងវិញរៀងៗខ្លួន ។ គូមួយទៀត រួសរាន់ដឹកដៃគ្នាចូលដោយស្និទ្ធស្នាលទៅក្នុងបន្ទប់ដែលទើបនឹងប្រើប្រាស់រួច ។ ទ្វារខាងណោះរបើកឡើងមួយទៀត ប្រុសហ្នាក់ចេញមកមុនដោយអង់អាច ។ ក្រោយមកមួយសន្ទុះធំ ទីបឃើញស្រីដើរចេញមកតាមក្រោយត្រុនៗមុខឡើងស្លាំង ។ ស្រាប់តែលេចប្រុសម្នាក់ចេញមកតាមក្រោយទៀត លើកដៃហាត់ប្រាណផកផង្អើម យកខ្យល់វែងៗ ។ ពេលដែលគូនីមួយៗចេញចូលម្តងៗ អ្នកដែលនៅសង្កេតការណ៍ពីខាងក្រៅ សុទ្ធតែបានធ្វើអត្ថាធិប្បាយកំប្លែងចៅកទាបជាទីបំផុត ។ ការប្រកួតបីនាក់ជាន់ក្រោយបានទទួលសេចក្តីសរសើរកងរំពងយ៉ាងអប្រីយ៍អំពី ក្រុមសង្កេតការណ៍អាសអាភាសនេះ ។

នៅលើគ្រែរបងខាងក្រៅ ដែលក្រាលព្រូករនាម លោកពីរនាក់ទៀតផ្ទប់គ្នាប្រកៀកប្រគងលើស្រីម្នាក់ ដែលមានទឹកមុខមិនសូវសប្បាយ ។ លោកខាងឆ្វេងចេះតែឱនទៅចាប់ថើបមាត់នាងស្រី ។ នាងនោះចេះតែគេចចេញ

- ខ្ញុំឥតចេះថើបតាមបារាំងទេអីចឹង! សោះទេលោក ! អាណិតខ្ញុំទៅ !
- អារ៉ុមឯងស៊ើកម៉េះ ! ព្រោះតែមិនចេះបានជាអញបង្រៀន
- ទេ ! ខ្ញុំមិនចង់ចេះទេ ទៅបង្រៀនគេផ្សេងទៀតចុះ ។

លោកនោះក្តៅច្រមុះ ក៏ស្រែកឡើង

- វាកាន់តែបានចិត្តហើយមីហ្នឹង !

ថាហើយ លោកក្រោកដើរចេញទៅដោយតក់ម៉ក់ ។ លោកដែលនៅគេងជិតនាងនៅឡើយ ខ្សឹបប្រាប់នាងថា ៖

- អារ៉ុមឯងធ្វើយ៉ាងហ្នឹង ជាមួយនឹងលោក "សែប" ប្រយ័ត្នមិនសុខខ្លួន !

នាងរ៉ុមតបទៅវិញទាំងក្តៅចិត្ត

- លោក "សែប" ហ្នឹងប្រើវិធីផ្តាច់ការណាស់ ខ្ញុំប្រាប់ថាខ្ញុំមិនស្រួលខ្លួន គាត់ចេះតែឲ្យគ្នាគាត់បង្ខំឲ្យយកខ្ញុំមក ។ គាត់ថាបើខ្ញុំឈឺគាត់មិនធ្វើអ្វីទេ ឲ្យខ្ញុំគ្រាន់តែមកកំដរគាត់ឲ្យបានសប្បាយក៏បានដែរ ។ ស្រាប់តែមកដល់កន្លែងនេះ

គាត់បង្គាប់ឲ្យខ្ញុំចូលគេងឲ្យគាត់មើល ជាមួយនឹងប្រុសម្តងពីរនាក់ បីនាក់ទាំងគាត់ តើឲ្យខ្ញុំបំពេញចិត្តគាត់យ៉ាងម៉េចកើត ! ខ្ញុំមិនចេះនិយាយបាតដៃជាខ្នងដៃដូចគាត់ទេ ហើយខ្ញុំមិនមែនជាសត្វធាតុទេ !

លោកនោះរំឭកនាងថែមទៀត

- ប៉ុន្តែ មិញហ្នឹង អារ៉ុមឯងមិនទាំងឲ្យគាត់ថើបផង !

- ទេ ! ខ្ញុំមិនទៅជញ្ជក់មាត់សំអុយហ្នឹងទេ !

នៅពេលនោះ លោកម្នាក់ផុះពោះស្អុយ កំហែងស្រែកហៅអារ៉ុមពីខាងភានបាលផ្ទះទឹកមកវិញ

- អារ៉ុម ! លោក "សែប" មានប្រសាសន៍ ! ឆាប់ឡើង !

នាងរ៉ុមដើរចូលទៅមិនទាន់ទាំងដល់ផង លោកសែបស្ទុះមកដាក់មួយកំផ្លៀងទ្រេតតើតៗ ទៅផ្ទប់នឹងជញ្ជាំង ហើយបន្ថែមវាចាថា ៖

" ហងឯងអាងរូបល្អ ! អាងគេចូលចិត្តច្រើនឬអ្វី ? "

នាងរ៉ុមស្ទុះទៅឱបប្រុសម្នាក់ទៀតមាឌធំ ហើយស្រែកយ៉ាងខ្លាំង

" មិនគួរបងញ៉ែមឯងបណ្តោយឲ្យលោកហ្នឹងមើលងាយបងឯង ហើយវាយខ្ញុំនៅមុខបងឯងយ៉ាងហ្នឹងសោះ ! បងឯងឃើញទេ ! គាត់ប្រច័ណ្ឌនឹងបងឯង គាត់បញ្ឈឺចិត្តបងឯង ខ្ញុំមិនស្រឡាញ់អ្នកណាក្រៅពីបងញ៉ែមឯងទេ "

បរិយាកាសប្រែជាអ៊ូអរមួយរំពេច លោកញ៉ែមទាញដៃនាងរ៉ុមមកក្រោយខ្នង ហើយនិយាយយ៉ងតឹងទៅកាន់លោកសែប

- លោកសែបឯងវាយស្រីវាបានការអ្វី ? យើងមកលេងសប្បាយ កុំឲ្យវានាំឮស្វរមាត់អាក្រក់ ។

លោកសែបប្រតេប្រតឹ ដើរចុះដើរឡើងឆ្ងាយពីលោកញ៉ែមបន្តិច

- មកពីមានអ្នកកាន់ជើងវា បានជាមីហ្នឹងវាឡឺតណាស់ ។ ឯងមិនយល់សោះអ្នកណាទ្រទ្រាតជើងស្រី !

- ល្មមបានហើយ សែបអើយ ! ខ្ញុំគ្មានទ្រមីហាងណាទេ ! កុំមកទាស់គ្នាដោយសារស្រីអីចឹង ! ខ្ញុំខំនាំវាមកឲ្យហើយ នៅតែអាក្រក់ទៀត ! បើសែបឯងចេចង់គេមិនដោយឲ្យខ្ញុំធ្វើម៉េច ?

- អារ៉ុមនឹកមួនឹងលោកញ៉ែម ដែលបាននាំនាងយកមកសូកចិត្តលោកសែប ។ នាងធ្វើឫកជាខ្សឹកខ្សួល

- ខ្ញុំស្រឡាញ់តែបងញ៉ែមឯង មិនគួរបងញ៉ែមឯងនាំខ្ញុំមកឲ្យគេឯទៀតសោះ ។ លោកសែបរឹតតែខឹង

- ខ្ញុំមិនខ្វីស្រីរបស់ញ៉ែមឯងទេ ! យកទៅវិញចុះ ។

លោកញ៉ែមទាញដៃនាងរ៉ុមទៅឡើងឡាន ហើយផ្ទៀតសម្រួលមុននឹងចេញទៅ

- ថ្ងៃក្រោយកុំឲ្យអារ៉ុមមកទៀត វានាំតែរឿងអីចឹង !

លោកសែបឆ្លើយទាំងទ្រគោះទៅវិញ

- ណើយ ! មិនចាំបាច់ដោះស្រាយអ្វីទេ នាំយកទៅចុះ ទៅៗឲ្យមីហ្នឹងកោរឲ្យលីងសក់ក្បាលទៅ !

នៅតាមផ្លូវ លោកញ៉ែម ផ្ទៀតកេះកៀវអារ៉ុម

- យើងគិតទៅលេងឯណាតែពីរនាក់ មែនទេអារ៉ុម ?

នាងរ៉ុមប្រញាប់ដោះសាភ្លាម

- ចាំថ្ងៃក្រោយទៅបង ! ខ្ញុំចង់ដើរលេងជាមួយនឹងបងណាស់ ប៉ុន្តែចង្រៃថ្ងៃហ្នឹងវាមិនស្រួលខ្លួនសោះ !

- បងឮថា អារ៉ុមឯងចេះតែឈឺ ប្រហែលជិតពីរអាទិត្យហើយ ។ អារ៉ុមឯងទៅនៅជាមួយនឹងបងទៅ បងរកជួលផ្ទះមួយឲ្យនៅ ។

នាងឆ្លើយបួកជាសប្បាយណាស់

- បងឯងចិត្តល្អមែនន ! ប៉ុន្តែកុំអាលសិនពីព្រោះខ្ញុំឮថាប្រពន្ធបងឯងកាច ណាស់ រូបខ្ញុំទាល់តែមួយនឹងមួយទើបបាន ។

លោកញ៉ែមមិនបានបង្ខំ ដោយនៅមានសង្ឃឹមច្រើននៅឡើយ ហើយគ្រោងការនៅក្នុងគំនិត

" អញកុំអាលបង្ខំវា ! វាគង់តែធ្លាក់មកក្នុងកណ្ដាប់ដៃអញទេ ទឹកលុយអញអាចទាញទឹកចិត្តវាឲ្យមកជាប្រពន្ធចុងរបស់អញតែម្នាក់ឯងបាន ។ រូបនិងឫករបស់វាគួរឲ្យល្អមប្រថុយចំណាយខ្លះដែរ " ។

គ្រាន់តែរថយន្តមកដល់មុខផ្ទះនៃក្រុមនាងភ្លាម នាងរ៉ុមរៀសវៃលាលោកញ៉ែម ហើយដើរចូលទៅក្នុងរបងផ្ទះ ប្រទះនឹងនាងនី ដែលដើរចេញមកត្រហេបត្រហប ៖

- បងចាំតែអារ៉ុមឯងមក នឹងអាលបបួលគ្នាទៅ . . .

- ទេ ! គ្មានទៅណាទៀតទេ !'នាងរ៉ុមឆ្លើយដោយដាច់អលង្ការ់. . . គ្នាឈឺរកតែពេលមើលខ្លួនមិនបានផង !........ ខ្ញុំកាន់តែធុញទ្រាន់នឹងរស់នៅ

ដូចជាសត្វធាតុយ៉ាងហ្នឹងទៀតហើយ !

នាងរ៉ុមដើរលឿនចូលទៅក្នុង តែមើលក្រោយ ។

នាងនី ឈរពេបមាត់មួយស្របក់ ក៏ចូលទៅតាម ។

នាងរ៉ុមប្រះខ្លួនគេងលើគ្រែ

- លើគ្រែហ្នឹងក៏ខ្ញុំមិនចង់គេងដែរ ។ អាណាក៏មកដេកនៅកន្លែងនេះដែរ ! ខ្ញុំខ្ញើមនឹងប្រះខ្ពងណាស់ ! ។

អានី សួរបញ្ជាក់ដោយថ្នមថា ៖

- បើអីចឹង យប់ហ្នឹង អារ៉ុមឯងលែងទៅណាទៀតហើយឬ ?

- ចុះខ្ញុំប្រាប់បងនីឯងហើយតើ ថាខ្ញុំឈឺ បងនីឯងចង់ទៅណាក៏ទៅចុះ ។ ខ្ញុំលេបលុយពួកអាអស់ហ្នឹងមិនរួចទេ !

អានីប្រថុយប្រាប់ជាបង្អើយ

- កាលពីម៉ោងប្រាំបី គ្រាន់តែអារ៉ុមឯងចេញទៅផុតបន្តិចទៅ លោកសុតបានជូនលោកដែលយើងស្គាល់នៅចំការដូងមករកអារ៉ុមឯង ។

សម្តីនេះកន្ត្រាក់នាងរ៉ុម ឲ្យក្រោខ្លួនមួយរំពេច

- លោកណា ?... លោកដែលនៅភ្នំពេញហ្នងឬអ្វី ?

- ហ្នឹងហើយ ! លោកដែលជាចៅហ្វាយធំរបស់លោកសុត ន៎ះណា៎ !

នាងរ៉ុមស្ទុះក្រោកអង្គុយ ខិតទៅជិតនាងនី

- រួចបងនីឯងឆ្លើយប្រាប់លោកថាខ្ញុំនៅឯណា ?

- ថាពួកលោកសែប មកយកទៅបាត់ហើយ ។

នាងរ៉ុមនឹកមួយរំពេច

- យីស ! បងនីឯងខ្វះពាក្យនិយាយណាស់ទៅឬអ្វី ? រួចពួលោកមានប្រសាសន៍ថាយ៉ាងម៉េចទៅ ?

នាងនីដែលធ្លាប់តែត្រង់នឹងអារ៉ុម ក៏បញ្ចេញអស់គ្មានសល់

- បងឮលោកសុតគាត់ថា ៖ " ស្រេចហើយ ! ទៅជានឹងលោកសែបផងឲ្យាស់ជាដល់ភ្នំហើយ ! " រួចឮលោកធំគាត់បន្ថែមថា ៖ " ណ្ហើយ ! ចាំនឹងត្រឡប់មកវិញ វាបែកអេកបែកមាំអស់ទៅហើយ ! ផាត់អារ៉ុមមួយចោលទៅ វាអស់ផ្លូវទៅហើយ !" ។

នាងរ៉ុមសឹងតែរលេះដើមទ្រូង

- យីស ! ខ្ញុំមិននឹកស្មានថាបងនីឯងសត្វធាតុយ៉ាងហ្នឹងសោះ !

នាងនីឆ្លើយមកវិញទាំងអស់សំណើច

- សព្វធាតុយ៉ាងម៉េច ? បើគេថាហ្នឹងវាត្រូវមែន !

នាងរ៉ុមទន្ទ្រាំជើងបើកភ្នែកធំៗ សម្លុតមកវិញ

- យីស ! នៅថាត្រូវទៀត ! បើគេថាវាមិនមែន ! រួចបងនីឯងឮលោកមានប្រសាសន៍យ៉ាងម៉េចទៀត ?

នាងនីចេះតែឆ្លើយឲ្យរំអឹកដូចជាកូនក្មេងដែលម្ដាយយករំពាត់មកកំហែងសួរ

- បងឮលោកធំគាត់បន្លោសលោកសុតថា " សុតឯងនាំខ្ញុំមកឲ្យអន់សាច់ជាមួយនឹងអារ៉ុម... ខំបបួលគ្នានាំខ្ញុំមកសួរជំងឺវា ឥឡូវវាមានឈឺអ្វីវា ! វាឈឺតែម្យ៉ាងហ្នុង ! វាឈឺតែឃ្លានប្រុសហ្នុង ! ឃើញទេវាដើរទៅដេកនឹងសាហាយវាទៅហើយ !

នាងរ៉ុមដូចជាអស់កំលាំងរលីងពីខ្លួន ។ ពាក្យពីរបីម៉ាត់ខាងក្រោយនេះជាមុខអាវុធដែលធ្លាក់មកចំរបួស ដែលធ្វើឲ្យនាងក្រៀមក្រំពីរអាទិត្យរួចមកហើយ ។ នាងរលីងរលោង ហើយបន្លោសសម្លាញ់ថា ៖

- បងឯងនិយាយតែផ្ដេសផ្ដាស ម្ដេចក៏មិនជំរាបលោកថាខ្ញុំប្រុងនឹងត្រឡប់មកវិញ ?

នាងនីប្រកែកដោយត្រង់

- បងឥតបានដឹងសោះថាអូនឯងប្រុងនឹងត្រឡប់មកវិញ ។

- ចុះបងនីឯងមិនឮទេឬ ដែលខ្ញុំប្រាប់ពួកលោក... សែបថាខ្ញុំទៅបានតែមួយភ្លែតទេ ពីព្រោះខ្ញុំមិនស្រួលខ្លួន ។

- យី ! អូនឯងនិយាយតែជាមួយនឹងគេ រួចឲ្យបងទៅដឹងផងយ៉ាងម៉េចកើត ! ។

នាងរ៉ុមអន្ទះសាក្រោកទៅមុជទឹក ហើយស្លៀកពាក់តែងខ្លួនយ៉ាងស្រស់ ។ អានីអត់ទ្រាំសួរមិនបាន

- រៀបចំទៅណាហ្នឹង ? លោកណាផ្ដាំឲ្យទៅជួបឬ ? ចុះអូតថាខ្លួនឈឺ ! ។

នៅមុខកញ្ចក់នាងរ៉ុមលាបបបូរមាត់បណ្ដើរ ឆ្លើយបណ្ដើរ

- បើទោះជាឈឺ ក៏គង់តែនៅដើររួចដែរ ។ បងនីឯងទៅជាមួយនឹងខ្ញុំណា៎

ដើម្បីឲ្យបានជាគ្នាពីរនាក់ ពីព្រោះបងនីឯងមានខបានគ្រាន់បើ មិនសូវខ្លាចអ្នកណា... បងនីឯងធ្លាប់ដើរតួជាប្តីខ្ញុំស្លាប់ហើយ ។

រួចនាងរ៉ុមដឹងដៃនាងនីស្រឡើតអំបើតចេញទៅដល់ថ្នល់ ហើយនាំគ្នាហៅរ៉ឺម៉កម៉ូតូមួយជិះទៅកាន់ផ្សារ ។ នាងរ៉ុមចូលទៅសួរគ្រប់តែផ្ទះដែលចិញ្ចឹមស្រី ផ្កាមាស ។

ទៅដល់ផ្ទះមួយ

" បងឯងមានឃើញលោកសុតមករកស្រីឯណឹងទេ ? "

ទៅដល់ផ្ទះមួយទៀត

" ស្រីរបស់ថៃឯង ល្ងាចនេះមានទៅជាមួយនឹងលោកសុតទេ ? "

.

.

.

គ្រប់តែផ្ទះ គេឆ្លើយថាមិនបានឃើញលោកសុតទេ ទ្រូងនាងរ៉ុមដូចជាបាន ធូរបន្តិច សំដីនាងក៏កាន់តែទន់ភ្លន់ ។ នាងនីត្រឹវក្បាល លាន់មាត់ថា ៖

" អារ៉ុមឯងដល់ពេល "តុកសុិក" អាក្រក់អាក្រើណាស់ !" ។

ទាំងពីរនាក់ឡើងរ៉ឺម៉កតទៅទៀត ។ នាងនីធ្លាប់ស្គាល់ធ្លាប់ស្រឡាញ់ចិត្តពួកម៉ាកក៏ចេះតែតស៊ូទៅជាមួយ ពិតមែនមិនយល់ច្បាស់ដែរថា គេបម្រុងនឹងទៅខាងណាទៀត ។ ផុតផ្សារផុតសណ្ឋាគារធំ ទៅតាមមាត់ស្ទឹងដែលកាន់តែស្ងាត់ពីព្រោះម៉ោងជិតដប់យប់ទៅហើយ ។ ភ្លាមនោះនាងរ៉ុមស្រែកប្រាប់ទៅពូរ៉ឺម៉កថា ៖

" ឈប់ពូ ! ឈប់ ! ឈប់ ! ឈប់ត្រង់ហ្នឹងសិន ! "

រ៉ឺម៉កម៉ូតូទប់ហ្វ្រាំងង៉ក់ ! ចង់ចាក់ចោលអ្នកជិះធ្លាក់ទៅដី ។

នាងនីស្រែកយ៉ៃ ឯពូរ៉ឺម៉កក៏សួរជាបន្ទាន់

" ស្អីអ្នក ! ជ្រុះអ្វីឬ ? "

- ទេ ! ពូ អត់អីទេ ប៉ុន្តែឈប់សិន ! ។

នាងរ៉ុម ងាកបែរទៅក្រោយសម្លឹងក្នុងងងឹតទៅរករថយន្តមួយដែលចតអែបនៅនឹងជញ្ជើមថ្នល់ ហើយនិយាយតិចៗប្រាប់ទៅសម្លាញ់ស្រី

" បងនី ! ហ្នឹងហើយឡានលោកសុត មែនទេ ? "

នាងនីសង្កេតមួយសន្ទុះហើយតបមកវិញ

" អ៊ីដូចជាហ្នឹងមែន ភ្នែកអារ៉ុមឯងបងស្ទើចហើយ ! "

នាងរ៉ុមដូចជាបុកពោះក្តុកៗភ័យផងអរផង ។ បន្តិចមកឃើញប្រុសៗពីរបីអ្នកចេញពីរបងផ្ទះសំដៅមករឡាន ឮមាត់លោកសុតស្រែកផ្តាំទៅអ្នកផ្ទះ

" ឆាំឯងកុំភ្លេចណាំ ! រៀបចំឲ្យស្រេចអំពីល្ងាចនេះទៅ ស្អែកព្រឹកម៉ោងប្រាំមួយគត់ខ្ញុំមកដល់ កុំឲ្យលោកធំចាំ ពីព្រោះគាត់តែងតែក្រោកពីព្រលឹមណាស់ ។ យើងគិតលៃលកឲ្យម៉ោងប្រាំបួនព្រឹកទៅដល់លើភ្នំគូលេនកុំអោយក្តៅទាន់ " ។

នាងរ៉ុមកាត់ចិត្តចូលទៅស្ទាក់ជួបនឹងលោកសុត ។

- លោក

- អ្នកណាហ្នឹង ? អារ៉ុមឬ ?ចាំស !

- ស្លាប់ហើយ ! អារ៉ុមឯង ! ខ្ញុំខំដើររកអស់មួយល្ងាច

- ឮថាលោកធំគាត់អញ្ជើញមកមែនឬ ?

- បាទ គាត់អញ្ជើញមកពីល្ងាច ។

- លោកអញ្ជើញទៅឯណាទៅហើយ ?

- លោកទៅឯផ្ទះទឹក ឯបារាយណ៍ទឹកថ្លាឯណោះ ។

- ខ្ញុំខំដើររកលោកមួយល្ងាចទៅហើយដែរ ។

លោកសុតស្ងៀមបន្តិច ទំនងដូចជាគិត រួចនិយាយតទៅទៀត

- បើទុកជា អារ៉ុម ឯងរកលោកក៏ដូចជាឥតអំពើដែរ ពីព្រោះលោកធំដូចជាមិនចង់ជួបនឹង អារ៉ុម ឯងទៀតទេ ។

នាងរ៉ុមបាត់មាត់ ហើយដើរតាមលោកសុតទៅជិតឡាន ។

នាងកាត់ចិត្តសួរបន្តិចទៅទៀត

- ប្រហែលជាលោកធំ មានស្រីកំដរច្រើនហើយមើលទៅ !

លោកសុត ឆ្លើយបញ្ជាក់មកវិញ

- យប់នេះលោកមិនឲ្យស្រីណាទៅកំដរទាំងអស់ពីព្រោះលោកមិនសប្បាយចិត្តនឹងសម្តីកាកីរបស់អារ៉ុមឯង ។ ម្យ៉ាងទៀតលោកចង់ធ្វើកិច្ចការឲ្យបានច្រើនពីព្រោះស្អែកត្រូវឡើងភ្នំគូលែនផង ។

នាងអង្វរ

- ខ្ញុំសុំទៅជួបនឹងលោកតែមួយភ្លែតក៏បានដែរ, ម្យ៉ាងទៀង ថ្មើរណោះប្រហែលជាលោកចប់កិច្ចការ រួចអស់ទៅហើយ ! ។

- ខ្ញុំមិនហ៊ានទេ ពីព្រោះលោកផ្តាំថាកុំឲ្យហៅអារ៉ុមឯងមកទៀត
- ប្រហែលជាលោកធំខឹងនឹងខ្ញុំខ្លាំងហើយមើលទៅ !
- ខ្ញុំមិនសូវដឹងដែរ ។ ខ្ញុំលាហើយ ប្រញាប់ទៅជួបនឹងលោកវិញ ។

សំដីរបស់លោកសុត ដូចជាកំបុតៗ ខ្លាំងណាស់ ។ បើកូនចៅម៉ឹងទៅហើយ ! តើដល់ទៅចៅហ្វាយធំវាយ៉ាងដូចម្តេចទៀតទៅ ! ។

រថយន្តបិទទ្វារគ្រឹបៗ បើកភ្លើងបរចេញទៅ, ចោលរូបស្រីពីរនាក់នៅឈរកណ្តាលយប់ជាមួយនឹងរ៉ឺម៉កម៉ូតូ ។ ពូរ៉ឺម៉កគាត់តឿនមិនប្រណី “ ម៉េចអ្នក ! ទៅរកម៉ូយឯណាទៀត ? បើចង់ឲ្យបានឆាប់ ខ្ញុំជូនទៅសណ្ឋាគារ “សន្តិចភាព” ។

នាងរ៉ុមនឹកខ្វល់ក្នុងចិត្ត ខឹងនឹងលោកសុតក៏មិនកើត ខឹងនឹងពូរ៉ឺម៉កក៏មិនសម ខឹងតែនឹងខ្លួនឯង ខ្លួនឯងជាស្រីផ្កាមាស ខ្លួនឯងដែលគ្មានសិទ្ធិនឹងស្រឡាញ់បុរសដែលធ្វើឲ្យរពួកឃើញមិនចេះដាច់ ។ នាងត្រូវតែអង្វរពូរ៉ឺម៉កទៀត

“ ពូ ! ពូឯងអាណិតខ្ញុំទៅ បើពូឯងជួយខ្ញុំបានក្នុងយប់នេះ ខ្ញុំនឹងដឹងគុណពូឯងអស់មួយជីវិត ។ ពូឯងអាណិតជូនខ្ញុំទៅរកលោកឯបារាយណ៍ទឹកថ្លា បានមួយភ្លែត ពូឯងគិតទាំងថ្ងៃទៅទាំងថ្ងៃត្រឡប់មកវិញឲ្យស្រេចទៅចុះ រួចខ្ញុំមុខជាថែមជូនពូឯងថែមទៀត ” ។

ពូរ៉ឺម៉ក ឆ្លើយដោយទីទើជាខ្លាំង

- ថ្មើរនេះហើយ ! អ្នកអើយ ! កុំទៅស្វែងអ្វីឆ្ងាយពេក ! អ្នកឯងគិតទៅមើល ! មិនមែនជិតទេណា៎ បារាយណ៍ទឹកថ្លានោះ !

នាងរឹតតែអង្វរឡើងទៀត

- ពូឯងអាណិតតែខ្ញុំទៅ ខ្ញុំសំពះពូឯង បើពូឯងជួយខ្ញុំឲ្យខ្ញុំបានជួបនឹងលោក ខ្ញុំសុំឲ្យទេព្តាមួយខេត្តសៀមរាបជួយពូឯងឲ្យបានឡើងជាថៅកែរ៉ឺម៉កម៉ូតូទៅថ្ងៃក្រោយ ។

ពូរ៉ឺម៉កដូចជាទន់ចិត្តដែរ ណាមួយដូចជានឹងចង់ធ្វើថៅកែបន្តិចផង ក៏ដាច់ចិត្តជូននាងទាំងពីរទៅបារាយណ៍ទឹកថ្លា ។ រ៉ឺម៉កបត់ក្បាលត្រឡប់ក្រោយវិញ បរកាត់ក្រុងសៀមរាប ឆ្លងស្ពានថ្មខ្ចី ហើយចេញលឿនស្ទៅទៅតាមផ្លូវស៊ីសុផុន ។ កណ្តាលយប់ស្ងាត់ សូរស័ព្ទម៉ាស៊ីនលាន់ឮទៅដល់អាកាស ។ ខ្យល់បក់ខ្លាំងផាត់សក់អ្នកជិះស្ទើរតែត្រង់ទៅក្រោយ ។ យូរៗលេចរថយន្តមួយ

ជូន "រ៉ា" មកពីក្រោយ ជូនបរជ្រុល គ្នាមកពីមុខ ។
ផ្អល់ទូលាយស្រឡះឆេងគួរតែសប្បាយ ប៉ុន្តែនាងរ៉ុម ប្រែជានឹក អាសូរខ្លួន
មិនដឹងជាទៅដល់ត្រូវលោករុញច្រានចោលដូចម្ដេចឡើយ ។ ពីរអាទិត្យ មកហើយ !
ស្នើរបាយ ស្នើរទឹក ស្នើរដេក ស្នើរដើរ... " តាំងអំពីបងឃ្លាត ចេញទៅ...
អូនរស់នៅស្នើរតែពុំកើត "

រ៉ឺម៉កបត់ចូលតាមផ្លូវគ្រហឹកក្រហុក បង្ហឺប្រឹងឡើងទៅលើទំនប់រួចចុះលឿនទៅ
ក្នុងមហាកំពែងបារាយណ៍ទឹកថ្លា ហើយបរកុងតិចៗ តាមឆ្នេរខ្សាច់ ។ ភ្លើង "ហ្វា"
ចាំងទៅឯនាយ ឃើញផ្ទះទឹកមួយស្ងាត់ជ្រងំ មានរថយន្តតូចៗ បីនៅចត
ទន្ទឹមគ្នាបែរទៅមាត់ទឹក ។

ស្រីទាំងពីរនាក់ដើរចូលទៅ រ៉ឺម៉កនៅឈប់ចាំ ។ បុរសម្នាក់ដើរចេញមកពីផ្ទះទឹក
ឡើងមកលើគោក ។ ទាំងបីនាក់ជួបសម្ដី ឈរនិយាយរអ៊ុះៗ រួចនាំគ្នាចុះទៅ
ក្នុងផ្ទះទឹក ។ នៅល្វែងក្រៅ វង់អុកចត្រង្គកំពុងដាក់ផ្ដៃផ្ដាឲ្យគ្នាមិនឈប់មាត់ ។
អស់លោកពីរបីនាក់ដែលសំរាន្តលេងនៅឯរានហាលក្រៅ លុះឃើញស្រីៗចូលទៅដល់
ក៏ក្រោកមកសួរ ។ លោកសុតភ្ញាក់ខ្លួនមុនគេ

- ចុះអារ៉ុមឯងមកនឹងអ្វី ?

- ចាស ! មកនឹងរ៉ឺម៉កដដែលហ្នឹង ។

- ស្ងាប់ហើយ ! យប់ផ្ញើរហ្នឹង ! ។ កុំអាលសិន លោកធំនៅធ្វើការ
ក្នុងបន្ទប់នៅឡើយ ចាំខ្ញុំចូលទៅជំរាបលោកសិន ។

លោកសុតចេញមកវិញ ធ្វើមុខស្មើ ហើយប្រាប់នាងរ៉ុមតិចៗ

- មិនស្រួលទេ ! លោកមានប្រសាសន៍ថាមិនបាច់ជួបនឹងលោកទេ ។

នាងរ៉ុម ធ្លាក់ទឹកមុខ ឈរជញ្ជឹងអស់ចិត្ត ទើបជំរាបទៅលោកសុតវិញ

- សូមលោកកុំទើសទាល់នឹងខ្ញុំ ខ្ញុំគ្រាន់តែសុំនៅរង់ចាំលោកធំក្នុងទីនេះ
ផងបានឬទេ ?

លោកសុតញញឹមស្ងួត ហើយលើកៅអីផ្ដៅព្រមទាំងពូករនាបមួយ មករៀបនៅនឹង
គ្រែតូចដែលមានស្រាប់នៅចំពីមុខបន្ទប់លោកស៊ុ ឈឿន ។

- វាពានមកលើរូបអារ៉ុមឯងទៅហើយ ខ្ញុំពិបាកនឹងប្រកែកដែរ ខ្ញុំនឹងទុកអារ៉ុម
ឯងឲ្យដូចជាស្រីឯទៀតទៅ ក៏វាមិនសមដែរ ។

នាងរ៉ុមអរគុណនឹងលោកសុត ហើយប្រាប់នាងនីឲ្យយកប្រាក់មួយរយរៀលទៅ

ឲ្យព្រឹមឹក ប្រាប់គេឲ្យត្រឡប់ទៅវិញចុះ ។

ខ្យល់បក់កាន់តែខ្លាំង ។ នៅខាងក្រៅព្ធស្គររលករវាយផ្ទប់មកនឹងក្បូនផ្ទះទឹកដែលយោលរំពើកបន្តិចៗ ។ គេដេកអស់ស្ងាត់ស្ងៀម ។ ស៊ី ឈឿននៅអង្គុយសរសេរតែម្នាក់ឯង ។ អ្នកតប់ប្រមល់នឹងភ្នំពេញ ទើបរត់មករកលំអស្ងប់ស្ងាត់នៃខេត្តសៀមរាប ។ សេចក្តីសង្ឃឹមនេះក៏រលាយអស់រលីង ។ អ្នករកមធ្យោបាយនឹងបំភ្លេចរឿងចំបែងចិត្ត ដោយយកការរាជការមកធ្វើបន្ទប់ ។ យប់ណាស់ទៅហើយ អ្នករៀបចំក្រដាសសំណុំរឿងដាក់ស្រួលបួលទៅក្នុងកាបូបយួរ ហើយចេញទៅមើលកូនចៅ ដែលនៅសម្រាកខាងក្រៅនិងក្នុងបន្ទប់ឯទៀត ។ អ្នកប្រុសទុចនៅនឹងមាត់ទ្វារ ។ រូបរាងស្រ្តីពីរនាក់លេខឡើងព្រាលចំពោះមុខអ្នក ក្រោមពន្លឺយ៉ាងតិចបំផុតនៃចង្កៀងយួរដែលព្យួរផ្តុងៗនៅនឹងរត ។ អានីដេកក្រវៀននៅលើគ្រែតូច ។ នាងរ៉ុមអង្គុយលក់ទាំងអាវ ទាំងស្បែកជើង ទាំងកាបូបនៅក្នុង កៅអីផ្តៅ ។ ស៊ី ឈឿនទឹកអាសូរដល់ទឹកមុខនាងដែលស្រពោន និងរូបកាយដែលស្គមជាងពីមុន ។ លំអរបស់នាង ប្រែទៅជាមានន័យមួយទៀត ដែលអ្នកទើបនឹងយល់ក្នុងពេលនេះ ។

អ្នកកំលោះចូលផ្ទមទៅអង្គុយលើគ្រែ ជាប់ជិតនឹងកៅអីផ្តៅដែលនាងស្រីកំពុងអង្គុយគេងលក់ ។ បបូរមាត់នាងក្រហមស្រស់ នាងដកដង្ហើមស្រាល " គួរឲ្យអាណិតដែរ... សុខចិត្តនៅទ្រាំចាំ !" ។ ស៊ី ឈឿនយកដៃអង្អែលភក្រ្តដែលអ្នកអាណិត ។ នាងបើកភ្នែកឡើងរកជឿខ្លួនឯងសឹងតែពុំបានកើត... ហើយស្រវាអោបរឹតបុរសដែលផុសឡើងអំពីក្នុងយល់សប្តិ ។ អ្នកប្រុសគយគន់មើលមុខនិងថ្នាក់ផ្ទមរាងកាយរបស់នាង រួចចេញវាចាដោយរំភើប

- ហេតុអ្វីក៏អូនស្គមជាងមុនច្រើនម្ល៉េះ ?

ទ្រូងនាងរ៉ុមអួលណែនមួយរំពេច ទឹកភ្នែកហូរសស្រាក់ នាងឱបគូកំសត់យំដោយខ្សឹកខ្សួល

- អូនរលឹកបងណាស់ អូនឈឺជាងដប់ថ្ងៃហើយ

ស៊ី ឈឿនចំអកឲ្យនាងវិញ

- រពួកណាស់ ! បានជាល្ងាចមិញផ្ញៀតទៅកំសត់ជាមួយនឹងគេបាត់ !

នាងបញ្ជាក់ទៅអ្នកវិញតាមការពិត

- ពួកហ្នុងវាបញ្ឆោតយកអូនទៅ អូនគេចរួចមកវិញភ្លាម អូនឥតបានគេង

ជាមួយនឹងអ្នកណាឡើយ ។ អូនរពឹកបងណាស់ ។

នាងរ៉ុម សម្ងឹងមុខ ស៊ី ឈឿនដោយស្រណោះស្រណោក ។ អ្នកប្រុសអង្អែលថ្ពាល់ អង្អែលបបូរមាត់ក្រហមស្រស់ដែលនាងបានថែរក្សាឲ្យនៅបរិសុទ្ធតាំងអំពីចំការដូងមក ។

- បបូរមាត់ហ្នឹង បងនឹកឃើញជានិច្ច !

នាងញញឹមបង្ហាញទឹកចិត្តដែលទោរទន់ខ្លាំងណាស់ទៅហើយ ទៅបុរសដែលនាងប្រាថ្នាដូចផ្កាយនៅលើមេឃ ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់មក តួនាងឱនមកជិត ហើយនាងក៏ប្រឹងលោខ្លួនទៅរកគេ ។ ដែសង្សារទាំងពីរស្រវាំរឹតរួតប្រាណគ្នាទៅវិញទៅមក ។ អ្នកប្រុសថើបញក់ញីនាងអស់ពេលកំយូរ នាងនៅតែមិនរបេះដៃចេញពីប្រុសនាង ។ ការស្និទ្ធស្នាលសំណេះសំណាលនេះ ធ្វើឲ្យភ្ញាក់នាងនីដែលបើកភ្នែកឡើងប្រឹងងើបក្បាលបន្តិចសង្កេតមើលរួចក៏ធ្វើជាធ្មេចដេកទៅវិញ ។

តួទាំងពីរក្រោកចាកគ្រែតូច កៀកគ្នាចេញទៅរៀនហាលនាងក្រៅ ។ លុះលោកសុតចូលមកវិញ ស្រាប់តែបាត់ម្នាក់ក៏បញ្ឆោក់សួរអ្នកដែលនៅសល់ ។ នាងនីឱ្យប្រាប់ថាគេត្រូវគ្នាវិញហើយ ។ លោកសុតថា " បើដូច្នោះ អានីឯងហើយនិងអញត្រូវតែចុះ"អាតាស៊ីវិល"សាជាថ្មី " ។ កៅអីផ្តៅនឹងគ្រែតូច ត្រូវគេរត់ចោលអស់រលីងទៅរកកន្លែងស្ងាត់រៀងៗខ្លួន ។

នៅរៀនហាលខាងក្រៅ រាងប្រុសនិងរាងស្រីមួយគូឈរកៀកគ្នាដោយកំសត់មើលឆ្ពោះទៅវាលទឹកងងឹតធំធេង រលកគគ្រេងប្រៀបបាននឹងសមុទ្រដលធី ។ ផ្កាយភ្លឺពេញមេឃ ផ្ទះស្រមោលញីរចំប្រប់មកលើផ្ទៃគង្គាដែលរំជួលខ្លាំង ។ ស័ព្ទសន្ធឹកខ្យល់លាយនឹងសូរទឹករលកផ្សំនឹងមេឃឥតពពកបង្ហាញគ្រាប់ពេជ្រតារាបន្ទន់ចិត្តនារីឲ្យផ្អែកសិរសាទៅលើទ្រូងប្រុសសម្លាញ់ ហើយចេញវាចាដោយអណ្តែតអណ្តូង " ល្ងាចនេះ ចិត្តអូនរំជើបរំជួលដូចគ្នានឹងធម្មជាតិដែលនៅជុំវិញខ្លួនយើងទាំងប៉ុន្មាន " ។ សំដីនេះរសាត់បាត់ទៅតាមខ្យល់ផ្តល់សំលេងមួយទៀតដែលអណ្តែតមកតាមក្រោយ " នៅកណ្តាលធម្មជាតិយ៉ាងខ្វល់ខ្វក់យ៉ាងនេះ បងចង់ឲ្យរូបកាយរបស់អូនស្ថិតនៅជាប់ជានិច្ចជាមួយនឹងសាច់ឈាមរបស់បង " ។

មាត់នាងរកឆ្លើយអ្វីពុំរួច គ្រាន់តែថ្ងូរថា ៖ " បង ! ជីវិតរបស់អូន !"។ មាត់ហ្នឹង ប្រុសនាងថើបហើយថើបទៀត ។ រួចពីថើបម្តងៗ នាងនឿលដោយពេញចិត្តទៅអរគុណនឹងទ្រូងគូជីវិត ។ កាន់តែរងា នាងឱបរឹតសង្សារកាន់តែ

ស្និត ។ ប្រុសសម្លាញ់សួរនាងដោយចំណង់ខ្លាំង " អូនទៅគេងជាមួយបងនឹងបងណ៎ា ! "

នាងឆ្លើយតបដោយត្រេកអរ " ចា៎ស ! "

អ្នកសួរបញ្ជាក់នាងថែមទៀត " អូនមិនខ្លាចបងធ្វើបាបទេអូនខ្លាំងទេឬអ្វី ? "

នាងឆ្លើយតបទៅវិញដោយភ្លាញ់ " អូនសប្បាយណាស់នឹងទទួលទារុណកម្មយ៉ាងធ្ងន់របស់បង ! "

រួចនាងថ្នមទាញដៃប្រុសបងចូលទៅក្នុងបន្ទប់ ។ យប់ហ្នឹងនាងវង្វេងវង្វាន់ជាច្រើនដង ។ នាងសែនភ្លាញ់នឹងត្លូនាង ។ ជូនកាលសប្បាយខ្លាំងពេកទៅនាងទៅជាឱបសង្សារយំដោយរំភើបចិត្ត ។

ពារាយណ៍ទឹកថ្លា ! អ្នករលកបក់បោកតគ្រឹកតគ្រេងតទៅទៀតចុះ ! មនុស្សលោកចេះតែមានដំណើរតទៅមុខជានិច្ច...........

ម៉ោងប្អូនជិតភ្លឺលាន់ឮញ៉េចញ៉ាច ដោយគេនាំគ្នាក្រោករៀបចំឥវ៉ាន់ភ្ជួយកន្ទេលខ្នើយដាក់ឡាន"ឡង់រ៉ូវែរ"យកទៅភ្នំត្បូងលែន ។ ឡាន "កាំមីញ៉ូណែត"មួយទៀតនៅរង់ចាំឯផ្ទះឆាំចាំដឹកម្ហូបអាហារឆ្នាំងអំបែងខ្លះយកទៅជាមួយផង ។ ព្រឹកនេះជាថ្ងៃអាទិត្យ ដល់ថ្ងៃចន្ទត្រូវឈប់បុណ្យមួយថ្ងៃទៀតអាឱ្យសង្ឃឹមថា មានពេលល្មមនឹងដើរលេងទៅមក បានតាមសម្រួល មិនបាច់ប្រហេបប្រហាបពេកឡើយ ។

នាងរ៉ុមក្រោកឡើងមុខរីកបំព្រង ជួយរៀបចំប្រដាប់របដាអ្នកប្រុសឥតឈប់ដៃមិនបាច់ឱ្យលោកសុតខ្វល់ឡើយ ។ យប់មិញមិនសូវបានគេងប៉ុន្មានទេ បានទំនេរសម្ងំលក់តែមួយស្រឡេតជិតភ្លឺ ប៉ុន្តែហាក់ដូចជាពេញចិត្តស្កប់ស្កល់ ។ ស៊ី ឈឿនសួរនាងថា ៖ មិនអស់កម្លាំងពេកទេឬអ្វី ? នាងឆ្លើយថា ៖

"កាលណាអូននៅជិតបង អូនដូចជាភ្លេចនឹកទៅដល់រឿងអស់កម្លាំងទាំងប៉ុន្មាន" ។ ស៊ី ឈឿនពេញចិត្តនឹងនាងមួយយប់ទាល់ភ្លឺ ! ដល់ព្រលឹមឡើងហើយក៏នៅតែមិនធុញទ្រាន់នឹងនាងទៀត ។

លុះនាងរត់ចេញទៅជួយរៀបចំប្រដាប់ប្រដាអស់លោកនៅខាងក្រៅ ស្រាប់តែឮសួរនាងភ្ញាក់ភ្ញាត់មាត់ឡើង

<>

“ហ៊ាក ! ពូរ៉ីម៉ែកនៅសំរាន្តឯណឹងដែរ ?”

- បាទ ! អ្នក ! យប់ពេកទៅ ខ្ញុំមិនហ៊ានវិលទៅវិញ ។ អស់លោកមានកន្លែងស្រួលដែរ ខ្ញុំក៏សុំសំណាក់តែម្តងទៅ ។

ស៊ី ឈឿនស្ទុះចេញតាមទៅមើល ។ នាងស្រីសរសើរអ្នករ៉ីម៉ែកប្រាប់សង្សារ

- ពូនេះគាត់បានសង្គ្រោះអូនពីយប់មិញ បើកុំតែបានគាត់ អូនមិនអាចនឹងមកដល់បងឡើយ ។

ពូរ៉ីម៉ែកលើកដៃសំពះលោកប្រុស

- តេជៈគុណអើយ ខ្ញុំមិនដឹងអីទេ ! ឃើញតែស្រីៗមិនបានដឹងថាអ្នកណានាងណា របស់លោកណាទេ បើមានផ្តាំផ្តងអ្វី សុំកុំប្រកែប្រកាន់នឹងខ្ញុំ ។

ស៊ី ឈឿន ស្ទុះទៅចាប់ដៃគាត់ដោយស្និទ្ធស្នាល

- ពូអើយ ! គ្មានអ្នកណាគេប្រកែប្រកាន់អ្វីទេ ត្រូវតែនាងឯណោះទៅវិញដែលត្រូវដឹងគុណពូឯង ។

- លោកចាំងអ្វី ល្ងាចមិញនេះខ្ញុំគ្មានចង់មកសោះ ប៉ុន្តែដល់ឃើញនាងឯណោះដូចជាឡេះឡះខ្លាំងពេក ខ្ញុំក៏សុខចិត្តជូនមកដោយប្រផុយ ។ តាមខ្ញុំស្មានទៅអ្នកឯណោះដូចជារពួកលោកសម្បើមណាស់ ។

នាងរ៉ុមអៀនពេកក៏ចូលទៅខាងក្នុងវិញ ។

លោកប្រុសសួរឈ្មោះពូរ៉ីម៉ែក គាត់ឆ្លើយថាឈ្មោះ ញ៉ឹប ។

- ពូញ៉ឹបឯងដែលទៅភ្នំគូលែនឬទេ ?

- ខ្ញុំមិនដែលទៅទេ

- ពូឯងចង់ស្គាល់ឬទេ ?

- បាទ បើលោកឱ្យទៅនឹងគេ ខ្ញុំក៏ដូចជាចង់ស្គាល់ម្តងដែរ ។

- បើអីចឹង ពូឯងទៅលេងនឹងគេម្តងទៅចុះ សោហ៊ុយបាយទឹកអ្វីៗ ស្រេចនៅលើពួកខ្ញុំទាំងអស់ ។

នាងរ៉ុមរៀបអីវ៉ាន់បណ្តើរ ប្រុងចាំស្តាប់ការសន្ទនារបស់ប្រុសនាងបណ្តើរ ។ លុះឮថាលោកប្រុសឱ្យពូញ៉ឹបទៅលេងភ្នំគូលែនជាមួយដែរ នាងលបញញឹមតែម្នាក់ឯងរឹតតែមានកម្លាំងធ្វើការថែមទៀត ។ នាងក៏មិនដែលស្គាល់ភ្នំគូលែនដែរ ។

<>

ម៉ោងប្រាំគត់ ឥវ៉ាន់ទាំងអស់បានរៀបចំហើយជាស្រេច ។ ឡានទាំងប៉ុន្មានប្រុងប្រៀបចេញអំពីបារាយណ៍ទឹកថ្លា ។ រ៉ឺម៉កពូញ៉ឹបក៏រៀបនឹងចេញទៅវិញដែរ ។ គេណាត់ជួបគ្នាម្តងទៀត នៅផ្ទះលោកឆាំ ឯក្រុងសៀមរាប ដើម្បីនឹងចេញទៅភ្នំគូលែនទាំងអស់គ្នា ។

នៅពេលភ្លឺព្រាងៗ ផ្ទះលោកឆាំមានសភាពអ៊ូអរ ។ អ្នកដំណើរទាំងប៉ុន្មានមក់ដល់ជុំគ្នាអស់ហើយ សុទ្ធតែប្រដាប់ដោយសំលៀកបំពាក់សម្រាប់ដើរព្រៃ ។ គេនាំគ្នាចាប់ភ្នែកជាច្រើនទៅលើការតាក់តែខ្លួនរបស់នាង រ៉ុម ដែលស្លៀកខោជើងកំប៉ុងបៃតងខ្ចី ពាក់អាវសឺមីល័សដៃវែង និងមួកកន្ទេលថ្មីហាមធំវណ្ណបូពណ៌ក្រូឡប ។ ល្មមទេលោកសុត គាត់ថាគួឱ្យស្ទូប្តូរលក់គោមួយនឹមមែន !

ឡាន "ឡង់រ៉ូវែរ" ចេញទៅមុន ។ នៅជួរខាងមុខ លោកថៃ កាន់ចង្កូត នាងរ៉ុមអង្គុយកណ្តាល ស៊ី ឈឿន អង្គុយខាង ។ ពូញ៉ឹបអង្គុយនៅខាងក្រោយជាមួយនឹងអស់លោកប្រាំនាក់ទៀត ។ ភួយ ពូករនាបនឹងខ្នើយនៅគរតាមចន្លោះកណ្តាល ព្រមទាំងទឹកក្រូចនិងទឹកសូដាពីរបីឡាំង សម្រាប់សម្រន់ការស្រេកតាមផ្លូវ ។ លោកសុតបើកឡាន "កាមីញ៉ូណែត" មកតាមក្រោយ មាននាងនីនិងលោកឆាំនៅអែបជាមួយនៅជួរមុខ ព្រមទាំងអស់លោកបីនាក់ នឹងអ្នកបើកបរពីរនាក់ទៀតនៅអង្គុយខាងក្រោយ ។

រថយន្តទាំងពីរបរតាមផ្លូវអង្គរវត្ត កាន់អង្គរធំ រួចចូលទៅតាមផ្លូវ "ព្រះដាក់" បណ្តែតសម្លេងច្រៀងនិងសើចសប្បាយភ្លាកភ្លាយនៅជាប់តាមផ្លូវ ។

ពូញ៉ឹបសប្បាយណាស់ គាត់ញញឹមញញែមហើយកំប្លែងរហូត ផុតពីរឿងមួយទៅដល់រឿងមួយទៀត ធ្វើឱ្យអស់លោកសើចលាន់ៗនៅខាងក្រោយ ។ ស៊ី ឈឿន ញញឹមងាកមើលមុខ នាងរ៉ុម ដែលបែរញញឹមទៅរកអ្នកវិញ ហាក់ដូចជាមានន័យថា ៖

"ពូញ៉ឹបគាត់ជួយអរនឹងយើងបានជួបគ្នា យើងក៏អរនឹងឃើញគាត់បានសប្បាយដោយសារយើងដែរមែនទេ ?"

ដំណើរកាត់ភូមិ "ព្រះដាក់" បានទទួលការចាប់អារម្មណ៍ជាច្រើនអំពីក្មេងអ្នកស្រុក ដែលរត់តាមមើលប្រសេចប្រសាចអឹងកងសប្បាយនឹងឃើញរថយន្តទាំងពីរផ្សាយសម្លេងចម្រៀងលាន់ឮមកពីចម្ងាយ ។ ក្រមុំៗអើតមើលមកអំពីមាត់ទ្វារខាងលើ ។

<>

នៅតាមរបងខាងក្រៅតាមបណ្ដោយផ្លូវ ចង្កោមផ្លែគូលែន ផ្លែគុយនិងផ្ញៀវនៅព្យួរ រណែងរណោងហូរហែបង្អួតអ្នកដំណើរ ។

នាង រ៉ុម ប្លែកភ្នែកណាស់ ចេះតែសាកសួរប្រុសនាងដោយចង់ដឹង "ផ្លែអ្វីហ្នឹងបង ?... យី ! ច្រើនណាស់... អ្ហូ ! នៅឯណោះកាន់តែច្រើនជាងនេះទៅទៀតហើយដូចជាទុំល្អជាងឯណោះផង !... " រថយន្តឈប់ស្ងួរឯអាយបន្តិច ឯនាយបន្តិច ទាំងប្រុសទាំងស្រីចុះស្រទៅរើសរកទិញចង្កោមណាល្អៗ ដើម្បីយកទៅទទួលទានលើភ្នំ ។

ស៊ី ឈឿន ដើរប្រមូលផ្លែឈើឱ្យនាងស្រីជញ្ជូនយកទោដាក់ឡានដោយរីករាយ "តែប៉ុណ្ណឹងយើងលែងខ្វះបង្អែមទៀតហើយណ៎ាបង !" ។ នាងភ្លេចខ្លួន នឹងស្មានថា ស៊ី ឈឿន ជាប្ដីពិតប្រាកដរបស់នាង ។ ស្រីៗដែលបានប្ដីបណ្ដើរប្រហែលជាសប្បាយដូចនាងដែរមើលទៅ ! ។

" ហ៎ា ! ឆ្នាយើងទៅមុខទៀត ប៉ុណ្ណឹងបានហើយ !"

គឺជាសម្លេងលោកសុតដែលលាន់រំពងឡើង ធ្វើឱ្យអ្នកដំណើរទាំងឡាយ ប្រញេយប្រញាយរត់ទៅឡើងឡានវិញ ។ រថយន្តចេញលឿនហុយដីសំពោង កាន់តែឆ្ងាយទៅហើយលិចបាត់ទៅនឹងព្រៃខាងចុងផ្លូវបត់ឯនាងនាយសន្ទឹម ។

ផុតស្រុក ផុតភូមិ ព្រឹក្សាធំៗរុលសិប់គ្របមកលើផ្លូវដែលមានទឹកដក់ដោយកន្លែង ។ នាងរ៉ុម ស្រៀវខ្លួននឹងដំណើរមកក្នុងព្រៃដាច់សង្វែង នាងនឹកត្រេកអរនឹងបានលោកប្រុសមកនៅនែបនិត្តជិតខឹងខ្លួននាង ។

ពូញ៉ឹប បិទមាត់មិនជិតទេ ចេះតែស្ញាញនៅខាងក្រោយជាមួយនឹងអស់លោកដែលចូលចិត្តកំប្លែងជាមួយនឹងគាត់ណាស់ដែរ ។ ស៊ី ឈឿន ងាកមកសួរគាត់តាមកញ្ចក់ខ័ណ្ឌទៅក្រោយដែលបើកចំហ

- ម៉េចពូញ៉ឹបសប្បាយទេ ?

គាត់សើចចិញ្ចាច ហើយឆ្លើយទៅវិញ

- សប្បាយណាស់តេជ:គុណអើយ ! ខ្ញុំមិនដែលដើរលេងអីឱ្យសប្បាយដូចម្ដងហ្នឹងទេ !

ស៊ី ឈឿនចំអន់លេងថា ៖

- មានតែអារ៉ុមមួយទេដែលមិនសប្បាយនឹងគេមែនទេ ពូញ៉ឹប ?

<>

ពូញ៉ឹបសើចខ្ជប់មាត់ នាងស្រីលបក្តិចអ្នកប្រុស ឯលោកថៃក៏ញញឹមមិនចេញស្តី សម្លឹងមើលទៅផ្លូវដែលនៅឆ្ងាយនៅឡើយ ។

ច្រកកាត់ព្រៃដូចជាកាន់តែរួមតូច ព្រឹក្សានិងវល្លិនៅរុំជុំជិតរកមើលចន្លោះមេឃស្ទើរតែពុំឃើញ ។ ថ្មភ្នំលឿងប្រផេះធ្លាក់រាយប៉ាយមកលើផ្លូវ ផ្ទាំងសិលាខ្លះធំសម្បើមទ្រេតទេរដូចជាជញ្ជាំងដែលប្រុងនឹងរលំមកលើអ្នកដំណើរ ។ សម្រែកសត្វចម្លែកៗលាន់ចេញខ្ទរពីកណ្តាលទ្រូងព្រៃ "តាក់ ! តាតា !...តាក់ ! តាតា ! ..." ឮឡើងរំពង ។ នាងរ៉ុមខិតទៅប្រចៀតនឹងលោកប្រុសដែលមានប្រសាសន៍ថា ៖

- អូនឯងខ្លាចអ្វី ចេះជាសម្លេងសត្វទទា ដែលវាយំឆ្លងដូចនៅក្នុងចម្រៀងរាំវង់អីចឹងដែរ ។

នាងរ៉ុម ពិតក្បាលទៅនឹងស្មាលោកដោយអស់សំណើច

- អូនឥតស្មានថាសត្វទទាវាយំឮសូរអីចឹងទេ !
- អូនស្មានថាវាយំកាបកាប ដូចទាសម្លូអីចឹងឬអី ?
- អូនស្មានតែវាយំដូចតាវ៉ៅ អីចឹងណ៎ា !

លោកថៃសើចខឹកៗ ពួកជួរមុខសើចទាំងអស់គ្នា ។ ហ្នឹងហេតុតែមិនដែលស្គាល់ព្រៃ ។

ផ្លូវកាន់តែលំបាកគ្រហិកគ្រហុក បត់បែនមិនចេះចប់ ។ រថយន្តប្តូរដាក់លេខពីរប្តូរដាក់លេខមួយ ប្រឹងបរលើងដោយលំបាក ។ អ្នកជិះដូចជាហត់ជួលឡាន ខំប្រឹងឡើងរឹងសរសៃ ។ បាត់សូរមាត់មនុស្ស ឮតែស័ព្ទម៉ាស៊ីនដែលរោទ៍ង៉ោងៗ វាររតើមឡើងភ្នំ ។ គួរឱ្យបារម្ភខ្លាចក្រែងតែម៉ាស៊ីនរលត់នាំឱ្យឡានរត់ថយក្រោយ ធ្លាក់ចូលទៅក្នុងជ្រោះចំហៀងភ្នំ ។ គ្រាត់តែផុតអំពីផ្លូវបង់ដែលចោតខ្លាំងម្តងៗ គេហាក់ដូចជាដកបន្ទាពីទ្រូង ! កន្លែងចោត កន្លែងបត់លំបាក កន្លែងប្រឹងខ្លាំង ចេះតែមាននៅមានបន្តបន្ទាប់គ្នា មិនដឹងជាកាលណានឹងផុត ។

ពូញ៉ឹប ឈប់កំប្លែង មុខគាត់ឡើងស្លាំង គាត់នឹកថា បើដឹងជាលំបាកម្ល៉ឹងៗ ប្រហែលជាមិនប្រថុយមកទេមើលទៅ ! ។ គាត់ចេះតែសម្លឹងមើលមុខពយកអស់លោកមិនចេញស្តី ទំនងជាចង់សួរថា "ផ្លូវតពីនេះទៅ បែបសុទ្ធតែរបៀបហ្នឹងហើយមើលទៅ !" ។ កន្លែងខ្លះដែលតឹងពេលទៅ ធ្វើឱ្យអ្នកជិះខាងក្រោយខ្លះលោតចេញទៅក្រៅ រកដុំថ្មយកមកកល់កង់ឡាន កុំឱ្យថយក្រោយ ដើម្បីនឹងជៀសវាងគ្រោះថ្នាក់

ដែលអាចចូលមកដល់គ្រប់ពេលវេលា ។ គេនាំគ្នាប្រឹងឃាត់ពួញីបកុំឱ្យឆ្លេឆ្លាឱ្យគាត់នៅស្ងៀម ទុកឱ្យគេ អ្នកដែលធ្លាប់ដើរផ្លូវនេះគេចាត់ចែងតែគ្នាគេបានហើយ ។ <>

ស្រាប់តែផ្លូវប្រែជារាបស្មើ គ្រាន់តែបត់ពេនចុះពេនឡើងបន្តិចបន្តួច ។ រថយន្តបរលឿនរឹងផាត់អាកាសត្រជាក់ចូលមកត្រសៀកធ្វើឱ្យមានកម្លាំង ។ ចម្រៀងក៏លាន់ឮឡើងសាជាថ្មី អ្នកណាច្រៀងក៏ច្រៀង អ្នកណាទទួលទានផ្លែឈើក៏ទទួលទាន ឃើញបោះសំបកផ្លៀវនឹងគូលែនចេញរពុយតាមសងខាងឡាន ។ បរិយាកាសសប្បាយរីករាយលេចឡើងមកវិញ ពីព្រោះគេបានមកដល់ផ្ទៃរាបស្មើរាបនៃខ្នងភ្នំគូលែនហើយ ។

បន្ទាប់ពីបានឆ្លងកាត់ភូមិមួយតូចដាច់ស្រយាលប្រកបទៅដោយផ្ទះតែបួនប្រាំមក រថយន្តបត់ចុះតាមផ្លូវយ៉ាងពិបាកដែលមានផ្ទាំងថ្មបែកក្រហែងធំៗ ដែលត្រូវប្រយ័ត្នកុំឱ្យធ្លាក់កង់ឡានចូល ក្រែងបោកបែកម៉ាស៊ីនពីខាងក្រោម ។

ឮសូរសន្ធឹងទឹកធ្លាក់ខ្លាំង ។ នៅឯខាងចុងផ្លូវចុះដែលបត់ទៅឆ្វេង ទ្រូងព្រៃប្រែជាស្រឡះល្វឹង បង្ហាញផ្ទាំងទឹកសសំពោង ដែលហូរពីថ្នាក់ថ្មខ្ពស់មកលើផ្ទៃថ្មខាងក្រោម រីចេញជាលានតង្គាធំទូលាយហូរលឿនត្របាញ់ គួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ ។

គេចាប់រៀបកន្លែងសំរាប់ស្លធណ្តាំ និងទទួលទានបាយនៅមាត់ទឹក ក្រោមម្លប់ឈើត្រឈឹងត្រឈៃ ។ ពួកចង្ក្រានជើងឆ្នាំង ចាប់ចាត់ការមិនបង្អង់យូរ ។ ភ្លើងចាប់ឆេះហុយផ្សែងទ្រុប កន្ទេលកន្ទែងធំៗក៏បានលាផ្ទូនភ្ញៀវជាពីរវង់ជាប់គ្នា ដែលមានចំនួនមនុស្សទាំងអស់ដប់ប្រាំពីរនាក់ ។ ធុងទឹកកក ឡាំងស្ងួដា ទឹកក្រូចនិងស្រាខ្លះក៏បានយកមកតំរៀបបម្រុងជាស្រេច ។

នាងរ៉ុមនិងនាងនី រត់ធ្វើការរវាមមិនចាំបាច់តឿន ចាក់ស្រាបៀរជូនលោកប្រុស ចាក់ស្រាជូនអស់លោកឯណោះ ទឹកតែទឹកកកជូនអស់លោកឯណោះ រួចឆ្លៀតទៅជួយស្លនិងអាំងមាន់ថែមទៀត ។

លោក សុតនិងលោកថៃប្រាប់នាងរ៉ុមថា “មិនអីទេ អារ៉ុមឯងទៅនៅជិតលោកធំទៅ នៅមើលបំរើលោកកុំឱ្យមានខ្វះអ្វី រឿងខាងណោះស្រេចតែពួកខ្ញុំចុះ” ។ នាងស្រីក៏ត្រេកអរនឹងបានទទួលភារៈត្រូវបំរើលោកប្រុសផ្ទាល់ ។

ស៊ុំ ឈឿនផ្លាស់ខោ រួចដឹកដៃនាងរ៉ុមចុះទៅមុជទឹកភ្នំគូលែន ។ នាងចោមពុងសារុងស្ងួត្រ ដើរញញើតញញើមទោតាមសង្សារដែលកម្លាថា ៖

<>

- កុំខ្លាចអ្វី ! ខ្ញុំកាន់ដៃហើយតើ
- អូនឥតខ្លាចទេ ប៉ុន្តែដូចជាចេះតែស្ញើប ។

អ្នកទាំងពីរលុយទឹកហូរត្រឹមជង្គង់សន្សឹមៗ រហូតទៅដល់កន្លែងទឹកធ្លាក់ ស័ព្ទសូរទ្រហឹងរកស្តាប់អ្វីសឹងតែមិនឮ ។ បើនិយាយគ្នាទាល់តែស្រែកខ្លាំងៗ ទៅជាប់នឹងត្រចៀកទើបអាចស្តាប់បាន ។ អ្នកមុជហ៊ានចូលតែមួយភ្លែតៗ ទៅចំពីក្រោមទឹកដែលធ្លាក់បែកខ្ចាយមកលើខ្នងសឹងតែបាក់ឆ្អឹង ។ នាងរ៉ុមចេះតែស្ទុះមកតោង ស៊ី ឈឿន សប្បាយនិងភ័យលាយគ្នា រងាផង ចង់មុជលេងតទៅទៀតផង ។ អ្នកកំលោះដឹកដៃនាងចេញមកវិញ នាំគ្នាដើរបន្តិចៗទៅតាមបណ្តោយទឹកហូរ ។ ដើមឈើធំៗសម្បើម លូតឡើងទៅរកអាកាសបែកមែកខ្ពស់សន្ធឹម មានបញ្ញើក្អែកកញ្ចុំ "ទ្រនំព្រះរាម" ដុះប្រតោងទំលាក់រំយោលស្លឹកស្រយាលមកក្រោម ។ នាងស្រីរងាឱបដៃឡើងស្ងាំងបបូរមាត់ ។ ស៊ី ឈឿន ហួចកន្សែងពោះគោទៅឱ្យនាងដណ្តប់ហើយចំអន់ថា ៖

"បើអូនឯងរងាខ្លាំង ចាំល្ងាចនេះបងនឹងសងអូនវិញ" ។

នាងសប្បាយនឹងការរាក់ទាក់ស្និទ្ធស្នាលរបស់ប្រុសសម្លាញ់ជាពន់ពេក ។ ក្រោយនោះបន្តិច ស៊ី ឈឿន ចាប់ដៃទប់នាងឱ្យប្រយ័ត្ន នៅប្រហែលជាបួនប្រាំជំហានពីខាងមុខនាង ផ្ទៃទឹកនិងផ្ទៃថ្មទាំងមូលដែលនាងដើរពីលើ ស្រាប់តែផុតបាត់ទៅក្នុងមហារណ្តៅធំល្ហល្ហេវរកបាតមិនឃើញ លេចតែចុងព្រឹក្សាដែលនៅជ្រៅគួរស្ញើបឯខាងក្រោម ។ នាងក្រឡេកមើលទៅវិលមុខចង់ធីងរោង ។ ស៊ី ឈឿន ទប់នាងជាប់ហើយប្រាប់ថា ៖

"នេះហើយជាជ្រោះភ្នំគូលែន ជ្រោះនេះជ្រៅណាស់ ទឹកទាំងអស់ដែលអូនទើបនឹងមុជ ហូរធ្លាក់ទៅតាមជ្រោះនេះ ដែលជ្រៅពេកទៅ រកស្តាប់សូរទឹកធ្លាក់នៅខាងក្រោមនោះមិនទាំងឮផង ។

នាងសួរដោយរន្ធត់

- ប្រសិនជាយើងជ្រុលជើងធ្លាក់ចុះទៅ

អ្នកកំលោះតបមកវិញដោយសង្វេគ

- នោះរូបនិងវិញ្ញាណរបស់យើង នឹងត្រូវនៅថែរក្សាជ្រោះភ្នំគូលែននេះរហូតរៀងទៅ ។

<>

នារីទឹកអាណោចអាធម្មក្នុងចិត្តហើយរបូតមាត់ថា ៖

- ប្រសិនបើបងបោះបង់អូនចោល ប្រហែលជាអូននឹងមកនៅថែរក្សាជ្រោះភ្នំត្នូលែននេះហើយ ។

អ្នកប្រុសយកដៃខ្ទប់មាត់នាងកុំឱ្យនិយាយតទៅទៀត ។ ទឹកធ្លាក់ខ្ទីររំពងព្រៃលាន់ឮលប់មកលើពាក្យសំដីដែលទើបនឹងវាចាទៅផុត... ។

មុជទឹករួចគេនាំគ្នាបាយនៅមាត់ជ្រោះភ្នំត្នូលែន មាន់អាំងជាច្រើនអាំងកំពុតត្រូវរលស់ផុតក្នុងរយៈពេលដ៏ខ្លី ។ ប្រហុកគ្រឿងពីរកញ្ចប់ផ្ទាប់នឹងត្រសក់ខ្ចូតពីរចានលាយជាមួយស្ពៃក្ដោបនិងខ្ទឹមបារាំងស្រស់ ក៏ចេះតែបាត់អស់ទាំងចាស់ទាំងថ្មី ។ ឯសម្លម្ជូរដើមចេកក្ដៅៗ បង់អ្ហមយ៉ាងចាស់ក៏គោកទឹកញីកណាស់ដែរ ធ្វើឱ្យនាងរ៉ុមជាអ្នកស្ល សប្បាយនឹងជួសថែមដើម្បីបំពេញចិត្តអ្នកប្រុស ។

បាយហើយ ក្រោយពីសម្រាកបន្តិច គេមុជទឹកមួយសាទៀត រួចរៀបចំឥវ៉ាន់ដាក់ឡានឡើងទៅលើវិញ ។ ថ្ងៃជ្រេទាបបន្តិចទៅហើយ ។

រថយន្តឡើងសំដៅទៅកំពូលភ្នំត្នូលែន ទៅឈប់ក្បែរសាលាឈើមួយ ឋិតនៅជិតជណ្ដើរភ្នំដែលនាំឡើងខ្ពស់ទៅទៀត ។ ស៊ី ឈឿនចាត់គ្នាជាពីរក្រុម ។

ក្រុមទីមួយមានគ្នាប្រាំបីនាក់ ដែលធ្លាប់ស្គាល់ភ្នំត្នូលែនពីមុនមកហើយ មានលោកសុតជាអ្នកដឹកនាំ ត្រូវឡើងឡាន "កាមីញ៉ូណែត" ទៅបោះជំរំនៅកន្លែងជិតមាត់ទឹកមួយទៀតនៅខាងមុខ ។

ក្រុមទីពីរមានគ្នាប្រាំបួននាក់ មានលោកថៃជាអ្នកនាំផ្លូវ ត្រូវឡើងជាមួយនឹង ស៊ី ឈឿន ទៅកាន់តំបន់អាស្រមកម្មដ្ឋាន ។ ក្នុងក្បួនដង្ហែគ្នាឡើងទៅ ឃើញលោកថៃដើរមុខ ស៊ី ឈឿនកាន់ដៃនាងរ៉ុមដើរបន្ទាប់ ជាមួយនឹងនាងនី ។ ពូញ៉ឹបនិងអស់លោកឯទៀតដើរជុំគ្នាតាមក្រោយ ។ ដល់ទៅលើផ្លូវដែលទូលាយ ត្រូវបត់ទៅស្ដាំចូលតាមច្រកសិលាខ្ពស់ចង្អោង មានព្រឹក្សាដុះពាក់ព័ទ្ធពីខាងលើ គ្របជាម្លប់ដល់ផ្ទៃក្រោមដែលនៅសើមដុះស្លែបៃតងស្រងាត់ ។ ផ្លូវតទៅទៀតក្រងិកក្រងក់ជួនភ្លឺស្រឡះទទេពីខាងលើ ប៉ុន្តែខាងក្រោមរួមតូចតាមចន្លោះផ្ទាំងថ្ម ។ ទីជុំវិញស្ងាត់ឈឹងឮតែរៃកណ្ដឹងដែលចាប់យំនៅដើមរផ្លូវព្រាំង ។ ពេលដែលសម្លេងរៃរលត់បាត់ស្ងូន្យទៅម្ដងៗ គេដូចជាឮស្នូរជើងមនុស្សរត់មកតាមពីខាងក្រោយ ធ្វើឱ្យអ្នកដំណើរស្រៀវខ្នង ចេះតែរុលទៅខាងមុខ ។ បន្តិចមក នាងស្រីជំរាបលោកប្រុសថា

ដូចជាធុំក្លិនអ្វីឆ្អៀមម្ល៉េះ ប៉ុន្តែ ស៊ី ឈឿនងាកទៅមើលនៅជុំវិញនោះ ដូចជាគ្មានឃើញអ្វីប្លែក ក្រៅអំពីផ្លូវជើងមួយតូចទក់ៗ ដែលចេញទៅខាងឆ្វេងជំដៅទៅ <> ក្រហែងថ្មមួយងងឹត ។ គេនាំគ្នាចូលទៅទាំងបារម្ភ តាមក្លិនឆ្អៀមដែលកាន់តែធុំឆួលខ្លាំងឡើងៗ ។ លេចឃើញពាងទឹកមួយតូចនៅជាប់នឹងច្រកចូល ។ លុះសម្លឹងយូរទៅខាងក្នុង ក៏ឃើញជារាងមនុស្សស្លៀកពាក់ស អង្គុយពែនភ្នែនផ្អែកទៅនឹងជញ្ជាំងរូងភ្នំ បែរមុខចំហៀងទៅរកព្រះពុទ្ធរូបឈើមួយអង្គដែលផ្សែងធូបកំពុងតែហុយស្រោលជុំព័ទ្ធជុំវិញ ។ នាងរ៉ុមទាញដៃប្រុសបងឱ្យចូលទៅជាមួយ "សូមបងជូនអូនទៅមើលឱ្យជិតបន្តិច" ។

នាងចូលទៅឈរប្រហែលបួនម៉ែត្រពីអ្នកសច្ចំដែលនៅតែបិទភ្នែកសំរឹងទៅក្នុងភាវនា ។ នាងសង្កេតយូរ ហើយបែរមកមើលមុខលោកប្រុសហាក់ដូចជាចង់សួរថាតើយោបល់របស់បងយ៉ាងម៉េច ។ ស៊ី ឈឿនបង្ហាញទឹកមុខពិបាកនឹងយល់ទៅរកនាងវិញ ។

ឃើញនាងភាំងយូរពេក អ្នកប្រុសខ្សឹបប្រាប់នាងថា ៖

- "ល្មមហើយ យើងត្រូវធ្វើដំណើរតទៅទៀត" ។ គេនាំគ្នាចេញមកវិញដោយស្ងៀមស្ងាត់ ។ មកដល់ខាងក្រៅអ្នកប្រុសអង្អែលស្មានាង សួរដោយថ្នម

"អូនឯងដូចជាមានទឹកមុខប្លែកណាស់ល្ងាចនេះ"

- ចាំស ! អូនឃើញអីចឹង ដូចជាលន្លង់លន្លោចក្នុងចិត្តពន់ពេក ។ ទីនេះប្រហែលជាមិនងាយនឹងមានអ្នកឯណាបានមកដល់ឡើយ ។ ប៉ុន្តែបើរូបណាមកនៅក្នុងកន្លែងនេះហើយ ក៏សន្មតថា ដូចជាស្លាប់បាត់បង់សង្ខារចំពោះបងប្អូនកូនចៅញាតិមិត្រទាំងប៉ុន្មាន ។

ផ្លូវចុះឡើងលើថ្មឆ្ងាយទៅទៀត មានសភាពកាន់តែចម្លែកឡើង ។ នៅតាមជម្រាលភ្នំ ដើមម្នាស់ព្រៃដុះដេរដាស ផ្លែទុំក្រហមតូចៗប៉ុនកដៃ ។ សភាពក៏អស្ចារ្យមួយលេចឡើងនៅចំហៀងខាងមុខ ថ្មភ្នំឯនាយរីកចេញខ្ពស់ឡើងរាងដូចជាក្លស់មួយធំសម្បើម ដែលមានក្លស់តូចៗច្រើនជាន់ត្រួតពីលើ ។ លោកថៃលើកដៃចង្អុរប្រាប់ភ្ញៀវ

"ស្នាដៃដ៏វិចិត្រនៃធម្មជាតិខាងមុខនេះ មានឈ្មោះថា "រូងឥសី" ។ ពូញ៉ីប លាន់មាត់មុនគេថា ៖ "អ៊ូ ! មែន ដូចរ៉ៃត្ររូងឥសីមែន ដូចសុទ្ធៗតែម្ដង !" ។ អ្នកឯទៀតក៏ឆ្ងល់មាត់ទៅតាមពូញ៉ីបដែរ ។

ថ្នាក់ថ្មបីបួនកាំនាំអ្នកដំណើរឡើងចូលទៅក្រោមរូងឥសីដែលជាផ្ទាំងថ្មគ្របពីលើជាដំបូលមួយធំផុះជាប់មួយចំហៀងទៅនឹងជញ្ជាំងភ្នំ ហើយរីកចេញមួយចំហៀងទៀតលៀនសំប៉ែតមកខាងក្រៅដូចជាផ្សិត ។ នៅជុំវិញគល់ផ្សិតថ្មដ៏សម្បើមមានអាសនៈតាំងព្រះពុទ្ធរូបច្រើនព្រះអង្គ ប្រកបទៅដោយសំណុំទៀនធូបដែលធូលីរុំព័ទ្ធកកពីលើ ។ សម្លេងអ្នកនៃភ្ញៀវដែលទើបនឹងចូលទៅដល់ ធ្វើឱ្យលេចចេញជូនជីម្នាក់អំពីក្រហែងថ្មខាងក្នុង ។ លោកយាយមានប្រសាសន៍សួរដោយរាក់ទាក់

- លោកចៅទាំងអស់គ្នាអញ្ជើញមកយូរហើយឬ ?

ភ្ញៀវទាំងអស់លត់ជង្គង់ព្រមគ្នាគោរពជូនជី

- បាទ !... ចាស !... លោកយាយ យើងខ្ញុំទាំងអស់គ្នាទើបតែនឹងមកដល់មុននេះបន្តិច

- សូមចៅទាំងអស់គ្នា អុជធូបបូជាព្រះពុទ្ធដើម្បីសុំសេចក្ដីសុខ ណា៎ !

ការគោរពនមស្ការក៏ប្រព្រឹត្តទៅព្រមគ្នាដែរ ។ នាងរ៉ុមខិតចូលទៅជិតលោកយាយហើយជំរាបសួរថា ៖

- ជំរាបប្រសាសន៍លោកយាយ ហេតុអ្វីបានជាលោកយាយដាច់ចិត្តអញ្ជើញមកចំរើនភាវនានៅអ្វីក៏ឆ្ងាយដាច់ស្រយាលខ្លាំងម្ល៉េះ ?

លោកយាយដូចជាស្ងួងយូរទៅក្នុងការត្រិះរិះរកអនុស្សាវរីយ៍ ដែលកន្លងផុតឆ្ងាយណាស់ទៅហើយ ។ បន្ទាប់មកក៏មានវាចាញ័រៗ

- ដើមឡើយ យាយមានរូបឆោមនៅស្រស់ខ្ចីដូចជាចៅដែរ ប៉ុន្តែរូបនេះបានឱ្យទុក្ខជាច្រើនដល់រូបយាយ យាយក៏ដាច់ចិត្តមកជ្រកកោននឹងព្រះធម៌ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធរហូតមកដល់សព្វថ្ងៃ ។

ឱ ! លោកយាយ ចុះទុក្ខនោះជាទុក្ខអ្វីទៅ ?

លោកយាយញញឹមដោយសង្វេគ ហើយងាកមើលទៅចៅប្រុសដែលបត់ជើងជិតចៅស្រី បណ្ដាយឱ្យនាងស្រីងាកតាមមើលទៅលោកប្រុសដែរ ។ លោកយាយមានប្រសាសន៍សួរថា ៖

- ចៅប្រុសនេះជាប្តីរបស់ចៅស្រីឬ ?

- ចាស ! លោកយាយ (នាងស្រីមិនហ៊ានឆ្លើយថាទេ ដើម្បីកុំឱ្យខ្មាសនឹងសម្តីលោកយាយ)

ពូញឹបងាកមើលមុខលោកថៃ លោកថៃងាកមើលមុខតទៅអ្នកដែលនៅខាងក្រោយខ្លួន ។

លោកយាយមានប្រសាសន៍តទៅទៀត

- ចៅទាំងពីរមានរូបរាងសមគ្នាមែន ចៅស្រីទំនងដូចជាស្រឡាញ់ចៅប្រុសណាស់ បើចៅបានសុភមង្គលយ៉ាងនេះទៅហើយ ចូរចៅកុំចង់ដឹងរឿងរបស់យាយឡើយ ។ ប៉ុន្តែយាយគ្រាន់តែសុំផ្តាំថា បើថ្ងៃណាចៅអស់សង្ឃឹមនឹងមនុស្សលោក សូមចៅកុំភ្លេចថា ព្រះធម៌របស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជាផ្លូវដ៏ត្រជាក់សម្រាប់ជួយរំលត់ទុក្ខទាំងពួង ណាំចៅណាំ ! ។

នាងស្រីលើកដៃសំពះ "ចៅនឹងរំឭកជានិច្ចនូវបណ្តាំរបស់លោកយាយ" ។

នាងស្រីយកត្រកដែលពូញឹបយកមកតាម... ស្រាយយកម្ហូបនឹងផ្លែឈើថ្មីៗរៀបដាក់ជូនលោកយាយ ព្រមទាំងក្រមាពានា ដែលនាងសូមប្ដូជាចំពោះព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ សម្រាប់ជូនលោកយាយដណ្តប់កុំឱ្យរងាក្នុងវេលាយប់ ដែលខែនេះតែងតែត្រជាក់ខ្លាំងនៅលើកំពូលភ្នំគូលែន ។

សេចក្តីជ្រះថ្លារបស់នារីដ៏ល្អប្រិមប្រិយ នាំចិត្តលោកយាយឱ្យចង់ស្គាល់វង្សត្រកូលដ៏ប្រសើររបស់នាង ។ លោកយាយមានប្រសាសន៍សាកសួរដោយសប្បុរស

- តើចៅប្រុសមាននាមជាអ្វីទៅ ?

- បាទ ខ្ញុំឈ្មោះ ស៊ី ឈឿន លោកយាយ

- ចុះចៅស្រី ?

- ចាស ចៅឈ្មោះ យ៉ាហន លោកយាយ

ឈ្មោះចម្លែកនេះធ្វើឱ្យលោកថៃ ភ្ញាក់ព្រើតនឹកឃើញហើយយល់ទៅដល់រឿងចំការដូង ។ លោកយាយសួរទៅទៀត

- តើចៅស្រីជាកូនចៅលោកណា អ្នកណាទៅ ឱ្យយាយដឹងផងបានឬទេ ?

សំណួរនេះធ្វើឱ្យនាងស្រីពិបាកនឹងឆ្លើយក្រៃពេក ។ នាងឱនមុខមិនចេញស្តី ។ ស៊ី ឈឿន នឹកអាសូរចិត្តក៏ឆ្លើយកាត់ដោយក្បោះក្បាយ

- ជំរាបប្រសាសន៍លោកយាយ អូនយ៉ាហាន ជាប្អូនជីដូនមួយនឹងខ្ញុំ ។ ម្តាយខ្ញុំនិងម្តាយនាងបានផ្សំផ្គុំគ្នាតាំងតែពីចៅទាំងពីរនៅតូចៗម្ល៉េះ ។ ប៉ុន្តែម្តាយនាងបានស្លាប់ចោលទៅតាំងតែអំពីនាងនៅក្មេងខ្ចី ។ នាងជាកូនកំព្រាឪពុកម្តាយតាំងតែពីតូច ហេតុនេះហើយបានជាដល់លោកយាយសួររឿងនេះ នាងខ្មាសខ្លួនរកឆ្លើយអ្វីមិនរួច ។

យ៉ាហានចង់ស្ទុះទៅឱបរឹតបងនៅនឹងមុខគេឯង ។ នាងមិនដែលបានទទួលកិត្តិយសខ្ពង់ខ្ពស់ដល់ម្លេះទេ នាងមិនបានគិតថាប្រុសនេះ ចេះធ្វើឱ្យនាងស្រឡាញ់លង់ជីវិតដល់ម្លេះឡើយ ។

លោកយាយសរសើរថា ៖ “ល្អណាស់ចៅប្រុស ចៅចិត្តល្អណាស់ យាយសូមចងដៃចៅទាំងពីរឱ្យចេះតែរពូកនឹកឃើញគ្នារហូតរៀងទៅ”

ថាហើយលោកយាយ ហូតយកសរសៃឈើឆ្មារជ្រលក់ទឹក ហើយរុំចងដៃអ្នកប្រុសនឹងនាងស្រីព្រមទាំងឱ្យពរសព្ទសាធុការជាច្រើនចំពោះគូទាំងពីរ ។ ពិធីនេះក្លាយទៅជាអាពាហ៍ពិពាហ៍ក៏កណ្តោចកណ្តែងកណ្តាលព្រៃ មានលោកថៃ ពូញ៉ឹប នាងនី... នឹងបក្សីបក្សាទាំងឡាយបានដឹងឮជាមួយនឹងព្រឹក្សាបព្វតាសិលាភ្នំត្បូងលែន ។

លុះចប់ពីធីហើយ ទាំងអស់គ្នាសំពះលាលោយយាយទាំងអាឡោះអាល័យ ។ ដល់ចេញផុតឆ្ងាយពីនោះបន្តិចមក សង្សារទាំងពីរងាកបែរទៅក្រោយវិញ ហើយយ៉ាហានចេញវាចាដោយក្រៀមក្រំទៅរកសង្សារ “បង ! នៅកន្លែងនេះពាក្យថាលាហើយ ដូចជាមានន័យថាលារហូតលែងវិលវិញ...” ។

រួតឥសីកាន់តែឃ្លាតឆ្ងាយទៅ សម្លេងរបស់លោកយាយដូចជានៅតែនឹងត្រចៀកនាងយ៉ាហាននៅឡើយ ។

ចេញផុតពីច្រកចូលទោជំរំកម្មដ្ឋាន អ្នកដំណើរទៅដល់ចំពោះមុខផ្ទាំងសិលាមួយទៀតខ្ពស់លើសពីមុន ប្រកបដោយជណ្តើរដែកចោតត្រេង មានបង្កាន់ដៃពីរបីបត់នាំឡើងឆ្ពោះទៅកាន់វិហារឈើដែលសង់នៅចំពីលើកំពូល ។ គេសប្បាយរញ៉េចឡើងជណ្តើរបន្តគ្នាដោយប្រយ័ត្នប្រយែង ។ ស៊ី ឈឿនឱ្យយ៉ាហានឡើងទៅមុនខ្លួនឯងឡើងបន្ទាប់តាមជាប់ពីក្រោយជួយទប់ក្រែងនាងរបូតដៃ ។ ក្រឡេកមើលអំពី

កំពូលសិលាដែលខ្ពស់ដាច់គេ ទេសភាពជុំវិញភ្នំគូលែនបង្ហាញព្រៃព្រឹក្សាបៃតងស្រងាត់ដុះខ្ចាន់ខ្ចាប់ចុះរាលទៅឆ្ងាយ ជាំងរលុបព្រាលៗនឹងពពកចុះអ័ព្ទដែលអណ្តែតជាស្រទាប់ៗ នៅពេលល្ងាចថ្ងៃគងភ្នំ ។ នៅខាងក្នុងវិហារ ព្រះអង្គធំចូលនិព្វានឆ្លាក់ជាប់នឹងកំពូលសិលាតែម្តង ទ្រង់ផ្ទំសណ្តូកសន្ធឹងពេញបណ្តោយវិហារទាំងមូល ប្រវែងប្រហែលម្ភៃម៉ែត្រ ទឹកព្រះភ័ក្ត្រស្ងាត់ស្ងៀមមិនដឹងជាប៉ុន្មានតំណសតវត្សមកហើយ ! ។ ជើងធូប ផ្កាស្រស់ ផ្កាស្រពោននិងផ្កាក្រដាសជាច្រើននៅតម្កល់ដោតនិងព្យួរគ្រប់កន្លែងសម្តែងសេចក្តីគោរព រំឭកគុណអំពីជនានុជនគ្រប់ឋានៈ ដែលបានចូលមកបួងសួងសូមជ្រកកោនក្រោមម្លប់បារមីព្រះអង្គ ។

ស៊ី ឈឿន នាងយ៉ាហាន និងអស់លោកដែលមកជាមួយទាំងប៉ុន្មាន លូនចូលដោយគោរពនៅក្រោមព្រះភ័ក្ត្រនិងព្រះបាទព្រះអង្គធំ នាំគ្នាអុជទាន អុជធូបបូជាគ្មានចន្លោះម្នាក់ ។ សង្សារទាំងពីរបត់ជើងទន្ទឹមគ្នានៅខាងមុខ ហើយយ៉ាហានតាំងសច្ចាបួងសួងអស់អំពីដួងចិត្ត

“សូមព្រះអង្គដ៏មានឫទ្ធិបារមី សូមធម្មជាតិ ព្រឹក្សព្រៃ និងទឹកជ្រោះភ្នំគូលែនជាសាក្សីនៃសេចក្តីបួងសួងរបស់ខ្ញុំម្ចាស់ដែលសូមតាំងចិត្តសច្ចាស្មោះចំពោះលើបុរសតែម្នាក់គឺរូបបង ស៊ី ឈឿន លុះត្រាជីវិតបង់ ។ ខ្ញុំម្ចាស់សូមផ្តាច់ចោលនូវឈ្មោះ “រ៉ុម” តែត្រឹមណេះ ។ អំពីថ្ងៃនេះតទៅ ខ្ញុំម្ចាស់ជានាង “ខាន់ យ៉ាហាន” ពិតប្រាកដចំពោះបុរសតែមួយ ដែលខ្ញុំម្ចាស់ស្រឡាញ់លើសពីខ្លួនឯង ។ បើថ្ងៃណាតួជីវិតរបស់ខ្ញុំម្ចាស់ ភ្លេចខ្ញុំម្ចាស់ហើយ សូមឫទ្ធិអំណាចព្រះអង្គនិងវត្ថុស័ក្តិសិទ្ធិនៃភ្នំគូលែនទាំងប៉ុន្មាន មេត្តាផ្តាច់ជីវិតរបស់ខ្ញុំម្ចាស់ សុំកុំឱ្យនៅរស់រងកម្មយូរក្នុងការព្រាត់ប្រាស ដែលខ្ញុំម្ចាស់មិនចង់យល់ឃើញសោះឡើយ” ។

ព្រះអង្គធំទ្រង់គង់ឈឹងមិនមានបន្ទូលអ្វី ហាក់ដូចជាសព្វព្រះទ័យយល់ព្រមចំពោះពាក្យសច្ចារបស់យ៉ាហាន ។ គេដូចជាព្រឺខ្លួនគ្រប់គ្នានឹងកម្រិតដ៏ធ្ងន់របស់នាង ។ ពូញឹបអោនក្រាបទៅដល់ឥដ្ឋ ពិចារណាទៅដល់ជីវិតរបស់នារីដែលគាត់ចាត់ទុកអំពីថ្ងៃនេះទៅ ថាជាចៅហ្វាយស្រីរបស់គាត់ដែរ ។

បន្ទាប់មក យ៉ាហាន យកកន្ត្រៃមកកាត់សក់នាងដែលវែងជិតដល់ចង្កេះអស់មួយចង្អាមបូជាដល់ព្រះអង្គ ។ សក់នេះនាងរាយទម្លាក់ពីថ្នាក់ដៃពីខាងលើនៃព្រះវិហារ

ទៅតាមវាយោពេលល្ងាចដែលបក់ផាត់មកខ្លាំង វាយកំទេចកេសីឱ្យសាត់បាត់ទៅឆ្ងាយ ពាសពេញកំពូលភ្នំត្បូងលែន ។

ពេលព្រលប់ណាស់ទៅហើយ ទើបគេចាកចេញពីព្រះអង្គធំ ។

ល្ងាចនេះជាថ្ងៃនក្ខត្តឫក្ស សប្បាយជួបជុំនៅជំរំភ្នំត្បូងលែន ។ ម្ហូបអាហារបានត្រូវរៀបចំហើយជាស្រេច រង់ចាំតែសង្សារទាំងគូមកដល់ដើម្បីនឹងផ្ដើមបាយទឹក ។ ចង្កៀង "ម៉ង់សុង" ពីរបំភ្លឺទីប្រជុំដែលមានបទភ្លេងលាន់ឮរងំ អំពីវង់កំប្លែងរបស់លោកសុត ។

គេបានរៀបចំពោះ "តង់" ជម្រកបីនៅហែតាមមាត់ទឹក ។ "តង់"ធំៗពីរនៅសងខាងសម្រាប់អស់លោកទាំងប៉ុន្មាន ឯ"តង់"តូចមួយនៅកណ្ដាលសម្រាប់អ្នកប្រុសនិងនាងស្រីដែលគេចាប់ទម្លាប់ហៅឈ្មោះ "យ៉ាហន"គ្រប់គ្នាតាំងអំពីល្ងាចនេះទៅ ។ រថយន្តទាំងគូនៅចតអមជំរំ ឯចង្កៀង "ម៉ង់សុង"មួយទៀតគេដុតដាក់នៅលើដំបូលឡាន "ឡង់រ៉ូវែរ" ដើម្បីឱ្យភ្លឺទៅឆ្ងាយ ។

គេនាំគ្នាទទួលទានគ្មានរារែក ពីព្រោះម្ហូបអាហារឥតខ្វះខាតឡើយ ខ្លះទង្គិចផ្ដិលខ្លះទង្គិចកែវ និងជបសូជាទៅវិញទៅមក ជាសញ្ញាអបអរសាទរចំពោះដំណើរកំសាន្តនិងជោគជ័យនៃសេចក្ដីស្មោះរបស់គូទាំងពីរ ។ លោកសុត និងនាងនីចេញតួអាយ៉ៃយ៉ាងស្រស់ ត្រូវពួញីបបំភ្លៃបន្ថែមគ្មានសំចៃធ្វើឱ្យឮសូរសប្បាយទះដៃជាចង្វាក់ញាក់ទទ្រើត ។

លុះយប់ជ្រៅបន្តិចទៅ របាំកំប្លែងចេះតែបាត់ស្ងាត់ហើយលេចឮសូរចំរៀងមួយសែនពីរោះខ្ពស់ត្រលួចដែលហាក់ធ្វើឱ្យស្រណោះអស់ទាំងព្រៃភ្នំត្បូងលែនទាំងមូល ។ សម្លេងឯទៀតបាត់សូន្យឈឹង ស្ងងចាំស្ដាប់បទលន្លង់លន្លោចដែលនាងស្រី ខាន់យ៉ាហន ច្រៀងផ្ដោះផ្ដងចំពោះស្នេហាដែលនៅខ្ពស់ហួសដៃនាងឈោងដល់ ។ ស៊ី ឈឿន រំជួលចិត្តនឹងសម្លេងល្អគ្មានខ្ចោះដែលកំពុងរាយទំនុក មានន័យដូចជារឿងកំសត់របស់ខ្លួន ។

កាត់តែជិតអាធ្រាត្រ លើភ្នំកាន់តែស្ងាត់ បាត់រឿងកំប្លែង បាត់ឮសូរភ្លេង ។ គេរៀបចំចូលដំណេករៀងៗខ្លួន បន្ទាប់ពីបានបង្កភ្លើងមួយភ្នក់ធំទុកឱ្យឆេះរហូតដល់ភ្លឺ ។

យ៉ាហាន ច្រៀងបំពេប្រុសសម្លាញ់ ដោយសប្បាយនិងក្តុកក្តួល ។ សម្លេងក៏ពីរោះរបស់នាងរសាត់ទៅជាមួយនឹងស័ព្ទទឹកហូរសួរស្រាលចុះតាមជម្រាលភ្នំ ។ យប់នេះត្រជាក់ណាស់ នាងបណ្តោយឱ្យប្រុសបងរឹតរួចខ្លួននាងដោយស្នេហា នាងស្រវាំងនៀលទៅជិតហើយគិតទៅឆ្ងាយ ទឹកបារម្ភក្រែងសេចក្តីសប្បាយមិនបានឋិតថេរទៅយូរប៉ុន្មាន ។ យប់នេះនាងដូចជាស្រឡាញ់គេរឹតតែខ្លាំង នាងអង្វរឱ្យគេស្រឡាញ់នាងច្រើនលើសអំពីធម្មតា នាងចង់ឱ្យសេចក្តីជិតស្និទ្ធនៅបន្តរហូតមិនចេះចប់ មិនចង់ឱ្យយប់ត្រឡប់ទៅជល់ភ្លឺ មិនចង់ឱ្យឮអ្វីក្រៅអំពីសំដីថ្នាក់ថ្នមរបស់គូជីវិត ។ ពេលដែល ស៊ី ឈឿន រលាដៃចេញពីនាងម្តងៗ នាងចាប់ទាញដៃនេះឱ្យឱបរឹតនាងមកវិញ ឱ្យសាច់ឈាមរបស់នាងនៅជាប់ជានិច្ចនឹងសាច់ឈាមរបស់ប្រុសនាង ។ នាងថើប នាងរឹងសង្ឃារខុសពីធម្មតា ។ ជួនកាលនាងថ្ងូរថា ៖

"អូនស្រឡាញ់រសជាតិរបស់បងពន់ពេកណាស់ អូនមិនចង់ឱ្យស្រីឯណាបានស្គាល់រសជាតិហ្នឹងទៀតឡើយ" ។

អាធ្រាត្រកណ្តាលភ្នំគូលែន ស្លឹកឈើជោគទឹកសន្សើមធ្លាក់ជាដំណក់ អាកាសខាងក្រៅត្រជាក់ជ្រាបដល់ឆ្អឹង ។ ទឹកហូរមិនចេះហត់ថ្នាក់លើថ្ម ធម្មជាតិខ្លះស្ងៀម ខ្លះកំរើករំពើកគ្រប់កន្លែង ។ ព្រះអង្គធំទ្រង់គង់ជាទីពឹងក៏ស្ងប់ស្ងាត់នៃមនុស្សនិងសត្វផងទាំងឡាយ ដែលដេកលង់លក់នៅក្រោមបារមីព្រះអង្គ ។

នៅរសៀលថ្ងៃចន្ទ រថយន្តផ្ទុកឥវ៉ាន់រួចសព្វគ្រប់ ផ្លែលមួយជុំជំរំកំសាត់ ហើយចុះចាកភ្នំគូលែន លឿនស្ទៅសំដៅមកក្រោម ចោលព្រះអង្គធំ ចោលលោយយាយរួតឥសី ចោលព្រៃ និងទឹកជ្រោះនៅខ្ពស់ឆ្ងាយឯខាងក្រោយ ។ លាហើយភ្នំគូលែន លាកន្លែងដែលបានផ្សំផ្គុំ ស៊ី ឈឿន នឹង នាងយ៉ាហាន ។

គេឯទៀតអស់កម្លាំង គេនាំគ្នាដេកអស់រលីង ឯយ៉ាហាន គ្មានសំណាងនឹងអាចផ្ចេចនឹងគេកើតឡើយ ពីព្រោះអនាគតរបស់នាងរឹងរឹតតែវិលវល់មិនយល់កោះត្រើយ ។ មិនដឹងជាលោកប្រុសបានសម្រេចចិត្តយ៉ាងណាទេ ! នាងមិនហ៊ានជំរាបសួរលោកសោះ ។ សេចក្តីសង្ឃឹមនៅលើភ្នំគូលែនធ្លាក់ចុះលឿនជាមួយនឹងឡានវិលទៅរលាយអស់រលីងជាមួយនឹងភូមិស្រុក ផ្សារកុះករដែលបានធ្វើឱ្យនាងអភ័ព្វ ។ គេរាល់

គ្នាគេសប្បាយនឹងបានមកដល់ផ្ទះសម្បែង ឯរូបនាងវិញត្រូវវិលមកជួបនឹងភាពថោកទាបដដែល ។

មកដល់សៀមរាបពេលព្រលប់ យប់នេះត្រូវបែកគ្នា ។ យ៉ាហន គ្មានហើបមាត់អ្វីសោះ និយាយយ៉ាងដូចម្ដេចកើតមិនដឹងជាលោកប្រុសទុកនាងជាអ្វី សួរទៅនាំឱ្យខ្មាសសំដី បើលោកឆ្លើយថាមិនអាណិត តើស្ដាយទឹកចិត្តយ៉ាងណាទៅវិញ ។ ត្រូវតែលោកសួរនាង ត្រូវតែលោកបញ្ជាមកនាង នាងនៅរង់ចាំតែធ្វើតាមបង្គាប់របស់លោកទាំងអស់ បើទោះបញ្ជានោះតឹងយ៉ាងណាក៏ដោយ ។

រថយន្តមកឈប់នៅមុខផ្ទះ ដែលនាងធ្លាប់រស់នៅជាស្រីផ្កាមាស ។ ស៊ី ឈឿន ប្រាប់ទៅនាងដោយសោះកក្រោះ "យើងលាគ្នាតែត្រឹមណេះ ចាំថ្ងៃក្រោយសឹមជួបគ្នាទៀត"

នាងងាកបែរទៅសម្លឹងមើលមុខលោក ដោយហួសចិត្តហើយឆ្លើយទាំងសោះកក្រោះទៅវិញដែរ

- ខ្ញុំមិនចូលផ្ទះនេះទៀតទេ សូបបងយកខ្ញុំទៅបោះចោលនៅមាត់ស្ទឹងសៀមរាបចុះ ខ្ញុំនឹងចុះទៅដេកនៅបាតស្ទឹងតែម្ដង ! ។

ស៊ី ឈឿន មិនដែលឮនាងខឹងឆ្លូឆ្លេះឡើយ នាងក៏មិនដែលវាចាយ៉ាងឆ្លូឆ្លេះជាមួយនឹង ស៊ី ឈឿនដែរ ។ លោកថៃនិងអស់លោកដែលនៅជាមួយក្នុងឡានទាំងប៉ុន្មានបាត់មាត់ស្ងួនស្ងៀមរង់ចាំតែស្ដាប់សេចក្ដីបង្គាប់របស់លោកប្រុស និងដំណើររឿងតទៅមុខទៀត ។ ព្វញ៉ីបញ្ញ័រពោះក្ដុកៗនឹងឆ្ងល់ថាមិនសមបើលោកប្រុសឥតមេត្តាដល់ម្ល៉ឹងសោះ !

ស៊ី ឈឿន ប្រាប់លោកថៃអោយបរទៅផ្ទះលោកឆាំ ។ រថយន្តទាំងពីរចូលទៅក្នុងបរិវេណផ្ទះនោះ ដែលមានទីស្រឡះពីខាងមុខ ។ គេនាំគ្នាចុះស្រីករាយនឹងបានមកដល់វិញដោយសុខសាន្តមុនពេលយប់ ។ ស៊ី ឈឿន ចុះពីឡានដឹកដៃនារីកំសត់ឱ្យចុះមកជាមួយ បណ្ដើរនាងទៅដល់កណ្ដាលវង់គ្នាឯងហើយនិយាយចំអន់ថា ៖

- កនយើង ! គួរឆ្ងល់ឬទេ ! ត្រឡប់អំពីភ្នំគូលែនមកវិញស្រាប់តែម្នាក់នេះចង់សុំទៅដេងនៅបាតស្ទឹងសៀមរាបតែម្ដង ! ។

គេនាំគ្នាលាន់មាត់ថា "យី ! ម៉េចអីចឹង !" លោកសុតបន្ថែមថា ៖

- ខ្ញុំបានធ្លាប់តែឮថាព្រះអង្គធំភ្នំគូលែនពូកែណាស់ ស្រីៗណាដែលបានទៅដល់តែសតិមិនរឹង ដល់ត្រឡប់មកវិញច្រើនតែធ្វើទុក្ខអីចឹង ។

ប៉ុន្តែ ស៊ី ឈឿន និយាយលើកទឹកចិត្តនាងទៅវិញ

- គួរឱ្យអាណិតណាស់ ! មិញនឹងប្រហែលជាខឹងនឹងខ្ញុំខ្លាំងហើយមើលទៅ ! មិនអីទេ បើនាងឈប់ចូលផ្ទះសាធារណៈនោះទៀតហើយ ទ្វារផ្ទះរបស់ពួកយើងនឹងបើកជូននាងដោយរីករាយ ។ បើរូបនាងត្រូវទៅគេងនៅបាតស្ទឹង រូបរបស់ខ្ញុំក៏សុំកុំឱ្យមានជីវិតតទៅទៀតដែរ ។

នាងផ្ដេកក្បាលទៅលើទ្រូង ស៊ី ឈឿន អរគុណនឹងសំដីដ៏ត្រជាក់ចុងក្រោយនេះ ។ នាងទន់ខ្លួនអស់កំលាំងណាស់ទៅហើយដោយវិលវល់តប់ប្រមល់ខំប្រឹងទប់ខ្លួនទប់ចិត្តតាំងអំពីថ្ងៃរសៀល នាងទន់ជង្គង់ស្រុតខ្លួនដល់ដីនៅនឹងជើងសង្ហារកំសត់ ។

អស់លោកឯទៀតផោឡោ លោកប្រុសបីត្រកងនាងឡើងទៅលើផ្ទះដាក់នៅលើគ្រែយកប្រេងកូឡា ប្រេងខ្យល់កោសរឹតឱ្យដោយថ្នាក់ថ្នម ។ ពូញ៉ឹបគ្រវីក្បាលគាត់អត់និយាយមិនបាន

- អ្នកស្រីខ្ញុំអើយ ខ្ញុំសង្ស័យថាមុខជាមិនស្រួលខ្លួនដែរ ព្រោះឃើញមុខកាន់តែស្លាំងឡើងៗនៅពេលដែលយើងកាន់តែជិតមកដល់សៀមរាបវិញ ។ នេះបានពេញជាហៅថាស្រឡាញ់មែន !

ស៊ី ឈឿន ញញឹមទៅរកពូញ៉ឹប ។ គ្រប់គ្នាក៏គិតដូចពូញ៉ឹបដែរ ។ គេចាត់គ្នាឱ្យដាំបបរ ឱ្យដុតត្រីងៀត ឱ្យរៀបចំបាយទឹក ។

ស៊ី ឈឿន អង្គុយលើគ្រែកំដរស្រីយ៉ាហានដែលមិនទាន់ដឹងខ្លួននៅឡើយ ប៉ុន្តែដូចជាស្រស់មុខមាត់បន្តិចឡើងវិញ ។ រហាត់ទឹកនៅតាមមាត់ស្ទឹងហួរតិចៗក្រោមពន្លឺព្រះច័ន្ទ ។ ភ្នែកយ៉ាហានបើកឡើងវិញ ប្រទះនឹងសម្រស់ទឹកមុខបុរសដែលនាងប្រាថ្នាទាំងអស់សង្ឃឹម

- បងអញ្ជើញទៅញាំបាយចុះ បងឯងឃ្លានបាយហើយកុំរវល់នឹងអូនអី អូនគ្រាន់តែអស់កម្លាំងប៉ុណ្ណឹងទេ អូនឥតឈឺអ្វីទេណាំបង ។

សំដីហ្នឹង សម្លេងហ្នឹង ជ្រាបចូលជ្រៅទៅក្នុងបេះដូង ស៊ី ឈឿន

- បងមិនទាន់ឃ្លានទេ គេកំពុងតែរៀបចំហើយ អូនញាំបបរឬ ? បងឱ្យគេដាំប្រហែលជាជិតឆ្អិនហើយ ។

នាងញញឹម ទឹកភ្នែករលីងរលោង

- បងធ្វើឱ្យអូនរឹតតែស្រឡាញ់ រឹតតែរឭក មិនដឹងជាអូននឹងអាចរស់នៅឆ្ងាយអំពីបងយ៉ាងដូចម្ដេចកើតទេ !

- គង់តែយើងនឹងបានទៅនៅជិតគ្នាទេ អូនទ្រាំបន្តិចទៅ

- បើនៅជាមួយនឹងបង អូនចេះតែមានកំឡាំងអាចធ្វើអ្វីកើតទាំងអស់ ។ បើឥតអំពីបងទៅ អូនមិនដឹងជានឹងយ៉ាងដូចម្ដេចទេ !

យ៉ាហានខំក្រោកឡើង

- អូនទៅរៀបបាយជូនបង

ស៊ី ឈឿនឃាត់នាង

- អូនគេងចុះមិនអីទេ មានគេធ្វើច្រើននាក់ហើយ ។ នាងរត់ទៅផ្ទះបាយជួយចាត់ចែងរៀបចំម្ហូប ។

ពេលបាយបបរចុងក្រោយបំផុតនេះ គួរឱ្យលន្លង់លន្លោចណាស់ មានការផ្ដាំផ្ញើនឹងគ្នាទៅវិញទៅមកជាច្រើន ពីព្រោះសមាជិកនៃក្រុមនេះទាំងមូល មានការជិតស្និទ្ធដឹងចិត្តគ្នាគ្រប់គ្រាន់ ។ យ៉ាហាន ត្រូវនៅសំណាក់ជាបណ្ដោះអាសន្ននឹងផ្ទះលោកឆាំស៊ិន ទំរាំ ស៊ី ឈឿនរៀបចំសម្រួលកិច្ចការឯភ្នំពេញរួច នឹងផ្ដាំឱ្យលោកសុតជូននាងទៅតាមក្រោយ ។ នាងនីបានទៅយកសំពត់អាវយ៉ាហាន អំពីផ្ទះចៅកែអារ៉ុមប្រគល់ឱ្យមិត្រនារីឯនេះអស់ហើយ ។ បើមានការអ្វីសូមឱ្យឮញ៉ុបនាំដំណឹងទៅជំរាបលោកឯភ្នំពេញផង ។

ញ៉ាំបាយរួច យ៉ាហាន អង្វរសង្សារឱ្យទៅលេងមាត់ស្ទឹងជាមួយនឹងនាង ។ នាងថើប នាងឱប នាងរឹតប្រុសបងមិនចេះចប់

- អូនពិបាកចិត្តអ្វីម៉េះទេ ! អូនមិនដែលស្មានថា អូនអាចស្រឡាញ់ជាប់ចិត្តនឹងអ្នកណាដល់ម្ល៉េះឡើយ ។ បងអញ្ជើញទៅ បងមាននឹកអូនខ្លះទេ ?

- បើអូននឹងបងយ៉ាងណា បងក៏នឹកអូនយ៉ាងនោះដែរ

- សុំបងកុំភ្លេចអូនណា៎ ! អូនមានទីពឹងតែលើបងមួយទេ ពីព្រោះអូនលែងជាម្ចាស់លើខ្លួនឯងហើយ ។ ចិត្តរបស់អូនវាស្ដាប់បង្គាប់តែរូបបងមួយទេ បងជាម្ចាស់

របស់វាហើយអំពីថ្ងៃនេះទៅ បងអាចធ្វើអោយវាសប្បាយ ឱ្យវាកើតទុក្ខ ឬឱ្យឆ្កួតក៏បាន ណាំបងណាំ ។

ស៊ី ឈឿន អង្អែលថើបសក់ ថើបថ្ពាល់ ថើបបបូរមាត់នាងជិតស្និទ្ធជាយូរ ។

ក្រោយបន្តិចមក រថយន្ត ៤០៤ ថ្មីស្រឡាងរៀបចំបញ្ឆេះម៉ាស៊ីន នៅមុខផ្ទះលោកឆាំ មានពួកអស់លោកនៅរោបព័ទ្ធជុំវិញ ។ យ៉ាហានមុខស្រងូតឈរពិតខ្លួននឹងទ្វារឡានមិនអស់ចិត្តនឹងសង្សាររបស់នាង ។ រថយន្តបរចេញទៅបន្តិចៗ ដៃ ស៊ី ឈឿន នៅជាប់នៅឡើយនឹងដៃយ៉ាហាន អ្នកប្រុសអើតចេញមកលា ហើយដៃទាំងពីរក៏របូតចេញពីគ្នា ។